

L'ITALYAN INTIKAMI

GERARD DE VILLIERS TAY

I.BÖLÜM

Soylu Serenissime Altesleri Prens Malko Linge balo salonunun mavi kadife perdelerinden birini açtı. Sabahtan beri Liezen Şatosu'nun avlusunu kaplayan göz kamaştırıcı beyazlığa baktı. Bütün gece kar yağmıştı. Daha sonra don yapmış ve her yer cam gibi olmuştu. Presbourg-Viyana yolu çok kaygan olmasına rağmen tüm davetliler gelmişti. Toplam davetli sayısı on iki çift kadardı. Malko'nun tecrübeli aşçısı ilse soğuk mezelerden sonra bir oğlak getirdi. Tabii şarapları da unutmamıştı. Yemekten sonra birinci kattaki salonlardan birine geçildi. Pek sıcak sayılmazdı. Salonun ortasındaki çok iyi cilalanmış kare biçimli dans pisti, buraya balo salonu denmesini sağlıyordu. Dans etmeyenler ise ya kanepelerde flört edebilirler, ya da bara geçebilirlerdi. İsteyen istediği kadar votka, viski, şampanya ve konyak içebilirdi. Kadınların hepsi uzun gece elbisesi giymişlerdi. Ayrıca, serviste Krizantem'e yardım etmeleri için kasabadan iki kişi tutulmuştu. Kütüphane, salon ve balo salonundaki şöminelerde koskoca kütükler yanıyordu. Sehr Gemütlich*.

— Ne kadar güzel!

Bu peltek ve kadife gibi ses Malko'yu ürpertti. Elektrik çarpmış gibi dönerek genç kadına baktı.

Şüphesiz, gecenin en çekici kadınlarından biri Vanja Alagoas idi. Bu Brezilyalı dilberi, Malko'nun eski dostlarından Kontes Thala von Wisberg getirmişti. Kontes Malko'yu çok beğenirdi ve bunu da birçok kez kanıtlamıştı. Vanja Alagoas'a gelince, 1.75 boyunda, uzun siyah saçlı, büyük ağızlı, inci dişli, çocuksu bakışlı ve iri gözlü bir afetti.

Vücudunu sımsıkı saran altın sarısı pul pul bir elbise giymişti. Elbiseden yanık göğüslerinin büyük kısmı rahatça gözüküyordu. Bu manzara kış ortasında iyiden iyiye tahrik ediciydi. Vanja Alagoas bu vahşi güzelliğinden pek memnun gözüküyor, fırsat buldukça en sadık kocayı bile çıldırtacak şekilde bacak bacak üstüne atmaktan çekinmiyordu. Evliydi. Ama evliliğin tüm gereklerini yerine getirdiği söylenemezdi. Malko kafasından onu tropikal dilberler sınıfına sokmuştu. Kadının göğüslerine bakmamaya çalışarak gülümsedi.

— Karı sever misiniz? diye sordu.

— Ülkemizde hiç yağmaz, dedi o nefis aksanıyla.

Karı seyretmeyi bırakıp ev sahibinin altın sarısı gözlerine bakmaya başladı. Gözlerinde hiçbir art niyet yoklu. Aniden Malko onun Viyana'ya dönmeyi pek düşünmediğini sezdi. Burada gördüğü her şey gözünü kamaştırmış, kütüphanedeki şöminenin üstünde asılı olan aile armalarını hayran hayran seyretmişti.

Aslında oradaki diğer konuklar gibi Vanja da Malko'nun esas işini bilmiyordu. Ona, göre topraklarında yaşayan çekici bir asildi o. Bu eski taşları birbirine bağlayan harcın kanla karıldığını bir an bile düşünmemişti. Şatonun bugünkü konforunu sağlayacak parayı temin etmek için Malko hayatını yüzlerce kez tehlikeye atmıştı. CIA'nın emrinde kazandığı dolarlarla olmuştu bütün bunlar. Bugünkü haline on beş yıllık sabır ve çalışmayla gelinmişti. Hâlâ da birçok eksik vardı. Ama artık burada yaşayabiliyor ve misafirlerini ağırlayabiliyordu. Malko'nun yardımcısı Elko Krizantem marangozluk, elektrikçilik, boyacılık gibi işleri de üstlenmişti.

Esas görevi ise, patronunu korumaktı.

Malko bu gece çok sakindi. Çünkü gönlünce yaşıyordu. Alexandra'nın yokluğunu unutmaya çalışıyordu. Kaprisli nişanlısı bir kez daha ortadan kaybolmuş, genç bir delikanlıyla Karaibler'e gitmişti.

Her zaman olduğu gibi yine birkaç gün sonra çocuğu terkedip Liezen'e dönecekti. Hiçbir şey olmamış gibi. O zaman Malko ile başbaşa yemek yiyip, bol bol içecek sonra da "aynalı oda" adını verdikleri yere geçeceklerdi. Bu birinci katta, tabanı aynalarla döşenmiş bir odaydı. Orada sevişirlerdi.

Gözü genç Brezilyalıya takılan Malko vefasız Alexandra'nın yokluğundan fazla üzüntü duymamaya başladı. Herkes vals yapıyordu, ama Brezilyalı diğer misafirlerle birlikte olmaktansa Malko'ya eşlik etmeyi tercih ediyor, gözünü yakışıklı ev sahibinden ayırmıyordu.

Aniden müzik kesildi. Dans eden çiftler oldukları yerde kaldılar.

Malko içini çekti:

— Bandı değiştirmem lazım, dedi. Bana yardım eder miydiniz?

Bütün kata yayın yapan Akai set kütüphanedeydi.

Brezilyalı bir an bile düşünmeden kütüphaneye giden koridorda Malko'yu takibe başladı. Bu arada bazı misafirler ve özellikle de ağırbaşlı Gotka bazı kötü düşüncelere saplandı. Malko geçerken Kontes von Wisberg'in mutlu ve şeytansı bakışlarıyla karşılaşınca, kendi kendine "umarım bu girişimim aptalca değildir" diye düşündü.

Kapı kapanmadan önce Malko'ya bakan Elko Krizantem olacakları anlamıştı. Ona göre derebeyinin evlenen her gelinle ilk geceyi geçirme hakkı, gelecek nesillere aktarılması gereken bir adetti.

*

**

Kütüphane oldukça loştu. Şöminenin alevleriyle

aydınlanıyordu. Kaseti çıkaran Malko cihaza bir yenisini koydu. Oda hareketli bir samba ritmiyle doldu. Malko, Vanja Alagoas'a gülümsedi.

— Davetliler şaşırarak. Bu dans vals gibi yapılmaz...

Genç Brezilyalı olduğu yerde kıvrılmaya başlamıştı bile.

— Haydi, dedi, size öğreteyim.

— Zevkle, dedi Malko.

Genç kadını kucakladı. Elbisesine rağmen kalçalarının dolgun ve kadife gibi olduğu anlaşılıyordu. Başdöndürücü bir parfüm sürmüştü.

Fısıltılı bir sesle:

— Kendinizi sıkmayın, dedi. Vücudumun hareketlerini izleyin.

Ayaklarını hiç kıpırdatmadan olduğu yerde kıvrılıyordu. Bazen Malko'ya sürtünüyor, bazen göğüslerini değdiriyordu. Arada sırada farkında olmadan dudak dudağa geliyorlardı. Gözlerini kapadı. Ağzı aralıktı. Yavaş yavaş Malko'dan vücudunun üst kısmını uzaklaştırdı. Ama göbeği ile bacakları hâlâ ona yapıştı...

Kasetin üçte biri bittiğinde, Malko devam edemeyeceğini anladı. Artık müziği bile duyamaz hale gelmişti. Kanı kaynıyordu. Aniden Brezilyalıyı kendine doğru çekti. Gözlerini açan kız saf bir edayla:

— Ritmi izlemiyor musunuz? Aslında çok basittir, dedi.

Siyah gözbebekleri azizeler kadar saftı. Malko cevap olarak kadını dudağından öptü. Genç kadın dansı kesti. Ama Malko'nun boynuna doladığı kolunu çekmedi. Bir süre dudakları kapalı kaldı, sonra aralandı ve şehvetle öpmeye başladı. Hem öpüyor hem de göğüslerini vücuduna sürtüyordu. Sonra aniden durdu. Malko'dan uzaklaştı ve çocuksu bir sesle:

— Bu doğru değil! Sizi tanımıyorum, dedi.

İki yüzlü nefis bir yosmaydı. Çünkü hâlâ Malko'nun duyarlı yerlerine sürtünüyordu. Malko hiçbir şey

olmamış gibi ellerini kadının kalçalarına koyup sıkarak:

— işte tanışıyoruz ya, dedi.

Kaset yarıya gelmişti. Tekrar öpmeye başladı. Bu kez kendine yaslanmış olan vücudun gevşediğini hissetti. Kalçalardaki ellerini göğüslerine kaydırınca Vanja tekrar geriledi.

— Müthişsiniz, dedi. Brezilyalı hiçbir erkek böyle davranmaz...

Malko içini çekti. Sonra Vanja'ya öyle bir sarıldı ki, kadının siyah gözleri parladı. Şehvetle Malko'yu öpmeye başladı. Avusturyalı Vanja'nın elbisesini yukarı doğru çekti. Genç kadın bir hırıltı koparıp kurtulmak istercesine kollarını Malko'nun boynundan çekti.

Çok geçti. Elbise artık en gizli yerlerini ortaya çıkaracak kadar çekilmişti. Bu kez Vanja boğuk bir çığlık attı:

— Delisiniz! Ya birisi gelirse.

— Bu beni çok üzer, dedi Malko. Ben bu odaya bir kadınla girince uşağım kapıyı tutar.

Akai'nin bulunduğu tahta bölmeye yaslanan Vanja açmaza girmişti. Yine ondan kurtulmak istedi. Ama bu kez Malko'nun onu çıplak kalçalarından yakalamasıyla bedenleri birbirine değdi. Bu olay ona fazla yabancı olmamalıydı. Çünkü sadece içini çekti ve bir daha da kurtulmaya uğraşmadı. Malko kadının bacaklarını ayırmaya uğraştı, ama başaramadı.

— Doğru bir şey değil bu, beni bırak, diyordu Vanja.

Bu arada bacaklarını açtı ve kendini Malko'ya sundu. İçeri giren olsa sadece sarılmış iki kişi görürdü. Vanja'nın gözleri saflığını kaybetmişti.

— Çok iyi! Harika! diye inliyordu.

Malko'nun her hareketinde kadın arkadaki tahta bölmeye çarpıyordu. Bu işin daha fazla sürmesini istedi ama... Ama yine de onunla birlikte olabilirdi. Çünkü bu saatten sonra yatmak için Viyana'ya dönmesi zayıf bir ihtimaldi. Koruyucu kontes artık buna göz yumardı.

Müziği bastıran silah sesleri duyulduğunda Malko

zevkin doruğuna erişmişti. Sesler balo salonundan geliyordu. Hareketsiz kaldı. Bütün isteği kırılmıştı. Sadece m¼zik sesi duyuluyordu.

Vanja içten bir şekilde:

— Ne oldu? diye sordu.

Malko çoktan ¼zerinden kalkmıştı.

— ¼z¼r dilerim, dedi. Hemen gelirim.

şaşkın ve nefes nefese olan Vanja elbisesini aşağıya çekti. Tatmin olmamıştı.

M¼zik devam ediyordu.

Malko hızla k¼t¼phaneden ıktı. Kaygılıydı. Balo salonunda kim yaylım.ateşi açabilirdi?

*

**

Birdenbire balo salonunun girişinde durdu. Tavanda mermilerin saplandığı yerden alılar d¼k¼lm¼ř, tertemiz parkeyi kirletmişti. Donakalan konukları s¼zd¼. G¼z¼ bir tarafı kırık camlı kapının ¼n¼nde duran d¼rt yabancıya takıldı. Oradan girmişlerdi. ¼ adam, bir kadın. Hepsinin ¼zerinde yeşil komando ¼niforması, bot ve siyah bere vardı. Elllerinde yedek řarj¼rlerin bulunduğu bez bir kılıf tutuyorlardı. Kemerlerinde de el bombaları asılıydı. İçlerinden biri daha ¼nde durmuş, korkmuş olan misafirlere elindeki kısa otomatik t¼feđi çevirmişti. Malko silahın ek yapısı bir Akrep olduğunu anladı. Korkunç bir silahtı ve saniyede yirmi mermi atabiliyordu.

Akrepli yabancıyı s¼zd¼. G¼zlerine kadar indirdiği bere bile onu irkinleştiremiyordu. Erkeksi ve d¼zg¼n hatları vardı. Mavi g¼zlerindeki soğuk bakışlar bu fiziğe hiç yakışmıyordu... ¼zerinde ¼ el bombası asılıydı.

Arkasındaki ise, her haliyle basit bir memura benziyordu. Yalnız vahşi bir havası vardı. Elindeki Beretta marka otomatik silahı bir sağa bir sola çeviriyordu. Yanındaki nefis sarışın kızdı en az yirmi santimetre daha uzundu. Kızın ayağında deri botlar, omuzunda bir torba, sağ elinde ise otomatik bir

tabanca, belinde de el bombalan vardı. Kalkık burnu, sert bakışlı lacivert gözleri ve büyük ağızyla ilginç bir lipti.

Sağında, elindeki silah olmasa iri kulakları ve paytak ayaklarıyla Şarlo'ya çok benzeyen komik uzun boylu bir genç duruyordu.

Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Kırık camdan giren buz gibi havayı Malko ciğerlerine çekti.

Sonra Akrepli sarışın, en yakınındaki hoparlöre tekme atıp devirdi. İlerledi ikincisine de aynı şeyi yaptı. Oda bir ölüm sessizliğine büründü. Bir kadın hıçkırmaya başladı. Herkes Malko'ya dönmüştü. O ise dikkatle yabancıları inceliyordu. Kimdi bunlar? Ne istiyorlardı? Elinde silah olmadığı için üzüldü. Tabancası ikinci kattaki odasında idi.

Bir adım atacak oldu, silahın namlusunu karnında hissetti.

— Sakın kıpırdama!

Sarışın sesini yükseltmeden kuru bir sesle söylemişti. Malko kafasına takılan bir fikirden kurtulmaya uğraştı.

Koridordan ayak sesleri duyuldu. Gelen, Vanja Alagoas idi. Kendine doğrultulan silahın önünde durdu ve çığlık attı. Komandoların Akrepli şefi havaya kısa bir ateş açtı. Kapalı yerde yankılanma sağır ediciydi. Tavandan alçı parçaları döküldü. Misafirler sanki biraz yatışmışa benziyorlardı. Korkunçlardı. Elko Krizantem çalışma odasının kapısına doğru yavaş yavaş gerilemeye başladı. Kız Elko'nun hareketini farkettiler. Silahını o yöne çevirdi ve:

— Dur! diye bağırıldı.

Elko Krizantem hareketsiz kalakaldı. Sarışın herif ufak tefek olanına döndü.

— Angie, mutfığa git ve hizmetçileri getir! diye emretti.

Angie gitti. Bir süre sonra ilse ile kocasını dürtükleyerek buz gibi bir ifadeyle geri geldi.

Malko komandoların şefine doğru ilerledi ve

Almanca:

— Kimsiniz? Ne istiyorsunuz? diye sordu.

Sarışın herif konuşmaya başlamadan onu tepeden tırnağa süzdü, sonra:

— Savaş adım "Johnny"dir, dedi. "İntikam ve ceza" komandolarıyız. Filistin davasındaki şehitlerin öcünü almaya geldik. Siz siyonist ajan Malko Linge değil misiniz?

— Ben Prens Malko Linge'im, diye düzeltti Malko.

İçerde soğuk, ama sakın bir hava hüküm sürüyordu. Johnny'nin kalın dudakları mutlulukla aralandı, sonra hiç kimseyi uyarmadan bardaki içki şişelerine ateş açtı. Bütün şişeler tuzla buz olunca, silaha yeni bir şarjör taktı ve kelimelerin üzerine basa basa:

— Filistin Direnme Örgütü Mahkemesi tarafından idama mahkûm edildiniz. Cezanızın infazı için geldik, dedi.

II. BÖLÜM

Beti benzi atan Vanja Alagoas, Malko'nun koluna girdi. Gözlerinden korktuğu anlaşılıyordu. Kolu titriyordu, ingilizce:

— Ne istiyorlar? dedi. Niçin sağa sola ateş ediyorlar? Polise haber vermek lazım.

Malko zoraki gülümsedi. Nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu. Düşmanlarının zamanlaması çok iyiydi. Günün her saatinde koruyucu tutacak parası yoktu. Günün birinde böyle bir olay olacaktı. Libyalılar onun Mısır'daki başarısından hoşlanmamışlardı. Bu terör budalası yabancıların önünde soğukkanlılığını kaybetmemeliydi. Baskın, tam Filistinlilere özgü bir yöntemdi. Komandolar onu Liezen sokaklarında rahatça vurabilirlerdi. Ama amaçları adlarını mümkün olduğunca duyurmaktı. Malko misafirlerden birinin ani bir hareket yapıp öldürülmesinden korkuyordu. Komando Şefi Johnny'ye döndü:

— Bu insanlar benim konuklarım. Politikayla uğraşmazlar ve bu sorunla ilgileri yok. Bırakın gitsinler, dedi.

Johnny hemen cevap vermedi. Malko'nun isteğini umursamaz bir tavırla sesini yükseltti:

— Herkes yere yatsın! Karşı koyan derhal vurulacak. Emirlere uymayan ve kaçmaya kalkanlar da vurulacak. Yatın! Angie onlarla sen ilgilen.

Angie, herkesi salonun parke zeminine yatırmaya başladı. Gecikenler tekmeleniyordu. Sadece Vanja ve Malko ayaktaıdı.

Her Şey bir ölüm sessizliğine bürünmüştü. Angie, Şefine doğru döndü.

— Tamamdır, Johnny! dedi.

Hepsinin lakabı vardı. Johnny:

— Suçluyu temizlemeden önce buradaki tüm gerici simgeleri yok etmeliyiz. Sonra da Őatoyu uçururuz. Angie, patlayıcıları yerleŐtir. Nada sen de geri kalanıyla ilgilen, dedi.

KonuŐtuđu sürece makineli tabancası hep Malko'ya yönelikti.

Sarışın Nada tabancasını kemerine yerleŐtirip torbasından bir PM Beretta çıkardı. Tüm vazo, biblo, lambalara ateş etmeye başladı. Önüne ne çıkarsa ateş ediyordu. Duvardaki tabloları delik deşik edip perdeleri olduğu gibi yere indiriyordu. Sonra koridora geÇti. Malko korkmuştu. Kız Şimdi de aile resimlerine yaylım ateŐi açmıştı. Daha sonra ise sıra camlı dolaplarla kütüphaneye gelmişti. Devrilen ve kırılan eşyaların sesi salona kadar geliyordu. Şöminenin üzerindeki ayna paramparça oldu. Malko bugüne kadar hiç böylesine güçlü bir tahrip hırısı görmemiŐti. Nihayet Nada haince sırtarak gözükte.

— Bulabildiğim her Şeyi kırdım, Johnny, diye açıkladı.

Sesiyle öfkesi çok çeliŐiyordu. Şato kasırgaya uğramıŐ gibiydi. Angie odanın bir köşesine patlayıcı yerleŐtiriyordu.

Çok sevdiği Şeylerin kırılıp dökölmesine dalan Malko içinde bulunduğu tehlikeyi unutmuŐa benziyordu. Oysa, ancak birkaç dakika daha yaşayabileceğini biliyordu.

Nada aniden Vanja'ya yaklaştı ve Almanca:

— Yere yat orospu! diye bağırdı.

Almanca anlamayan Brezilyalı emre uymadı ve Malko'ya iyice sokuldu. Nada sol elini uzattı. Elbiseyi

yakasından kavrayıp aşağıya doğru çekti. Kumaşın göbeğine kadar yırtılmasıyla göğüsleri ortaya çıktı.

Malko Brezilyalı'nın ağlayacağını sandı, ama Vanja aynı boyda olan rakibine küçümseyerek bakarak bir anda gırtlığına sarıldı.

Çok şaşırان Nada gerileyip kurtulmaya çalışırken Brezilyalı kaval kemiğine bir tekme attı. Terörist haykırdı:

— Johnny! Yardım et!

Malko bir adım öne çıktı. Aynı anda da Akrebin namlusunu göğsünde hissetti. Johnny'nin buz gibi bakışları üzerinde, parmağı tetikteydi. Malko'yu haklaması için tetiğe biraz dokunması yeterliydi.

Terörist sakın bir sesle:

— Kıpırdama, senin sıran daha gelmedi, dedi. Carlos, kızı yardım et!

Malko saldırmamak için kendini zor tuttu. Bu gibi durumlarda vakit kazanmak gerekir. Bir mucize olması için *dua* etmekten başka çare yoktu... Terörist, iki kadını birbirlerinden uzaklaştırdı. Vanja adamın kasiğine bir tekme indirdi. Adam iki büküm oldu. Nada daha rahat hareket etmek için silah torbasını çıkardı. Johnny torbaya bir tekme savurdu. Carlos ayağa kalkmış sahneyi izliyordu. Her iki kadın da sarhoş gibi sallanmalarına rağmen birbirlerinin gözünü oymak için fırsat kolluyorlardı. Malko Johnny'nin bakışlarından Brezilyalıyı ilk fırsatta öldüreceğini anladı. İngilizce:

— Vanja, dikkat! Çok tehlikeliler. Boş ver! diye bağırdı.

Brezilyalı hiçbir şey duymamışa benziyordu. Aniden diğerinin yüzünü tırmaladı. Gözünü kıl payı ıskalamıştı. Umulmayacak kadar güçlüydü. Sonra rakibini Johnny'nin ayakları dibine itip koridora doğru kaçtı. Komandoların şefi ateş edemedi. Çünkü kaçakla arasında Carlos duruyordu.

Vanja'nın odadan çıkmasıyla arkasından kapıya ateş

edildi.

— Carlos yakala onu! Vur onu! diye bağırdı Johnny.

Terörist kapıyı koşarak geçti. Malko Vanja'nın bildiği tek yer olan kütüphaneye girdiğini gördü.

Carlos gerilip kadının kapamaya uğraştığı kanadı bir omuz darbesiyle açtı. Bağırılar, çığlıklardan sonra yere düşen birisinin çıkardığı gürültü duyuldu ve bir sessizlik çöktü. Johnny sakinleşmişti. Nada nefes nefese ayağa kalktı. Yüzünde Vanja'nın tırnak izleri vardı.

— Carlos, o orospuyla biraz eğlen, diye bağırdı.

Malko, koridorda bir ucu sağlam kalan aynadan odada olanları görebiliyordu. Vanja yan yatmıştı. Carlos eğilip, kadını dizlerinin üzerine kaldırdı. Sonra makineli tabancasının namlusunu kulağına dayadı. Kadın yalvarırcasına kollarını adamın bacaklarına doladı. Adam işaretlerle isteğini anlattı. Bir taraftan da pantolonunun fermuarını açıyordu. Vanja çaresizlik içinde adamın pantolonunu sıyırdı. Malko Johnny'ye döndü. Buzgibi bir sesle: scanned by darkmalt1

— Suç ortağının yaptığı şey çok iğrenç, dedi.

Terörist hiç şaşırmadı.

— Bir orospuya layık olduğu biçimde davranmalı, dedi. ölmediğine şükretsın. Emirlerle uymadığı için o da yargılanacak.

Elini yanaklarında gezdiren ve gözünü kin bürümüş olan Nada da olanları seyrediyordu. Vanja her şeyi mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyordu. Nihayet sessizliği bir inleme bozmuş, Carlos genç kadının ağzına boşalmıştı. Rahatlamış olarak kalktı, üstünü düzeltti ve kadını salona, diğerlerinin yanına itti. Vanja'nın bir an gözleri ışıldadı ve beklenmedik bir hareketle Carlos'tan geride kalanları Nada'nın yüzüne tükürdü.

Terörist geriledi, beti benzi atmıştı. Bir an hareketsiz durdu. Sonra elinin tersiyle yüzünü sildi ve Vanja'nın üzerine yürüdü.

Yanına gelince eğildi. Korkudan donakalan Malko, kadının botundan uzun ağızlı keskin bir komando bı-

çağı çektiğini gördü. Sağ kolunu uzattı. Bıçak Vanja Alagoas'ın karnına saplandı.

Vanja çığlık atmak için ağzını açtı. Bütün yüz hatları eriyen bir cila gibi yok olmuştu. Sonra bir inilti kopararak ellerini karnına götürdü. Nada deli gibiydi. Hançeri çekti. İki eliyle kavradı ve yine ilkinin yakınına bir yere sapladı. Kadın bir süre katilinin ellerine sarıldı. Halsizleşti, diz çöktü ve nihayet yere yanlamasına devrildi. Elbisesinden sızan kan kalçalarından akmaya başladı. Nada, elinde bıçak, bir süre dimdik durdu. Boş boş bakıyordu.

— Nada!

Johnny'nin sesi sinirliydi. Ama geç kalmıştı. Elleri kafalarında kenetli olarak yatan misafirlerin gözleri önünde Vanja Alagoas bir süre bir kan gölünde çırpındı, sonra büzülüp kaldı.

Nada sakın bir sesle:

— Oldu mu Johnny? dedi.

— Bunu yapmayacaktın.

Omuz silkti. Ucu kanlı bıçağını botuna soktu.

— Emirlerine uydum, Johnny. Kaçmak istedi.

Sarışın adam cevap vermeksizin dudaklarını ısıırıyordu. Carlos cesede sıkıntılı sıkıntılı baktı. Odaya buz gibi bir hava hakimdi. Kendini ilk toparlayan Johnny oldu.

— Angie, şu patlayıcıları yerleştirmeyi bitir artık! diye bağırdı. Carlos sen de perdelerle ilgilen.

Gözlerini Malko'ya dikti.

— Diz çök, diye emretti.

Angie büyük camlı kapılara doğru gitti. Malko her şeyi unutmaya çalışıyordu. Şimdi gerçekten karşı karşıyaydı. Ne olursa olsun, diz çökerek ölmeyecekti. Johnny ile göz göze geldiğinde adamın kararlı olduğunu anladı: onu vuracaktı.

— Diz çök, diye tekrarladı Johnny. Halk mahkemesinin verdiği cezayı infaz edeceğiz. Faşist Alman Devleti'nin hapishanelerinde çürüyen arkadaşlarımızın öcünü alacağız.

Odanın öbür ucundan mırıltılar geldi. Carlos cebinden çıkardığı Molotof kokteyli ateşleyip kadife perdelerden birinin altına attı. Hemen kırmızı bir alev göze çarptı. Ayağa fırlayan davetliler paniğe yol açtılar. Malko teröristin üzerine yürüyen Elko Krizantem'i farketti. Angie uşağın bu tutumundan rahatsız olmuşa benziyordu. Ateş edeceği yerde:

— Hey uşak! Kaçsana sen! diye bağırdı.

Sesindeki yumuşaklığı Johnny de farketti ve bir an kafasını çevirdi. Bu bile Malko için yeterliydi. Gelişlerinden beri bu anı beklemişti. Artık kaybedeceği hiçbir şey yoktu... Sol kolunu uzatıp silahın namlusunu tuttu ve Johnny tetiğe dokunduğu anda namluyu başka yöne çevirdi. Sağır edici bir gürültüyle tüm şarjör boşaldı ve kurma kolu yerine oturdu. Tavan mermi dolmuş, ahşap doğramaları da bundan nasibini almıştı. Her şey o kadar ani olmuştu ki, Johnny parmağını tetikten çekme fırsatı bile bulamadı.

Boş silahı fırlatan Malko..Johnny'nin üzerine saldırdı ve vurulmamak için onu kendine kalkan yaptı.

Sağ eliyle Johnny'nin daha önce kemerine sıkıştırdığı P 38'liği almaya uğraşiyor, göz ucuyla da elindeki silahla etraflarında dönerek ateş etme fırsatı kollayan Nada'yı gözlüyordu.

Angie doğruldu. Carlos tereddüt ediyordu. Tutuşan perdenin alevleri doğramaları ve tavanı sarmıştı. Bu arada üzerine çevrili silaha aldırmaksızın misafirler peşpeşe yattıkları yerden kalkıyorlardı. Angie, Elko Krizantem'in önünden geçerek boğuşan iki adamın önünde durduğunda şaşkınlıkla sol elindeki bombayı düşürdü. Almak için eğildiğinde Elko Krizantem'in dizi çenesinde patladı. Bu darbe adamın dilini parçalamıştı.

Adam can acısıyla sendeledi ve bayıldı. Tabancası büyük bir gürültüyle misafirlerden birinin elinin yakınına fırladı. Elko fırsatı kaçırmadı, balıklama atlayarak silahı kaptı. Carlos olanları görmüştü. Makineli tabancasını kullanacağına Elko'nun üstüne

atladı. Aralarında kalan silahı kullanmasına engel olmaya çalışıyordu. Kargaşa artmıştı. Yangın yayılıyor-
du. Misafirler kaçıyor, Nada da ölesiye boğuşan Johnny
ile Malko'nun etrafında dönmeye devam ediyordu.
Angie kendine geldi. Sendeleyerek ayağa kalktı. Yüzü
kireç gibiydi. Krizantem ile boğuşan Carlos'a doğru
ilerledi. Carlos:

— Angie, kafasına ateş et! Çabuk! Çabuk ol! diye
haykırdı.

Elko daha güçlüydü. Namluyu milim milim de olsa
yukarı kaldırıyordu.

Büyük bir patırtı koptu, perdelerden biri alevler
içinde yere düşmüştü. Malko ile hasmı misafirlere
çarparak yere yuvarlandılar. Malko kafasının yanında
bir namlu gördü. Korkunç bir patlama oldu. Nada'nın
silahından çıkan mermi ıskaladı. Şimdi az. da olsa bir
umut vardı. Bu sayede gücünü topladı. Koridorun
kapısına yaklaşılmaya uğraştı. Yerde yuvarlanırken
hasmını da sürüklüyordu.

*

**

Elko, Carlos'un parmaklarının ter içinde kalan
bileğinde gevşediğini hissetti. Terörist ter içindeydi ve
leş gibi de kokuyordu. Küfrediyor, derin derin soluyor,
ama onu bırakmıyordu. Etraflarında dönen ve ateş etme
fırsatı arayan Angie'den korunmak için Elko sırtını
duvara yaslamaya bakıyordu.

Elko P 38'i tutan elini nihayet yukarı kaldırabilirdi.
Hasmını var gücüyle itti. Aralarında birkaç santimetre-
lik bir mesafe oluşunca tetiği çekti.

9mm'lik mermi Carlos'un çenesinden girip
alınından, beraberinde kan ve kemik parçalarıyla çıktı.
Adam korkunç bir hırıltıyla yığıldı. Elko emin olmak
için ikinci kez ateş etti. Mermi boynundan girip şah-
damarını parçaladı. Omu/unda asılı duran makineli
tüfeği düştü. Angie silaha giden Elko'ya ateş etti,
ama ıskaladı. Her şey çok çabuk oluyordu.

Malko kapıya yaklaşınca Johnny'nin kollarından kurtuldu ve koridora daldı. Nada silahını doğrulttu. Krizantem bir kan gölünde çırpınan Carlos'un karşısındaydı.

Angie bir an iki hedeften hangisine ateş edeyim diye düşünürken Elko patronu için en tehlikelisinin Nada olduğuna kanaat getirerek ona ateş etti, ıskaladı. Ama kadın da Malko'ya ateş etme fırsatı bulamamıştı.

Perdeler alev alev yanıyor, tutuşan kuru ahşaplarda çıtırtılar duyuluyordu. Dengesi bozulan Nada bütün mermilerini Malko'ya doğru sıktı. Angie de Elko'ya ateş etti. Elko karnında yumruk yemiş gibi bir şey hissetti. Ortaya ateş topunu andıran bir perde düşünce Angie gerilemek zorunda kaldı. Misafirler ise sağa sola kaçmaya devam ediyorlardı. Yolunu değiştiren Malko bir camlı kapıdan avluya fırladı.

Nada öfke içinde bağıırıyordu. Johnny ayağa kalkıp silahını aldı, şarjörünü değiştirerek kapıya doğru koştu. Geç kalmıştı. Malko karanlıkta çoktan kaybolmuştu. Komandoların şefi Carlos'un yanına dönerken, Elko da çalışma odasına daldı ve kapıyı kapadı. Karnı çok acıyordu. Mutfağı koşarak geçti, birkaç basamak çıktı. Odasına gelmişti. Kapıyı kapatıp sürgüledi. Astra tabancası şiltenin altındaydı. Silahı almak için eğilince korkunç bir sancı başladı. Dikkatle pantolonunu indirdi ve karnına baktı. Tam göbeğinin altında ufacık bir delik vardı, ama kanamıyordu. Buna rağmen her kalp atışında sanki karnına tekme yiyormuş gibi oluyordu. Soğuk soğuk terledi. Kalkmak istedi, ama başaramadı. Angie'den aldığı P 38 elinden kaydı. Kendini kaybetmek üzereydi. Toparlanınca dövüşe katılırim diye düşündü.

*

**

Hava öyle soğuktu ki, Malko kendini bir buzulun içinde sandı. Nefesi kesildi. Aniden sola döndü ve kuzey kulesine doğru koşmaya başladı. Oraya vardığında balo salonundan yükselen alevleri gördü. Sinirden deliye

dönmüştü. Kuleye çıkan döner merdivene daldı. Nefes almadan üst kata kadar çıktı, öfkeden kuduruyordu. Ta şatosuna, evine kadar gelmişler, onu vahşi hayvan gibi sıkıştırmışlar ve misafirlerine ateş etmişlerdi. Bu arada, on beş yılda oluşturduğu her şeyi de yok etmişlerdi.

Elleri titriyordu.

Silah odasına girdi. Silahlıktan sekiz mermi atabilen Wheaterby marka karabinayı çıkardı. Bir kutu açıp kurşun doldurmaya başladı. Mermilerin her biri bir fili devirebilecek güçteydi. Fil avı için dört dörtlük bir silahtı. Rahat hareket edebilmek için ceketini çıkardı. Cebine bir kutu mermi aldı. Silahı kurdu ve geldiği yere doğru gitti. Merdivenlere gizlenerek aniden çıkması gerekiyordu. Niyeti teröristleri arkadan avlamaktı. Neyseki, yolları iyi biliyordu. Bahçeye çıkınca sınırdan bağırmaya başladı. Kütüphaneyi ve küçük salonu alevler sarmıştı. Liezen Şatosu, sevgili şatosu yanıyordu.

*

**

Carlos'un öldüğünü anlamak için Johnny'nin ona fazla yaklaşması gerekmedi. Cesedin üzerine eğildi ve ceplerini aradı. Hiçbir şey bulamayınca tekrar ayağa kalktı. Angie'nin ağzı burnu kan içindeydi. Otomatik silahı kalçasına dayamış, paniğe kapılan birkaç davetliye aptal aptal bakıyordu. Dayanılmaz bir sıcaklık vardı. Kırık camlardan giren buz gibi havaya rağmen terliyordu. Belli belirsiz bir sesle:

— Üzerlerine ateş açayım mı? diye sordu.

— Hayır, dedi Johnny. Emirler böyle değil.

Nada geldi. Silahının şarjörünü değiştiriyordu.

Angie ağlamaklı bir sesle:

— Carlos öldü, dedi.

Cesede ve alevlere bakan Nada:

— Onu götüreceğ miyiz? diye sordu.

— Soru sormayın, dedi Johnny. Hemen kaçmamız lazım.

Angie başını salladı.

— Hay kör şeytan! Uşağın böyle bir şeye kalkışacağını hiç tahmin etmezdim. Bunlar aptal! Neyse onu vurdum. Bir köşede can çekiyor olmalı.

Johnny sertçe:

— Buraya onu temizlemeye gelmedik, dedi. Carlos bir hiç uğruna öldü. Haydi, gidiyoruz!

Kapıya ulaşmak için birçok mobilyayı devirdiler. Gitmeden evvel makineliliyle lambrileri taradı. Alevler koridoru sarmış, kütüphaneye girmek üzereydi. Nada kemerinden çıkardığı bombayı fünyesini çekip fırlattı. Bomba yere korkunç bir gürültü ile düştü. Koridorda kör edici beyaz bir ışık görüldü. Başta en yakındaki tablolar olmak üzere fosfor korkunç bir hızla her şeyi yakıyordu...

Avluya çıkınca buz gibi bir hava buldular.

— Onu beklemiyor muyuz? diye sordu Nada.

— Yerimizi biliyor, biz ise onun nerede olduğunu bilmiyoruz, dedi Johnny. Avluyu geçerken dikkat et.

Avluyu alevler içindeki şatoya baka baka, tek sıra halinde geçtiler.

Arabaları kar lastikli ve şatoya çıkan yol üzerinde bırakılmış çalıntı bir Taunus'tu. Tam hareket ederlerken kar başladı. Bu berbat hava onların lehineydi. Johnny, Carlos'u düşündü. İhtiyar bir uşak tarafından vurulmak ne acı! Her zaman kahramanlık taslamak isteyenler çıkar. Hiç beklenmedik kişiler...

İşte, haftalardır planlanan bir operasyon bir anda başarısızlığa uğramıştı. Örgüt çok kızacaktı. İstmeden onun buz gibi sarı gözlerini hatırladı. Prens Malko Linge, tokat atıldığı zaman öbür yanağını da uzatan tiplerden değildi.

*

**

Malko elinde Wheaterby'si salona daldı. Mendille ağzını kapatan korkmuş bir davetliyle çarpıştı. Kütüphaneyi, koridoru ve odayı saran alevler merdiven

boşluğuna ilerliyordu.

— Neredeler? diye bağırdı Malko.

Silahı gören davetli ellerini kaldırdı ve:

— Lütfen! Beni öldürmeyin diye kekeledi. Buraya sadece misafir olarak geldim... Prens Malko ile daha yeni tanıştım.

Baron von Hahenzee neredeyse mendilini yutacaktı. Yatıştı ve özür diledi.

— Ah! özür dilerim. Çok korkunçtu, aklımı kaçıyorum sandım. Galiba gittiler. Avluyu geçtiklerini gördüm.www.cizgiliforum.com

Malko dışarı çıktı ve karın üzerindeki taze ayak izlerini gördü. Kapıya kadar iz sürdü. Oradan sonra karanlıkta kaybolan tekerlek izleri başlıyordu. Artık, kurtarılabilecekleri kurtarmak için uğraşmak lazımdı. Koşarak şatoya döndü. Aynı anda Liezen itfaiyesinin sireni duyuldu. Birkaç saniye sonrada Liezen kasabasının tek itfaiye aracı bahçeye girdi ve durdu. İçinden, ellerinde hortumları, yarım yamalak giyinmiş itfaiyeciler fırladı.

Şefleri Malko'ya doğru koştu.

— Ne oldu, Sayın Altesleri?

— Bir baskın, dedi Malko. Teröristler. Misafirlerimden birini öldürdüler. Biz de birini vurduk. Acele edin. Yangının ikinci kata sıçramasını engellemek lazım.

— Presbourg'a telefon edeceğiz, dedi itfaiyeci. Fazla gecikmezler. Hemen gelirler. Belki Langsam'a da haber vermek lazım! Tabii polise de.

— Olur, dedi Malko.

Misafirler yangının bulaşmadığı kısımlarda ve soğukta dolaşıyorlardı. İlk itfaiyecilerle birlikte savaş alanı haline gelen balo salonuna girdi. İki asırlık lambriler! Malko alevlerin ardında parkenin üzerindeki iki karaltı farketti. Bunlar Vanja Alagoas ile Krizantem'in vurduğu teröristin cesetleriydi. İtfaiyecilere:

— Bana yardım edin, dedi. Bu iki cesedi yangından

çıkarmak lazım.

İtfaiyecilerden biri yangın söndürme aletini cesetlerin üzerine sıktı. Uzaklardan başka bir siren daha duyuldu. Gelen takviye itfaiyeydi. Liezen tepede olduğu için alevler çok uzaktan görülmüş olmalıydı. Malko, kalbi sıkışarak hayallerinin yanışını seyrediyor, öç alacağına yemin ediyordu. Yangından uzaklaştırılan davetliler armaların bulunduğu odada toplanmışlardı. Hole geçti ve telefonu açtı. Şans eseri hâlâ çalışıyordu. Viyana polisinin santralını buldu ve olanları anlattı. Kapattı ve Krizantem'in ortalarda olmadığını farketti.

*

**

Elko ateşler içinde Malko'ya bakıyordu. Yatağının üzerinde iki bükülmüdü. P 38 yerdeydi. YÜZÜ bembeyazdı, elleriyle karnını tutuyordu. Bütün hatları gerilmişti. Yanında itfaiyeciyle Malko'yu görünce:

- Susadım! dedi.
- Nerenizden yaralandınız, Elko?
- Karnımdan.

Malko Elko'nun pantolonundaki kahverengi ıslak lekeyi farketti. Ellerini açınca yarayı gördü.

— Kötü! diye bağırdı Malko. Onu derhal Viyana'ya götürmemiz lazım.

— Bir ambulans çağırınız, dedi itfaiyeci...

Malko, Elko'ya uzanması için yardım ederken, adam fırladı.

Şato hâlâ yanıyordu. Ama itfaiye kontrol altına almıştı. Malko doktor gelene kadar Krizantem'in yanında kaldı.

Doktor kulağına eğilip:

— Durumu ağır, hemen ameliyat etmek lazım, dedi.

Krizantem her geçen dakika mum gibi eriyordu. Teni donuklaşmıştı. Bu da Malko'nun öfkesini gittikçe artırıyordu. Ambulansa kadar sedyenin yanında gitti.

— Bu işi bitirir bitirmez, Viyana'ya yanına geleceğim Elko, dedi.

Artık yıkılmış şatosunda kalmak istemiyordu. İtfaiyeciler ilk katlardaki odalara su sıkmaya devam ediyorlardı. Fosfor bombası çok hasara yol açmıştı. Duman insanın genzine doluyordu. Misafirler yavaş yavaş Malko ile vedalaşıp arabalarına bindiler. Malko gömlekle olmasına rağmen soğuğu hissetmiyordu. İtfaiye şefi yanına geldi.

— Bitti, Sayın Prens. Alevler söndü, ama bir süre daha kontrol için buradayız. İçeri girebilirsiniz, dedi.

Malko teşekkür etti. Her şeyin harap olduğu balo salonuna girdi. Salon bir havuz gibiydi.

Aniden arkasında bir ses duydu.

— Malko!

Geri döndü. Thala von Wisberg bitkin görünüyordu,

— Seni arabamda bekliyorum. Burada yatmazsın herhalde. Seni Viyana'ya götüreyim. Çabuk ol, dedi ve dışarı çıktı.

Malko balo salonundan arta kalanlara baktı. Bir köşede, yanmış çarşafın altında Vanja ile teröristin cesetleri vardı. Çok güzel anlar yaşadığı kütüphane ise iğrenç karanlık bir in gibiydi. Barın yıkıntısında bir şişe Gaston de Lagrange konyacı buldu. İsinmak için bir bardak içti. Sonra bir bardak daha. Telefon hâlâ çalışıyordu. Yangını hatırlatan tek şey ise dumandı. Koltuğa oturdu ve telefonu açtı. Haber verilmesi gereken çok kişi vardı. Sonra da yapılması gereken çok şey. Kafasına bir kelime takıldı. Bu çocukken Rus işgalindeki Prusya'dan kaçtıktan sonra çok sık duyduğu bir kelimeydi.

"Rache."*

Şatosunda ona saldıranlar bunu pahalıya ödeyecekti. Ama önce onları bulması gerekiyordu. Komando şefi ile suç ortaklarının yüzü hafızasına yerleşmişti. Onlarla karşılaşınca hiç şans tanımayacaktı. Ancak tek bir şeyi bileceklerdi: Niçin öldüklerini.

(*) İntikam.

III. BÖLÜM

Central Intelligence Agency Viyana Şubesi Başkanı Richard Wagner Malko'ya içten bir gülüşle yaklaşarak dostça elini sıktı.

— Gelin dostum!

Büyük pencereleri olan geniş aydınlık bir büroya girdiler. Pencereden bu mevsimde kapalı olan Prater Parkı'nın karla kaplı at eğitim alanları görülüyordu.

Malko kürk paltosunu çıkarıp iskemleye attı. Odada iki kişi daha vardı. Malko'yu karşılamak için ayağa kalktılar. Richard Wagner onları tanıştırdı.

— Bay Adolf Zimmer, Bundeskriminalamt'dan.* Weisbaden'den geldi.

Siyah saçlı, bakalit gözlüklü ve şişman BKA üyesi daha çok İtalyana benziyordu.

Richard Wagner tanıştırmaya devam etti.

— Roll Haupt, Verfassungsschutz'dan.*

Roll Haupt, dazlak kafalı, patlak mavi gözlü, zeki görünümlü birisiydi. Herkes oturdu. Amerikalı:

— Yaralı nasıl? diye sordu.

— Daha iyi.

— Ya hasar?

— O ayrı bir konu, dedi Malko. Yerine bir yenisi bulunamayacak eşyalar var kırılanların arasında.

(*) BKA: Federal Adli Polis Bürosu.

(*) Anayasal Koruma Servisi,

Binlerce dolarlık hasar. Lambriler, hediyeler, biblolar gibi. Tablolara gelince...

— Sigortalıydınız değil mi? diye atıldı Amerikalı.

— Evet, dedi Malko. Ama sigorta şirketiyle yaptığım mukavelede bir madde böyle kazaları sigorta dışı tutuyor.

CIA şefi:

— Anlıyorum, dedi. Çok üzüldüm. Langley size sevgilerini iletmemi söyledi.

Malko sert bir ifadeyle:

— Burada ağlamak için toplanmadık herhalde, dedi. (İki Alman'a döndü.) Ölen teröristin kimliğini saptadınız mı?

BAKA görevlisi hemen:

— Evet, dedi. Daha önce Almanya'da tutuklanmış. Klaus Lied, VDO'nun eski işçilerinden. Solcu. Üç yıldır RAF* üyesi. İzini kaybetmiştik.

— Nerede oturuyordu?

— Önceleri Frankfurt'ta. Ama uzun süredir son adresi belli değildi. İşte fişi. Sizce bunun bir anlamı var mı?

Çantasından siyah deri kaplı bir dosya çıkardı. Üzerinde büyük harflerle VERTRAULICH* yazıyordu. Malko dosyayı açtı. İçindeki resim teröristinkiydi. BESCHREIBUNG* başlığının altını okudu:

Adı, Klaus Lied; Doğum, 4.11.1947 Frankfurt/Main; Boy 1.70 m.; oval yüzlü, kahverengi saçlı, büyük kulaklı, tombul ve sarkık yanaklı, kalın dudaklı, büyük ağızlı, dişleri tamam, çıkık çeneli.

Özel belirtileri: Ayakları dışa basar, Gauloises içer.

Davranışları: Tırnaklarını yer.

Malko dosyayı iade etti. Klaus Lied artık alışkanlıklarını yapamayacaktı. Çünkü Viyana Adli Tıp Enstitüsü'ndeki soğuk odada IKPO 61/81 koduyla

(*) "Kızıl Tugaylar Örgütü" anlamına Rote Armee Frankton.

C) Gizli.

C) Eşkal.

kimliğinin tespitini bekliyordu.

— Ya diğerleri? diye sordu Malko. İki adam ve kadın? Kimlikleri hakkında bilginiz var mı?

BKA görevlisi çantasından diğer resimleri çıkardı ve Richard Wagner'in masasına bıraktı.

— Verdiğiniz tariflerden ve Klaus Lied'in eski dostlarını gözönünde tutarak bir ayırım yaptım, dedi.

Malko kalktı ve belgelere baktı. Altı erkek ile altı kadına ait on iki fotoğraf vardı. Birkaç saniye tereddüt etti.

— Bu adam, şu adam ve şu kadın, dedi. Şüphem yok.

Adolf Zimmer başını sallayarak resimleri ters çevirdi.

— Buna hiç şaşmadım. Komandoların şefinin adı Horst Fulda. Profesyonel devrimci. Eski bir eczacılık öğrencisi. Lübnan'da bir OLP kampında yetiştirilmiş. 1975'de Viyana'da OPEP'e karşı düzenlenen eyleme katıldı ve bir polisi arkadan vurdu. Kenti çok iyi bilir. Serbest olan teröristlerin en tehlikelilerinden biri. Avusturya polisinin araştırmasına göre buraya Münih' ten iki değişik arabayla gelmişler... İki yıl önce İtalya'da olduğuna dair ipuçları bulduk. İtalyan SISDE'si* onu Aldo Moro'nun katili olmakla suçladı. Kesin olan tek şey, koruma görevlilerinin öldürülmesi ve adam kaçırma olayına katıldığıdır. Yakalanmasını sağlayana yüz bin mark ödül verilecek. Almanya'nın aşağı yukarı her yerinde gizlenecek evi var. Bu olayda büyük ihtimalle ya Filistinliler ya da Libyalılar adına çalışmıştır.

— Sizi böyle düşündüren nedir? diye sordu Malko.

Alman buradaki alayı anlamadı. Odun gibi bir herifiti.

— Önce verdiğiniz ipuçlarından komandonun kimliğini, daha sonra terkedilen arabalardan birinde

(*) İtalyan Haberalma ve Ulusal Güvenlik Örgütü.

Zürih'teki British Amerikan Bank'a ait bir alındı makbuzu bulduk. Bu bankanın Libya ile yakın ilişkileri olduğunu biliyoruz. Geçmişte Libyalı ajanların paraları onlar aracılığıyla ödeniyordu.

- Böyle bir "iş"i niçin kabul etmiş olabilirler?
- Geçim derdi...
- Ne demek istiyorsunuz?
- BKA ajanı güldü.

— Bay Linge, işlerini çok güçleştiriyoruz onların. Silah ve para sağlamaları her geçen gün zorlaşıyor. Araplar ise, bazı önemsiz işler karşılığında onlara para sağlıyor. Onlarla özel bir sorununuz yoktur herhalde.

— Emin değilim, dedi Malko. Beni birkaç ay önce Mısır'da iki Alman teröristin öldürülmesinden sorumlu tutabilirler.

— Bahsettiğiniz olayı biliyorum, dedi Alman. Onlar 2 Haziran Örgütü'nün üyeleri. Bu kadar yakın dayanışma içinde olamazlar. Horst Fulda sadece bir "anlaşma"yı yerine getiriyordu.

— Ben de öyle sanıyorum, dedi Malko. Ya diğer ikisi, onları tanıyor musunuz?

— Sarışın kızın adı Inge Klein, diye açıkladı Adolf Zimmer. Fulda'nın metresi. Eski JUSO* üyesi. Kız ona rastladığında pazarda peynir satıyormuş. Hat safhada bir bağınaz. On beş yaşında rahibe olmak istemiş. Üç yıldan uzun süredir yasadışı işlerle uğraşıyor. Size işlediği cinayetlerin listesini veremeyeceğim, çünkü sıkıcı olur. Cinayet, adam kaçırmaya iştirak, silahlı saldırı ve zorbalık suçlarından arıyoruz.

— Ya üçüncüsü?

— En kabalığı olan Heinrich Stroll. Eski bir sayman. Vietnam Savaşı'na ve Frankfurt'ta Westend'in yeniden kuruluşuna karşı çıkan bir militan. Bu yola girmeden önce uzun süre yasadışı işlerle uğraştı. Birkaç banka soygununa ve Savcı Buback'ın öldürülmesine iştirak

(*) "Sosyalist gençlik" anlamına Jungsocialisten.

etti.

iyi ekip doğrusu! Büroda çıt çıkmıyordu. Diğer Alman bütün hikâyeyi gıkı bile çıkmadan dinlemişti.

— Bu teröristlerin şu an nerede yaşadıklarını sanırım bilmiyorsunuz, dedi Malko.

— Doğru, dedi BKA ajanı. İlk araştırmalar hiçbir sonuç vermedi. Taunus'u Viyana sokaklarından birinde terkedilmiş bulduk. Hepsi bu. Pasaportları sahtedir. Dağılmışlardır. Ayrıca Viyana polisi terörist tutuklamayı pek sevmez. Bunun büyük sorunlar doğurduğuna inanıyorlar.

Malko, Richard Wagner'e baktı.

— Bu olayda "Şirket'in tavrı nedir?

— Çok üzgünüz, dedi Amerikalı. Üzgünüm... size hangi konuda yardım edebileceğimizi kestiremiyorum. Bu teröristleri Amerikan Hükümeti aramıyor. Sizin hatırınız için bile, böyle özel bir kan davasına karışamayız. Maddi zarar konusunda ise, size şu veya bu yolla yardımcı olmak isterim, ama...

Malko'nun tepesi attı. Teröristler onu temizlemeye gelmişlerdi. Şimdi de oturup tekrar gelmelerini beklemek kalıyordu.

— Ya siz? dedi BKA ajanına.

Alman gözlüklerini çıkarttı.

— Bizim durumumuz biraz değişik, dedi. Suçluları yakalamak için her şeyi yapacağız. Ama maalesef nerede bulunabileceklerini bilmiyoruz. Eğer onları siz ararsanız, BKA'nın hiçbir yardımı esirgemeyeceğinden emin olabilirsiniz, özellikle Almanya sınırları içinde, her tür yasadışı hareketlerinize göz yumulacaktır...

— Güzel. Yani bana suç işlesem de göz yumacaksınız, dedi Malko.

Adolf Zimmer içini çekti.

— Alay etmeyin! Her tür evrakı görebilecek ve değişik bölümlerden yardım sağlayabileceksiniz, demek istedim. Ancak, bu da esas sorunu çözmeye yetmiyor. Nerede olduklarını bilmiyoruz.

— öğrenme olanağınız yok mu? Ben de Alman polisini çok etkili sanırdım.

— Bu o kadar basit değil, dedi Adolf Zimmer. Bu adamların uzun süredir hazırladıkları gizli sığınaklarının yanında, yasal sol örgütlerde de suç ortakları var. Ayrıca işler kızıştığında, onlara sahte pasaport verebilecek bir Libya ya da Güney Yemen Elçiliği her zaman bulunuyor. O zaman ya yurt dışına kaçıyorlar, ya da burada rahat rahat dolaşıyorlar. Onları yakalayacağız, ama bu çok zaman alacak.

— Doktor Mengele olayında olduğu gibi, dedi Malko. Sonunda, ihtiyarlayıp ecelleriyle ölecekler.

Malko dışardaki manzaraya bakarak daldı.

Tuna'da kar atıştırıyor ve buz gibi karayel esiyordu. Kontes Von Wisberg'in konukseverliğini istismar etmemek için şimdilik Sacher'e yerleşmişti. Böylece Krizantem'i hastanede ziyaret etmek daha kolay olacaktı. Tabii, bir de bunlara harap olan şatosunun yarattığı moral bozukluğunu eklemek gerekirdi. Vanja Alagoas'ın cenazesine Viyana'nın tüm ileri gelenleri katılmıştı.

Viyana yetkililerinin anlayışlı davranması ile ceset derhal kurşun bir tabuta konup Brezilya'ya doğru yola çıkartılmış, Malko da kadının akrabalarına bu korkunç olayı anlatan bir mektup yazmıştı. Artık kelimelerin hiçbir anlamı yoktu. Ortada bir gerçek vardı: yirmi beş yaşında bir genç kadının cesedi.

Çok sarsılmıştı. Genç Brezilyalı bir Viyana şatosunun neye benzediğini görmek istemişti. Ne büyük talihsizlik! Çılgınca alay ettiği ve kendini hiç ilgilendirmeyen bir kavgaya bulaşmıştı. Böyle düşündükçe Malko'nun kini artıyordu. Saldırganlar bu olaydan kolayca yakalarını sıyıramayacaklardı!

Birden diğer suskun Alman'a döndü.

— Ya siz Bay Haupt, siz de hiçbir şey yapamaz mısınız?

— Ben gözlemci olarak bulunuyorum, dedi Roll

Haupt. Terörizmle ilgili her olaydan haberdarız. Ne yazık ki size yardım etme olanağımız yok. Biz aslında haberalma örgütüyüz.

— Gitgide düzeliyor, diye içini çekti Malko. Buraya durum saptaması için gelmiştim. Her şey anlaşıldı.

Richard Wagner'e döndü.

— Sonuç olarak dosturn, en çok sizden yararlanacağım.

— Ne demek istiyorsunuz? diye sordu, Amerikalı.

— Çok basit. Bu hafta şatomun onarımına başlıyorum, dedi Malko. Tüm zarar henüz hesaplanmadı, ama tahminimce her şey üç yüz bin dolara biter. Tabii bu meblağa, yenisini bulamayacağım eşyaların bedeli dahil değil... Bu komandoların niçin geldiklerini biliyorsunuz, değil mi?

— Ben...

— Mısır'daki son görevimi yapış şeklimi beğenmemişler, diye tamamladı Malko. "Şirket" adına yaptığım görev, hatırladınız mı? Namınıza döşeme, marangoz, boya faturaları gelince şaşırmayın. Masrafları uyusmazlık çıkmayacak şekilde ayarlayacağım ve sanki kendi parammış gibi harcayacağım. Ancak ödemeyi siz yapacaksınız...

— Ama öyle bir bütçem yok! diye itiraz etti Wagner. Malko buz gibi sırttı.

— Gizli fondan alabilirsiniz. Krizantem'in hastane masrafları da size ait. Hatırlatmamda fayda var, sigortalı değil. Yabancı, anlıyorsunuz değil mi? Sonra bu iş kazası da değil.

— Bu parayı nereden bulabileceğimi sanıyorsunuz? diye isyan etti Wagner.

— Para toplayın. Şayet kabul etmemekte ısrar ederseniz, bu faturalardaki meblağı başka yerden elde edebilirim. Bu da Langley'deki beylerin hiç hoşuna gitmez. Springer Yayınevi uzun süredir iyi bir ücret karşılığında anılarımı istiyor. Kendimi bu işe verirsem, üç ayda tamamlayabilirim. Tabii isimleri ve yerleri de

belirteceğim. Anılarımın eşsiz olduğunu bilirsiniz...

— Ama bize karşı bir sorumluluğunuz var, dedi Amerikalı.

— Hayır, beni yüzüstü bırakanlara karşı hiçbir borcum yok. Enayiliğin de bir sınırı vardır. (Kalktı.) Hoşça kalın beyler!

— Nereye gidiyorsunuz? diye sordu Amerikalı.

— Frankfurt'a, dedi Malko. Komandoların hepsi orada yaşamışlar. Belki hâlâ oradadırlar. Bu iş Şirket'i ilgilendirmedigine göre, mücadeleyi tek başıma vereceğim. Bu iş, konuklarımı öldürmeye ve şatomu harap etmeye cesaret edenlerin kökü kazınıncaya kadar devam edecek.

— Ama hiçbir iz yok, siz...

Malko alaylı alaylı gülerek kürkünü giydi.

— Bu ilk kez başıma gelmiyor. Bu güne kadar beni soktuğunuz belalarda elime ipucu mu verdiniz? Ne olursa olsun bazı sonuçlar elde edeceğim.

Kapıyı vurarak kapattı. Alman ajan Roll Haupt ona yetiştğinde koridorda asansör bekliyordu. Kabin geldiğinde:

— Sizinle inebilir miyim? diye sordu.

— Rica ederim, dedi Malko.

Asansör giriş katına doğru hızla inerken, Roll Haupt aniden:

— Frankfurt'a gitmekten bahsederken ciddi miydiniz? diye sordu.

— Çok ciddiydim. Niçin? dedi Malko.

Alman dikkatli olmaya çalışarak:

— Belki size yardım edebiliriz, dedi.

— Nasıl?

— Örgütümüzün ajanlarından biri bir süredir RAF saflarına sızmaya ve Frankfurt'taki yasal sol örgütleri tavlama uğraşılıyor. Belki size saldıranlar hakkında bir bilgi edinmiştir. Şu sıralar bütün RAF taraftarlarını fişlemeye çalışıyor. Tabii, geleceğe yönelik. Ama bilgiler

size yardımcı olabilir.

Asansör binanın holüne gelmişti. Malko adamı tepeden tırnağa süzdü. Roll Haupt etrafa bakınarak:

— Tabii, bütün bunlar aramızda kalmalı, dedi. Çünkü bilgiler "çok gizli".

— Bana niçin yardım edeceksiniz?

Roll Haupt hemen cevap verdi.

— BKA'daki meslekdaşlarımızın işi görülsün isteriz. Fakat onlar da bizim gibi bazı kısıtlamalarla sınırlılar. Ama siz öyle değilsiniz.

— Anlıyorum, dedi Malko.

— Artık ülkemizde ölüm cezası yok, diye devam etti Roll Haupt. Teröristleri yakalayınca, uzun süre zararsız kalmaları için onları sınırdışı ediyoruz. Yine de hükümet siyasi mahkûm bulundurmak ve aşırı baskı yapmakla suçlanıyor.

Malko birkaç saniye düşündü ve:

— Pekâlâ Bay Haupt. Teklifinizi kabul ediyorum, dedi.

Yöneticinin gözleri parladı.

— Bay Linge, bunun iyi bir karar olduğundan eminim. Eğer ağır masraflarınız olursa bu tür işler için özel bütçemiz var... Hotel Sacher'de kalıyorsunuz değil mi? Sizi kırk sekiz saat içinde ararım. Tabii bu öneri gizli tutulacak. Hatta BKA bile bilmemeli.

— Kesinlikle, diye söz verdi Malko. Teşekkür ederim.

Yönetici elini uzattı ve sıktı.

— Kod adım Kurt'tur. Telefonda kendimi öyle tanıtaçağım. İyi şanslar!

*

**

Sacher'deki odasında telefon çaldığında Malko hastanedeki Krizantem'i ziyarete gitmeye hazırlanıyordu.

— Ben Malko Linge, dedi.

— Ben Kurt, dedi tanıdık bir ses. İstediklerinizi

öğrendim. Üç gün sonra kararlaştırdığımız şehirdeki Weisser Stein metro istasyonunda olun. Saat üçte. Birisi sizden sadaka isteyecek ve, "Sonnenblume"* diyecek. Siz de ona "Sonnenblume SB" diye yanıt vereceksiniz. Çok dikkatli olun. Bütün RAF üyelerinin gözü karadır. Bize dış bilerler. Çünkü elimize düşerlerse, kurtulma umutlan kalmaz. Bu yüzden de en ufak kuşkuda adamı vururlar... Eğer siz olmasaydınız, hiç kimseyi bu ajanımızla temas ettirmezdim. Olağanüstü önlemler alıyorlar. Solcuların muhbirlik yapan çok iyi bir örgütü var... işte, Wiesbaden'de beni bulabileceğiniz telefon numarası: 230561. Uçuş saatini öğrenince arayın. Birisi gümrükten geçmenize yardım edecek.

Malko telefonu kapattı. Artık güç bir görevi vardı: Batı Almanya'nın fiilen kaldırdığı ölüm cezasını yarı resmi bir şekilde uygulamak. Artık av değil, avcıydı.

IV. BÖLÜM

Malko sağ tarafında Weisser Stein metro istasyonunu belirten büyük mavi "U"yu gördü. Eschensheimer Laudstrasse'nin gerisindeydi. Bulunduğu geniş cadde, S-Bahn yoluyla ikiye bölünüyordu. Gri bina kümelerinin arasında bazı küçük evler ve yeşillikler vardı. Arkada gözükten fabrika bacalarıyla bu görüntü tam bir Frankfurt banliyösü oluyordu. Kiraladığı Senator'u Lido Eisbar adli bir kahvenin önünde durdurdu ve indi. Yağan karla birlikte yüzüne buz gibi esen karayel çarptı. Burası küçük bir kasabaya benziyordu. Oysa şehir merkezi ve gökdelenler yirmi dakikalık mesafedeydi. Taksi durağının önünden geçti. İstasyonun iki peronunu bağlayan yeraltı geçidine daldı. Geçit, duvarları çeşitli renklere boyalı, rüzgâr alan sıkıcı bir holle sona eriyordu. İn cin top oynuyordu. Ortada üstüne bir şeyler karalanmış tahta bir bank vardı.

Oraya oturdu. Donmuştu. Frankfurt'a o sabah gelmiş, Teaterplatz'daki her zamanki oteline, eski Frankfurter Hof'a yerleşmişti. Havaalanında daha uçağın merdivenindeyken bir görevliyle karşılaşmış, adam kendini tanıtmadan sadece:

— Beni Kurt yolladı. Gümrükte sorun çıkmayacak, demişti.

Adam ona bir kutu vermiş ve kiralık araba şirketinin önünde ayrılıp gitmişti. Otele geline, Malko hemen

kutudakileri gözden geçirmişti. Ingram marka otomatik bir tabanca ve susturucusu, kendi yassı tabancası, korunma amacıyla kullanılacak gözyaşartıcı bombalar ve bir de cep kılavuzu. Viyana'dan ayrılmadan önce ona iki yeni bilgi verilmişti. Elde edilen ipuçlarıyla Inge Klein'ın Viyana'ya Rose Steinbach adı altında uçakla, Klaus Lied ile Heinrich Stroll'un da arabayla geldikleri anlaşılmıştı. Horst Fulda'nın geliş yolu hakkında ise en ufak bir bilgi edinilememişti.

Yeraltı salonunun beton tavanı S-Bahn katarının geçişiyle titredi.

Kısa süre sonra, merdivenlerden inen bir adam Malko'nun oturduğu banka yaklaştı. Gençti ve omuzlarına kadar inen kirli saçları, pis montu ve arapsaçına dönüşmüş sakalıyla bir dilenciye benziyordu. Banka oturdu. Malko'ya döndü ve yavaşça:

— Sonnenblume, dedi.

— Sonnenblume SB, diye cevap verdi Malko.

Eskimolar gibi paltolarına sarınmış yolcular etraflarından geçiyorlardı. Frankfurt gerçekten de üzücü, pis ve buz gibi bir şehirdi. Adam ayağa kalkıp Malko'nun elini sıktı.

— Frankfurt'a hoş geldiniz. Gelin sıcak bir şeyler içelim, dedi.

Malko onu izledi. Lido Eisbar'a girmek için küçük camı geçtiler. Bu saatte kimseler yoktu. Salonun en arkasında yanyana oturdular ve iki "moka" ısmarladılar. Verfassungsschutz ajanı:

— Bana Max diyebilirsiniz, dedi. Kurt sizden söz etti.

Malko adamın siyah tırnaklarına, kirli gömleğine baktı. Bu rolü oynamak çok tuhaftı. Tam bir köpek hayatı, bir de her an arkadan bıçaklanma tehlikesi. Max elini ısıtmak için fincanını avucuna aldı.

— Yaptığınız kolay bir iş değil, dedi Malko.

Max kafasını salladı.

— Hem de nasıl, bu itler her şeyden kuşkulanırlar...

Neyse, sizin için ne yapabilirim?

— Kimleri aradığımı biliyorsunuz, dedi Malko. Burada bir yerde olabilirler mi?.. En azından komandoların bir kısmının Frankfurt'tan geldiklerini biliyoruz. Mesela Rosa Steinbach adıyla seyahat eden Inge Klein.

Alman kaşlarını çattı.

— Steinbach! Durun, bu ad bana hiç yabancı gelmiyor.,.

Gazeteler, öldürülen komandonun cesedi kömürleştiği için teşhis edilemediğini yazmıştı. Ama, Carlos'un suç ortakları bunun bir tuzak olduğunu tahmin edebilirlerdi.

— Hâlâ Frankfurt'talar mı bilmiyorum, diye açıkladı Max. Bunların hepsi yeraltı örgütüne üye oldukları için, ancak "Karı Pazarı" ve "Club Voltaire"deki söylentilere kulak vermek gerekiyor. Tabii, yasal sol üyelerinden de onların nerede olduklarını bilenler vardır, ama konuşmazlar. Bana kalırsa, buraya geri dönmüşlerdir. Çünkü burası en iyi bildikleri şehir. Ya da çok uzaklara kaçmışlardır.

Cesareti kırılan Malko:

— Eh iyi! diye içini çekti.

Bu iş karınca gibi sabırlı olmayı gerektiriyordu. Cesareti gitgide kırılıyordu.

— Bir fikrim var, dedi. Bu teröristler beni temizlemek için bir anlaşma yaptılar. Ama başaramadılar. Kiralayan kişiler kızmıştır. Eğer Frankfurt'ta olduğumu öğrenirlerse, belki bir şeyler yapmaya kalkarlar.

Max sıırttı.

— Onları hafife alıyorsunuz. Sizin profesyonel olduğunuzu biliyorlar. Eğer buradaysanız, tek amacınızın onları kıstırmak olduğunu hemen anlarlar. Ortaya çıkmazlar. Tabii hâlâ Frankfurt'talarsa. Birçok gizlenme yerleri var... Hiç kuşulanılmayan yerler.

— Öyleyse yapacak bir şey yok.

Max'ın aniden yüzü mutluluk doldu.

— Bir dakika! Az önce, Rosa Steinbach mı demiştiniz? Yasal sol saflarında bir Rita Steinbach tanıyorum. Kızıl Haç'ta çalışmış. Teröristlere olan yakınlığını gizlemez. BKA birkaç ay onu izledi, ama hiçbir şey elde edemedi. Onu geçen günkü seminerde gördüm.

— O da suç ortağı olmalı, dedi Malko. Çünkü Inge Klein seyahat etmek için onun adını kullandı.

— Bu kesin değil, diye düzeltti Max. Teröristler bunu sık sık yaparlar. Bu kişilere fikirlerini bile sormazlar. Ortallığı bulandırmak için yapılır. Ancak, ismini kullanmalarını özellikle istemiş de olabilir.

— Bu işle ilgilensem iyi olacak, dedi Malko.

— Nerede oturduğunu bilmiyorum, dedi Max. Ancak aşağı yukarı her akşam Bockenheimer Warte'de küçük bir bar olan Doctor Flotte'ye gelir. Kısa kızıl saçlı ve kocaman gözlüklüdür. Bu gece oraya takılırsanız size gösteririm. Yalnız şimdiki gibi giyinmeyin. Kravat yok. Bir kasket giyin ve Gauloises sigarası için. özellikle de konuşmalara girmeyin, yoksa sizi BKA ajanı sanırlar.

— Ne yapacağım peki?

— Beni izleyin. Saat altıya doğru geleceğim ve Rita Steinbach ile birkaç laf edeceğim. Birbirimizi tanımıyoruz, buna dikkat edin. İyi şanslar! Orada yemek yemeyin, çünkü berbattır. Ha, bir de yanınıza gelip oturan bir kız olursa, ondan da uzak durun. O mahallede barın adı "Karı Pazarı" olarak bilinir. Yarın sabah saat sekizde sizi otelinizden ararım.

Lido'dan çıktıklarında buz gibi bir rüzgârla karşılaştılar. Malko Senator'una yerleşirken Max da metroya doğru yürüdü, önünde iki saati vardı. Bu zamanın büyük bir bölümünü Frankfurt Hof'taki odasında silahlarını yağlayarak geçirdi. Sonra kemerinin arka tarafına yassı tabancasını yerleştirdi ve paltosunun cebine iki şarjör attı.

Walt Disney'in dekorlarına benzer büyük kırmızı

sütun Bockenheimer Warte tramvay durağını belirtiyordu. Malko yıkıntıyla dolu alana gelene kadar epeyce dolaştı. Etrafa göz attı. Garip bir mahalleydi. Terk edilmiş viraneler, parklar ve bolluk içinde olan eski evler vardı. Üç katlı gri bir binadaki siyah tabela gözüne çarptı: Doctor Flotte.

Doctor Flotte'nin dış kapısını açınca karşısına çift kanatlı bir kapı daha çıktı.

Kahverengi tavan ve duvarlar kirden simsiyahtı. Uzun salon 1900'lerden kalma lambalarla biraz aydınlatılmıştı. Solda küçük bir bar, onun da arkasında elektrikli bilardo vardı. Girişe yakın masalar pirzola-larını yemeğe çalışan kaba saba gençlerle doluydu. Malko barda boş bir tabure gördü. Paltosunu çıkardı ve oturdu. Başındaki kasket, eski av ceketi ve yün kazağı dikkati çekmesini önlüyordu.

Barmen yaklaştı. Pis elleri, uzun saçları ve bira fiçisini andıran bir vücudu vardı. Kocaman mavi gözleriyle en ince ayrıntısına kadar onu inceliyordu. Malko bir bira ısmarladı. Yanında oturan iki kişi konuşmalarını kesmişlerdi. Barda her zaman bir şeyler yenirdi. Barmen göz göre göre başka yöne döndü. Anlaşılan "Karı Pazarı"nda yabancılar sevilmiyordu.

Nihayet kapı açıldı ve Max gözüktü. Yalnızdı.

Alman hiç acele etmeden masaların arasındaki dar yerlerden geçti. Yemeğini yeni bitirmiş bir grubun yanında durdu. Elini kısa kıvılcıklı saçlı ve tüm yüzünü kaplayan kocaman gözlüklü bir kızın omuzuna koydu. Birkaç söz söyledikten sonra elektrikli bilardoyla mücadele eden uzun saçlı bir adamın yanına gitti. Malko bir bira istedi. Burada votkanın varlığından haberleri yoktu. Sonra da aç karnına içmemek için iki hamburger ısmarladı.

Yirmi dakika sonra istedikleri geldi. Malko ortama uymuştu. Arada sırada o yöne bakan barmen dışında kimse kendisiyle ilgilenmiyordu. Nihayet Rita Steinbach'ın oturduğu masadaki herkes kalktı. Kadın

siyah dar bir etekle kalın bir kazak giymişti. Yeşil yün paltosunu giydikten sonra uzun kaşkolünü boynuna sardı ve arkadaşlarıyla çıktı. Malko birkaç dakika bekledi ve dışarıya çıktı... Grubun orada durup konuştuğunu görünce rahatladı. Biraz sonra dağıldılar. Erkekler gelen tramvaya koşarken Rita Steinbach da Malko'nun arabasını park ettiği Leipziger Strasse'ye saptı.

Kendisini gördükten sonra takip etmek kolaydı. İki yüz metre sonra bir Rum bakkalın yanındaki aralıkta Rita Steinbach yok oldu. Malko biraz daha ileri gitti ve bir dans salonunun kapısı önünde durdu. Yarım saat orada bekledi. Rita Steinbach'ın geri dönmediğini görünce o da o aralığa daldı. Posta kutularından birinin üzerinde "Rita Steinbach. Kat üç. C kapısı" yazılıydı.

Geldiği yöne geri döndü ve sokağa çıktı, soğuktan donmuş halde arabasına bindi. Buldozerlerin kazdığı Bockenheimer Landstrasse boyunca yolunu uzatmamak için yavaş yavaş tramvay raylarını izledi. Şehir merkezine giden bir katarın düdüğünü duydu. Rita Steinbach gibi bir fanatikten nasıl bilgi alacaktı?

Frankfurter Hof'un lambrili barına geldiğinde daha bu sorunun cevabını bulamamıştı.

*

*

Üç günlük gözlemenin sonucu, Malko Leipziger Strasse'nin her yerini öğrenmişti. Rita Steinbach her sabah üniversiteye gidiyor ve beşe kadar orada kalıyordu. Sonra o küçük bara uğruyor ve arkadaşlarıyla bir şeyler atıştırıyordu. Oradan da evine dönüyordu. Malko biraz geç hareket ediyordu. Tabii bu takipte bazı eksiklikler vardı, ama tek başına ancak bu kadarını yapabiliirdi.

Rita Steinbach onu farketmeden karşı kaldırırma geçti. Malko onu az. geriden adım adım takip ediyordu. Birden heyecanlandı. Çünkü kadın yoluna devam etmeyip tramvay durağına gitmişti.

Malko kalabalığa karıştı. Şehire giden bir tramvay geldi. Kadınla aynı vagona bindi, ama uzağında durdu. Frankfurt'ta bir tramvayı arabayla izlemek imkânsızdı. Rita Steinbach nereye gidiyordu? Her durakta onu dikkatle gözledi. Hauptbahnhof'ta indi. Biraz aşağıya yürüdü. Seks mağazalarının, butiklerin ve kahvelerin bulunduğu kalabalık Münchener Strasse'ye saptı. Bu kez üniversiteye gitmiyordu... Peşpeşe bütün sokağı katettiler. Sonra, çok modern bir binaya girdiler. Malko kapıdan baktığında asansör yukarı çıkıyordu. Işıklı göstergede 5 numara yanıyordu. Beşinci kat Avusturya Havayolları'nın bürosuydu. Asansörün aşağı gelmesini bekledi.

Ufacık büroya girdiği zaman kadın bürodaki tek görevliyle konuşuyordu. Malko duvarda asılı duran kâğıt yığınına karıştırmaya başladı. Kadına sırtını dönmüştü. Ama konuşmanın tek bir sözünü kaçırmıyordu... Rita Steinbach çantasından çıkardığı kullanılmamış biletlerin bedelini geri almaya uğraşıyordu. Gazeteci olduğunu ve sık sık son anda gideceği yerleri değiştirmesi gerektiğini söylüyordu.

Malko iyice kulak kabarttı. Bütün bunlar neyin nesiydi? Rita Steinbach hiç durmadan konuşuyordu. Bilet bedellerini kendi parasıyla nakit olarak ödediğini söylüyordu.

Görevli onayladı, bilgisayarla kontrol etti. Bir an düşündü ve:

— Pekâlâ bayan, bu biletlerin bedelini size iade edeceğim, dedi.

Toplamaya başladı: Frankfurt-Londra, Hamburg-Frankfurt. Brüksel-Frankfurt. Nice-Frankfurt. Malko dikkatle dinliyordu. Aniden dönmemek için kendini zor tuttu. Görevli aynı sakinlikle: "Viyana-Frankfurt, 335 mark" demişti.

Garip rastlantı. Rita Steinbach'ın iade ettiği bilet terörist Inge Klein'in dönüş biletiydi. Kadın R. Steinbach adıyla seyahat ediyordu!

V. BÖLÜM

Memur biletleri sayarken Malko broşürleri bıraktı ve dışarı çıktı. Kendini zor tutuyordu. Rita Steinbach Avusturya Havayolları'ndan çıktı ve Münchener Strasse'ye daldı. Aynı yolu takip ediyordu. Malko olacakları merakla bekliyordu. Acaba parayı başkasına verecek miydi?

Bu merakını gideremedi. Genç kadın doğru üniversiteye gitti ve büyük, gösterişli bir binaya girdi. Orada herkese rastlayabilirdi. Malko Senator'una döndü. Akıllı karmakarışıklı. En doğrusu BKA'ya gidip olanları anlatmaktı. Otuz saniye sonra Rita Steinbach yakalanmış olurdu. Ya sonra? Konuşması çok zayıf bir ihtimaldi... İkinci bir yol, izlemeye devam etmektir. Bir taraftan da yardım ettiği kişilere ulaşması için < etmeliydi. Yalnız, tek başına bu imkânsız gibi bir şeydi... Üçüncü bir şık kalıyordu, fakat bu da en çılgınıydı.

*

**

Malko, Rita Steinbach'ın bardan hiç çıkmayacağını sanıyordu. Kız kalkıp evine gitmeye karar verdiğinde, o dördüncü birasını içiyordu. Kıza yaklaşmak için kendi katına çıkmasını bekledi. Ayak sesleri duyan Rita Steinbach ikinciyle üçüncü kat arasında kuşkuyla dönüp baktı. Malko'yu gördü ve yoluna devam etti. Anahtarıyla

kapıyı açarken Malko yanına geldi. Kalın gözlüklerinin arkasında, bakışlarındaki dehşet görölüyordu. Zoraki bir sesle:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Bayan Rita Steinbach mı?

— Evet... Ne oldu?..

— Sizinle konuşmak istiyorum.

— Bu saatte mi? Kimsiniz?

Malko güven verici olmasını dileyerek sırttı.

— Doctor Flotte'de idim. Sizi takip ettim.

Rita Steinbach'ın yüz hatları gerildi. Başını salladı.

— Bu tip şeylerle uğraşmam...

— Düşündüğünüz gibi değil, dedi Malko. Bugün öğleden sonra iade ettiğiniz biletlerden birinin sahibine iletilecek bir haberim var. Tabii iki arkadaşına da. Çünkü üçüncüsü zavallı Klaus Lied artık aramızda değil.

Sesini hiç yükseltmeden konuşmuştu. Genç kadının beti benzi attı ve anahtar tomarını düşürdü. Malko tomarı yerden aldı, içinden birini ayırdı ve kapıyı açtı. Sonra genç kadını içeri itti. iki odalı evde az eşya vardı. İç cebinden Viyana Kurier'i çıkardı ve şatosuna yapılan saldırıyla ilgili yazıyı kadına uzattı.

— Cevap vermeden şunu bir okuyun, dedi.

Kadın gazeteyi aldı, hemen mantosunu çıkardı. Ayakta duramıyordu. Kalın gözlükleri olmasa kalkık burnu ve nefis vücuduyla çok çekici olabilirdi. Yazıyı okumasını Malko sabırla bekledi. Nihayet Rita şaşkın şaşkın baktı.

— Malko Linge, siz... misiniz?

— Evet, benim.

Kahverengi gözbebeklerinde dehşet belirtileri vardı.

— Ne istiyorsunuz? Beni nasıl buldunuz?

— İkinci sorunuzu cevaplayamam, dedi Malko. İlk sorunuza gelince, sizce yirmi beş yaşındaki Brezilyalı bir kadına tecavüz ettikten sonra onu öldürmek devrim midir? Arkadaşlarınızı arıyorum. Polis değilim. Onları

tutuklamak da istemiyorum. Sadece öldüreceğim anlıyor musunuz?

Kadın iskemleye yığıldı. Sonra Malko'ya baktı.

— Anlıyorum, dedi yavaşça. Bu tür adilikleri ben de doğru bulmuyorum. Ama...

— Ama ne?

— Arkadaşlarımı ele veremem. Hiçbir ortamda yapamam bunu.

Malko omuzlarından tutarak sarstı onu.

— Dinleyin, siz sağlıklı ve dengeli bir insana benziyorsunuz. Onlarla niçin işbirliği yapıyorsunuz? Onların hepsi katil. Biletlerin onlara ait olduğunu biliyorum. Demekki, onlara yardım ediyorsunuz... Niçin?scanned by darkmalt1

Rita alçak sesle:

— Anlayamazsınız, dedi. Gidin. Ya da isterseniz beni ihbar edin. Tutumumu değiştiremezsiniz. Bana güvenen kişilere ihanet edemem.

— Ama onlar vahşice hareket ettiler, diye üsteledi Malko. Tek istediğim, onlarla aynı şartlarda karşılaşmak.

— Belki haklısınız, dedi Rita. Ama hepsi öyle değildir. Bu grupta lekelenmemesi gereken birçok umutsuz ve iyi insan var.

Hep aynı hikâye. Pişman olmuş, ama sevdiklerinden vazgeçmeyen komünistler... Genç kadının gözleri sulanmıştı. Malko ne yapacağına karar veremedi.

— Neyse, bana hiçbir şey söylemek istemiyor musunuz?

— Hayır, dedi başını sallayarak, imkânsız. Gidin ve bir daha da gelmeyin. Onları bulamayacaksınız. Saklanmasını iyi bilirler. BKA'ya gidin, memnun olurlar...

— Gitmeyeceğim, dedi Malko. İstedğim siz değilsiniz, onlar. Fikrinizi değiştirirseniz Frankfurter Hof tayım.

Kadın ayağa kalktı ve nazıkçe onu dışarı itti. Malko

bir anda kendini tahta merdivenden inerken buldu. RAF üyelerini enselemek ancak uzun süreli bir çalışmayla olabilirdi. Yanlış bir girişimde bulunmuştu.

*

**

Telefon çaldı. Krizantem'den iyi haberler aldı. Demek Viyana'dan aranmıyordu... Ahizede Max'in alaylı sesi duyuldu.

— Güzel Rita'yı izlediniz mi?

— Evet, dedi Malko.

— Bir şey elde edebildiniz mi?

— Hiçbir şey. Oturduğu yeri gördüm: Leipziger Strasse, 104. Üçüncü kat. Zamanını nasıl geçirdiğini araştırdım. Ama, bu beni nereye götürecektik, bilmiyorum.

Max gülmekten kırılıyordu.

— Dostum işler öyle basit değil. Bunlar teşkilatımıza kafa tutuyorlar. Bir yılan kadar ihtiyatlılar. Birkaç ay içinde Rita ile sevişirseniz, belki bir şeyler öğrenirsiniz. Ama, o daha çok kadınlara düşkündür... Ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Bilmiyorum, dedi Malko. Beni yarın yine arayın. Yeni bir şey var mı?

— Yok.

Malko uçak biletlerinden bahsetmemekle iyi yaptığına karar verdi. Ne işlerine yarayacaktı bu? BKA'nın Rita'yı tutuklamayacağından emindi. Yirmi dört saat Rita Steinbach'ı rahat bırakmaya karar verdi. Daha sonra tekrar atağa kalkacaktı. Gerekirse BKA'ya da haber verirdi.

*

**

Kırmızı duvarları ilanlarla kaplı binada bulunan Club Voltaire'e giden yokuş yağmurdan kayganlaşmıştı. Burası Frankfurt'taki solcuların eskiden beri toplandıkları yerdik. Rita Steinbach tramvay durağına doğru ilerlerken duvara dayanmış tanıdık iki sima gördü: Bir

erkek ve bir kadın.

Tipler Rita'nın yolunu kestiler.

— Şaşırdın, değil mi? dedi adam.

Kabanının kapüşonu yüzünü kapatıyordu. Ama bu sesi bin kişinin içinde de olsa tanırdı.

— Deli misiniz, buraya gelinir mi? diye mırıldandı Rita.

Biraz ilerde bırakılmış Volkswagen minibüse kadar onları takip etti. Hepsi ön koltuğa sıkıştılar. Horst Fulda kapüşonunu çıkarınca darmadağınık sarı saçları ortaya çıktı. Rita Steinbach'ın gözü ondan Inge Klein'a kaydı.

— Gittiğinizi sanıyordum.

— Hayır, henüz değil, diye cevapladı Horst Fulda.

Batıya doğru arabayı hızla sürüyordu. Rita olanları arılamıyordu. Ne istiyorlardı? Minibüs çok iyi bildiği mahalleye girdi. Sonra bir tahta perdenin önünde durdu. Horst Fulda bir panoyu kaldırdı. Terkedilmiş bir binanın altındaki garaja minibüsü soktu. Elinde bir elektrik feneriyle indi. İki kadın onu izliyordu. Pislik dolu bir koridora girdiler. Horst Fulda mahzene inen merdivene açılan bir kapıyı itti. Basamaklar pislikten kayıyordu. Dışardan daha soğuktu. Ortasında bir sandalye ve Horst Fulda'nın yaktığı çıplak ampul bulunan bir mahzene girdiler. Bir köşede bavul ve sandıklar vardı.

Rita Steinbach'a sandalyeyi gösteren Horst Fulda sevimli bir tavırla:

— Otur, dedi.

Merdivende ayak sesleri duyuldu. Heinrich Stroll'un tüm kapıyı kaplayan cüssesi görüldü.

— Geldiğinizi gördüm, dedi.

— Ne oluyor? Ne istiyorsunuz? diye sordu Rita.

— Sevgili şehrimiz Frankfurt'u terketmeden sana veda etmek istedik, dedi Horst Fulda. Habersiz gideceğimizi beklemiyordun herhalde.

Rita şaşkın şaşkın:

— Tabii, dedi.

Genç teröristin nereye varmak istediğini anlamıyordu. Adam gülerек yaklaştı ve:

— Orosu! diye bağırdı.

Küfür ve tokat aynı anda gelmişti. Rita dengesini kaybetti. Gözlüğü fırladı. Kafası yere çarptı. Darbeden sersemlemişti. Horst Fulda bir adım ileri attı ve postallarıyla gözlüğü kırdı. Rita dört ayak üstünde doğrulup, bağırdı:

— Gözlüğüm!

— Korkma, artık ona ihtiyacın olmayacak, dedi Horst Fulda.

Saçından kavrayıp kadını kaldırdı ve iskemleye itti. Aynı anda İnge Klein ile Heinrich Stroll onu iple iskemleye bağladılar. İp etini kesiyor ve bıçak gibi acıtiyordu. Rita hırıldıyor, hıçkırıyor, sinir krizi geçiriyordu. Horst Fulda olanca gücüyle peşpeşe üç tokat attı ve sakın bir sesle:

— Sus, yoksa öldürürüm! dedi.

— Ne yaptım ki? diye bağırdı Rita.

— Orosu! diye tekrarlardı Horst. BKA adına çalışıyorsun. Şatonun sahibi domuz sana geldi. Bizi satıyorsun.

— Hayır, bu doğru değil, ben...

— Onu gördün mü, görmedin mi?

— Evet, ama...

Horst Fulda ona doğru eğildi. Saçından yakalayıp başını geriye doğru çekti.

— Tartışacak vaktimiz yok, dedi yumuşak sesiyle. Yalnız sana elveda diyecek kadar zamanımız var.

Cebinden kalem ucu inceliğinde metal bir şiş çıkarttı ve Rita'nın yüzüne yaklaştırdı.

— Bunun ne olduğunu biliyor musun? Bisiklet jantının teli. Bak nasıl sivri. Bunu burada, senin BKA'daki dostlarından kurtulmak için gizlendiğim saatlerde ben sivriltiltim.

— Onlar benim arkadaşım değil! diye haykırdı Rita.

Delisin...

— Deli değilim, dedi Horst Fulda.

Ani ve kararlı bir hareketle çubuğu sağ göze batırdı. Sonra çekti ve sol göze soktu.

Rita Steinbach'ın çılgınlıkları dayanılacak gibi değildi. Göz sıvısına karışan kan yanaklarından aşağı akıyordu. Midesi bulan Inge Klein başını çevirdi. Horst Fulda, gözlerini oyduğu kadını seyrederek:

— Eğer bizim için çalışmış olmasaydın seni öldürürdüm, dedi. İşte, artık gözlüğe ihtiyacın yok...

Heinrich Stroll buz gibi sesiyle:

— Gidiyoruz, dedi.

— Bekle.

Horst Fulda çantasını karıştırdı ve içinden sarımsı sıvıyla dolu bir şırınga çıkardı, sonra Rita Steinbach'ın yanına geldi. Hareket etmemesi için başını tuttu ve şırıngayı sol gözüne soktu. Hırıltılar arttı. Horst iğneyi çıkarıp sol göze de aynı şeyi yaptı. Şırıngayı boşalttı. Kurbanın çılgınlıkları Inge Klein'in tüylerini diken diken etti. Horst şırıngayı yere fırlattı.

— Bundan sonra daha dikkatli olursun!

— Ona ne verdin? diye sordu Henrich Stroll.

— Asit. Bir dahaiyleşmemesi için.

Çılgınlıklar gitgide artıyordu.

*

**

Malko'nun Frankfurt'ta yapacağı hiçbir şey kalmamıştı. Boşa giden yetmiş iki saatlik bir takip. Yalnız, Rita'yı günün her saatinde izleyememişti. Soğuk gitgide artıyordu ve Liezen'deki saldırganlar onun burada olduğunu artık biliyorlardı. Bir gün BKA ajanlarının kurşunlarıyla hayatları sona erecekti ve bunda Malko'nun hiçbir rolü olmayacaktı.

Kısacası, Frankfurt yolculuğu tam bir fiyaskoydu. En azından BKA'dan yardım istemeliydi. Telefonu açıp resepsiyonu istedi.

— Hesabımı hazırlayın.

Yirmi dakika sonra Weisbaden Otoyolu'ndaydı. Sis çökmüştü: Arabasını iade ederek, Avusturya Hava yolları acentesine gitti. Tam biletini alırken memur:

— Size bir haber var. Derhal şu numarayı aramalısınız, dedi.

Bu Malko'nun bilmediği yöresel bir numaraydı. Kulübeye gitti. Karşısına Max çıktı.

— Sizi yakaladığım iyi oldu. Yeni bir haber var. Rita Steinbach hastanede.

— İntihar mı etmiş?

— Hayır. Bu sabah boş bir binada bulundu. Vahşice yaralamışlar.

— Nerede şimdi?

— Adres, Ginnheimer Strasse, Oda numarası 42. Beni her gün on iki, bir arası bu numaradan arayabilirsiniz.

Malko için yapacak tek şey, bavullarını geri almaktır. Max'in bilmediği bir şey vardı. Rita'yı ziyareti. Başına gelenlerin bununla bir ilgisi olabilirdi.

**

Frankfurt dışındaki St. Elisabeth Hastanesi'nin sevimli bir bahçesi ve bitişiğinde kilisesi vardı. Ama içi eter kokuyordu.

42 no'lu odanın önünde bir hemşire oturmuştu. Malko'yu görünce ayağa kalktı.

— Bayan Steinbach'ı mı görmek istiyorsunuz? Arkadaşı mısınız?

— Evet, dedi Malko.

Hemşire başını salladı.

— Görebilir misiniz bilmiyorum.

— Niçin?

— Çok zayıf. Polis bile sorgulayamadı.

— Polis mi, niçin?

— Ona yapılanları bilmiyor musunuz?

— Hayır.

— Korkunç bir şey! Bunlar sadist. Zavallının

gözlerini oymuşlar.

— Onu görmek istiyorum, dedi Malko. Ona adımı söyleyin. Malko Linge.

Hemşire içeri girdi ve biraz sonra tekrar geldi.

— Sizi kabul edecek. Ama uzun süre içinde kalmayın, dedi.

Malko canı sıkılarak odaya girdi. Rita Steinbach'ın gözlerinde kalın bir bandaj vardı, yatağına oturmuştu. Malko'yu duyunca:

— Konuşun, dedi. Siz olduğunuza emin olmak istiyorum.

— Bunu size kim yaptı?

— Horst. Horst Fulda.

— Ama niçin?

— BKA ile işbirliği yaptığımı sanmışlar. Onu satmaya uğraştığımı...

— Nasıl oldu bu?

Çarşafın üzerindeki eli Malko'nun elini ararcasına yavaşça hareket etti. Malko elini tuttu. Rita Steinbach sakın bir sesle devam etti:

— Biletleri değiştirmeye gittiğim gün beni izlemişler. Evime geldiğini görmüşler. Ziyaretinizden bahsetmemiştim. Sizinle birlik olduğumu sandılar. Aptalca bir şey. İstesem, onu daha önce yüz kere ele verirdim. Ama onlar deli ve paranoyak. Herkesin onlara düşman olduğunu sanıyorlar... Artık benim için her şey bitti. Hakkınız vardı. Siz, en azından siz, sözünüzde durdunuz...

Malko afallamıştı.

— Kendinizi savunmadınız mı?

— Bana inanmadılar.

Malko başını salladı.

— Neden! Neden bu tür insanlarla işbirliği yaptınız?

— Niçin mi? (Sesi kısık ve yorgun çıkıyordu.)

Önceleri davalarına inandım. Onlara hayrandım. Daha sonraları ise başka bir sebeple. Bana o rezilliği yaptıklarında kuşkulmalıydım.

— Hangi rezillik?

Başını öne eğdi. Uzun süre ses çıkarmadı. Sonra elini masaya doğru uzattı.

— Orada, büyük bir zarf olması lazım. Açın.

Malko kahverengi zarfı kolayca gördü. Açtı. içinde fotoğraflar vardı. Çok sarsıldı. Flaşsız çekilmişti, ama çok netti. Tam bir profesyonel işiydi. Fotoğraflarda Rita, yatakta sıska sarışın bir kızlaydı. Rita'nın dolgun vücudu yanında kızınki çok sönük kalıyordu. Başlarını birbirlerinin bacaklarının arasına sokmuşlardı. Yatakta ne yaptıkları açıkça belliydi. Nefis bir seveci gösterisi. Malko rahatsız olmuştu, fotoğrafları zarfa koydu.

— Size şantaj mı yaptılar?

Rita başını eğdi.

— Evet. Bu olay onlar için kiralanan bir evde oldu. Resim çektiklerini gördüm, ama bunun şaka olduğunu sandım. Uzun süredir onlara yakınlık duyuyordum, hatta yasal soldan bir kişi olarak onlara bazı küçük hizmetlerde bulundum. Döviz bulmak, pasaport edinmek, bazı bilgiler sağlamak ve aranan birini saklamak gibi. Ama ciddi hiçbir şey yapmadım. Bir gün birisi bana geldi. Silah kaçırmamı istedi. "Hayır", dedim. O zaman bu resimleri ortaya çıkardılar. Bana bu resimleri aileme, beni tanıyan herkese ve üniversitedekilere göstereceklerini söylediler, isteklerine boyun eğdim. Onlara yardıma devam ettim. Dün resimleri gazetelere yollayacaklarını tekrarladılar ve polisin eline geçmesi için resimleri yanıma bıraktılar. Neyseki, zarfı kimse açmadı. Ama, artık beni hiç ilgilendirmiyor. Herkese seveci olduğumu söyleyeceğim.

Malko izlediği adamların vahşiliğinden şaşkına dönmüştü.

— Niçin size biletleri değiştirttiler?

— Paraya ihtiyaçları var. Kaçmak için. Tahminimce dışardan yardım sağlayan kişilerle bazı sorunları var.

— Nereye gittiler?

— Bilmiyorum. İtalya'ya olabilir... İki gece önc

Horst bana gelip telefon etti. Ahizeye sıkıcı kapamıştı, ama yine de "Pronto, pronto" sözlerini duydum... Daha önce de İtalya'ya gitmişti.

— Biliyorum, dedi Malko. Ama niye telefon etmeye size geldi?

— Onlarda telefon yok. Beni götürdükleri o yerde yani.

— Neresi?

Sessizlik. Uzun bir süre sonra Rita Steinbach omuz silkti.

— Olanlardan sonra size bunu söyleyebilirim. Nasıl olsa orada değillerdir. Adalbertstrasse, numara 4. Terkedilmiş bir ev. Eski eczane. Öbür tarafında boş arsa var. (İçini çekti.) Şimdi beni rahat bırakın. Uyumak istiyorum.

— Sizi öldürebilirlerdi.

— Hayır, birçok kişi onlara yardım ettiğimi biliyor. Bu çok güçtü. İhanetimin acısını çıkardılar. Sadece cezalandırdılar... Oysa ölmeyi hak etmişim. Güle güle!

Malko kadının elini sıktı ve odadan sessizce çıktı. Canı sıkkın bir halde hastaneyi terk etti. Artık BKA'yı devreye sokma sırası gelmişti. Frankfurter Hof'a gelince ilk önce otelin çiçekçisini aradı. Rita çiçekleri görmese bile kokusunu alırdı. Daha sonra Weisbaden'deki arkadaşının numarasını çevirdi. Tüm gerçeği söylemeye karar vermişti.

★

★★

Bölge, yeşil beyaz arabalar ve haki renkte minibüslerle dolup taşıyordu. Tramvay yolu kapatılmış ve Adalbertstrasse kesilmişti. Terkedilmiş evin yanındaki "Sparkasse"* kapattırılmıştı. Beyaz kalkanları ve yeşil kaskları güvenlik kuvvetlerine tuhaf bir görüntü veriyordu. Evin arkasındaki boş arsaya inen helikopterden başkaları da indi. Hepsi kurşun geçirmez yelekler

(*) Tasarruf sandığı.

giymişti.

Malko Weisbaden'den helikopterle gelen Kurt'un yanındaydı. İçinde bulundukları minibüse bir polis yaklaştı.

— Ev kuşatıldı, dedi. İçerde kimse yok herhalde.

— Şaşırmadım, dedi Malko.

Bu sırada, koşarak başka bir memur geldi.

— Girişteki garajda bir minibüs var, dedi. Kapıyı açamıyoruz. Adamlarımız bitişik binadan geçecekler. Belki de tuzaktır.

Birkaç saniye sonra bir hoparlörden gök gürlercesine ihtar yapıldı.

— Ev sarıldı. Ellerinizi kaldırıp çıkın.

Bir sürü silah eski evi hedef almıştı.

On dakika kadar hiçbir şey olmadı. Nihayet Malko ve Kurt'un yanına birisi geldi. Kapısını içeriden açtıkları garaja girmişlerdi. Polisler eski minibüsün etrafını çevirmişlerdi. İçerde üst üste yığılmış gaz şişeleri Malko'nun dikkatini çekti. İmha ekibinden bir uzman:

— Kapı açılınca hepsi patlayacaktı, dedi... Neyseki kurtulduk.

BJA'nın uzmanları evi didik didik arıyorlardı. Malko Kurt ile bakıştı. Burada yapacak bir şey kalmamıştı. İlerde bırakılmış olan Mercedes'e bindiler. Malko, "yalnız gelmek gibi bir gaflete kapılıydım şimdi paramparça olmuşum", diye düşündü.

— İhbarınızı değerlendirdik, dedi Kurt. İtalyanlarla işbirliği sayesinde Horst Fulda'nın aradığı Roma'daki telefon numarasının bulunduğu adresi elde ettik. Via di Porta Maggiore'de 38 no'lu daire. Daireyi Maria Rossi kiralamış...

— Çok iyi! dedi Malko. İtalyanlar işin sonunu getirmişlerdir.

— Hayır, dedi Kurt. Henüz değil. Onlara olayın içeriğini söylemedik. Roma'ya gidip soruşturmayı sizin

sürdürmenizi tercih ederiz. Siz daha güvenilir bir insansınız...

— İtalya'ya gideceğim, dedi Malko.

Kurt anlaştık dercesine güldü.

— Çok iyi. Ben de sizden bunu bekliyordum. Roma'daki meslekdaşlarımla ilişki kurun. Birisi Mario di Santini. Roma'daki antiterörist savaşın iki numaralı adamı. DIGOS'un* şefi. İçişleri Bakanlığı'nda. Diğeri ise, özel yetişmiş bir jandarma yüzbaşısı. Doğrudan doğruya General Chiesa'ya bağlı. Ona Sergio diyebiliriz. Onlara haber vereceğim, ama Maria Rossi'den bahsetmeyeceğim. Sizin İtalya'ya kaçan Alman teröristler hakkında soruşturma yapacağınızı söyleyeceğim. Gerisi kolay. Eğer Horst Fulda'yı yakalarsanız olaya ben el koyacağım. Onu ölü veya diri istiyoruz.

Kişiliğine bakılırsa, daha çok ölü olarak ele geçebilirdi.

Frankfurter Hof'ta Mercedes'ten indi. Odasından hemen Liezen'i aradı. Telefona Krizantem'in cevap vermesi Malko'yu çok mutlu etti.

— Otelden taburcu oldum, dedi Elko. Böylesi çok daha iyi. Yanınıza gelebilir miyim?

— Olmaz, dedi Malko. Roma'ya gidiyorum, siz de İtalyanca bilmiyorsunuz. Başınıza yeniden bela gelmesini istemiyorum, işler nasıl?

— Yavaş gidiyor, dedi Krizantem. Havalarda çok soğudu. Ama balo salonunun tavanı tamir edildi.

— Nefis, dedi Malko. Yarından itibaren Roma Excelsior Oteli'nde olacağım.

Bu zorlu takip onu gençleştiriyordu. Bu kez arkasında Şirket yoktu. Ama onu daha güçlü bir his ayakta tutuyordu: öç alma arzusu. Ya Horst Fulda, ya kendisi ölecekti. Kendi kendine genç teröristin onu niçin Roma'ya çekmek istediğini düşündü.

Kuşkusuz öldürmek içindi.

VI. BÖLÜM

Fiumicino Havaalanı'nı Roma'ya bağlayan A 16 otoyolunda soğuk bir sis hüküm sürüyordu. Ulu çamlar gri dev mantarlara benziyordu, insan kendini Polonva'da sanıyordu! Her zamanki gibi Alitalia yine grevdeydi. Bu da havaalanını iyice sıkıcı yapıyordu. Her taraf tepeden tırnağa silahlı polis doluydu. Kızıl Tugaylar'ın Roma kolu son on beş günde işi azıtmıştı. Bir jandarma generalini vurmuşlar, bir yargıç kaçırmışlar, Trani Hapishanesi'nde isyan çıkarmışlardı, ayrıca birkaç lüks oteli havaya uçurma tehdidinde bulunmuşlardı. Ve olaylar etkisini hâlâ gösteriyordu.

Kiralık Alfa-Romeo'nun direksiyonundaki Malko'nun hayalinde devamlı Horst Fulda'nın yüzü vardı. Arkasında bir kan gölü bırakan ve Roma'ya öldürmeye geldiği adamın yüzü. Tek amacı, onu bulmaktı.

Güzel otoyol birden pis konutların ve üzerinde hat numarası olmayan tramvayların çalıştığı geniş caddelerle son buldu. Resmi her binanın önünde, kum torbalarının arkasında çelik yelekli polisler vardı. Roma'ya girmişti.

Mucize kabilinden birçok zikzaktan sonra, nihayet Via Veneto'ya geldi. Amerikan Elçiliği, Excelsior Otel'i'nin yanındaydı. Pembe suni mermerden duvar kaplamaları vardı. Bu yakınlık işlerini kolaylaştıracaktı.

Arabasını otelin önünde durdurdu. Eğer 1944'te de bu tek yönlü yollar olsaydı müttefikler kenti kesin alamazlardı. Çok şaşırtıcı bir şeydi. Ayrıca her gün yolların yönü değişiyordu!

Sürpriz! Excelsior'un girişi mumlarla aydınlatılmıştı!

Malko güngörmüş bir Romalıyı andıran kapıcıya:

— Ne oluyor? diye sordu.

Adam kibirli bir şekilde:

— Elektrik kesintisi, dedi. Her gün olduğu gibi... İki saat sürüyor...

Asansörler çalışmadığı için Malko dört katı yürüyerek çıktı. Arkasından da valizlerinin ağırlığı altında ezilen iki komi geliyordu. Ellerinde mum olan insanlara rastladılar. Nefis bir ortamdı! İki odalı dairesine iyi kötü yerleşti. Buradaki tek çağdaş alet televizyondur. Artık Mario di Santini ve jandarma yüzbaşısı esrarengiz Sergio ile ilişki kurabiliyordu.

Frankfurt'tan verilen telefon numarasını çevirdi. Dottore di Santini ile görüşmek istediğini söyledi. Ahizede sıcak bir ses duyuldu.

— Sizi bekliyordum, dedi örgüt şefi. İsterseniz bakanlığın karşısındaki Viminale adlı barda bulaşalım. Yarım saat sonra, iyi mi? Sizi kolayca tanırım.

Malko teklifi kabul etti. İkinci numarada ise, kimliği belirsiz birisi cevap verdi. Hemen Sergio'yu çağırdılar. Burada da Roll Haupt iyi iş becermişti.

İtalyan:

— Yarın altıda Via Boncompagni'de olun, dedi. 76 numaranın önünde.

Malko dışarı çıktığında park bekçisi:

— Arabanızı kilitleyin, signor, diye akıl verdi. Yoksa çalarlar...

Malko, bütün arabaların direksiyonlarında bir zincir gördü. Roma'da her şeyi, hatta polis arabalarını bile çalışıyorlardı, italya gitgide batağa saplanıyordu.

içişleri Bakanlığı'nın yolunu bulana kadar üç kez Via Nazionale'nin etrafında döndü. Bakanlık, önu yokuş

olan binaydı. Viminale'nin önünde telefon kulübesi vardı. Bakanlığın tam karşısındaydı. Malko kasadan fiş alıp boş tezgâha gitti ve bir ekspreso istedi. Biraz sonra yeşil elbiseli, uzun saçlı, kısa boylu şık bir adam gözüktü. Parmağında şövalye yüzük, bileğinde de künye vardı.

— Ben Mario di Santini, dedi İtalyan. Burada buluşmak istediğim için özür dilerim. Bürom böyle gizli işler için elverişli değil. Devlet dairelerinde birçok Kızıl Tugaylar üyesi var. Onlardan sakınıyoruz.

— Nasıl, yani DIGOS'ta bile mi? diye şaşırdı Malko.

— Biz de bile! diye içini çekti. Dünya tersine döndü. Teröristler burada istedikleri gibi dolaşıyorlar. General Chiesa da her gün kıyfasını değiştirmek zorunda kalıyor. Sahte belgelerle sivil dolaşıyor. Aleyhlerine konuşan birçok kişiyi kaçırdılar. Çok güçlüler...

— Niçin Roma'da bulunduğumu biliyor musunuz?

— Tabii! Tabii! dedi İtalyan. Horst Fulda'nın dosyasına bir göz attım. Aldo Moro'nun koruma polislerini öldürenlerden biri. Kimliğini "pentiti"ler* sayesinde saptadık. BR,* onu Almanlardan kiralamıştı. Çünkü işinin ehlidir.

— Yine burada mı? dedi Malko.

Mario di Santini güçsüzlüğünü belirtilmesine kollarını açtı.

— Olabilir. On beş gün önce bir hakim kaçırıldı. Onu nerede sakladıklarını bir türlü bulamadık! Bu durumda bana bütün Alman teröristlerin Roma'da olduğunu söyleseniz, size inanırım. Ancak Chiesa'nın "volpe'leri*" bazı sonuçlar elde edebiliyor...

— Niçin?

— Onları buldular mı öldürüyorlar, dedi İtalyan. Başka bir çıkar yol bulamıyoruz. Size nasıl yardım edebilirim?

C) Pişman olup iyi yola girenler, muhbirler.

OKızıl Tugaylar.

C) Tilki.

— Bana Almanlar hakkında bilgi sağlayarak.

— Zor, dedi şef. ilişkim olan kişilere sorarım. Hepsi bu mu?

— Şimdilik bu kadar.

Mario di Santini içkisinden biraz içti ve:

— Bir gece bize yemeğe gelin, dedi. Eşimle de tanışırsınız. Bu hafta bir akşam.

— Zevkle, diye kabul etti Malko.

italyan bezgin bezgin içini çekti.

— Başınız belaya girecek. Her şey kokuşmuş. Üstelik Hristiyan Demokratlar da onları destekliyor. Aldo Moro da onların onayıyla öldürüldü. Yapılan tek şey, en şüphelenilemeyecek kişileri tutuklamak. Bana gelip "Papa"nın da Kızıl Tugaylar üyesi olduğunu söylemeniz, size "Neden olmasın" derim. Neyse, gitmem lazım.

Malko adamın yokuşu hızla çıkıp Alfa'sına binmesini seyretti. Roma'da kanun, Kızıl Tugaylar'dı. Öyleyse, misafirleri de emniyette sayılırdı.

*

**

Elektrik kesintisi bitmişti. Asansör kullanılabilir oldu. Odasına girince canı sıkıldı ve Liezen'e telefon açtı. Krizantem'in dost sesi keyfini yerine getirdi.

— Yeni bir şey var mı? dedi Malko.

— Tavanlar bitti, dedi Elko. Sürekli başlarındayım. Sizi birisi aradı. Ona Excelsior Oteli'nde olduğunuzu söyledim. Adını anlamadım. Sesi derinden geliyordu.

— Çok iyi, dedi Malko. Tekrar ararlarsa, ismini almaya bakın. Karnınıza dikkat edin...

Tabancasını kemerine yerleştirdikten sonra lobiye indi. Burası tahrik edici kıyafetler giymiş nefis kızlarla kaynıyordu. Bir moda defilesi olduğunu söyleyen kapıcının yanından geçti.

Bara geçerken çok güzel bir kıza rastladı. Yalnız giyimi diğer mankenlerin yanında çok rüküştü. Siyah dar bir etek, bacaklarını sımsıkı saran deri çizmeler ve dikkat çekici göğsünü ortaya koyan kırmızı bir bluz

giymişti. Saçlarını arkaya atmakla yüzünün bütün hatlarını ortaya çıkartmıştı.

Tam onu süzerken göz göze geldiler. Şaşırtıcı bir şekilde Malko'ya baktı ve ona doğru ilerledi.

— Gianni!

Bir metre uzağında durdu. Gülümseliyordu.

— öf! özür dilerim. Gianni değilsiniz.

— Buna üzüldünüz mü? dedi Malko.

Yabancı tekrar gülümsedi ve İngilizce:

— Affedersiniz, dedi. İleri derecede miyopum. Sizi bir arkadaşşıma benzettim. Defileden sonra benimle birlikte olmaya söz vermişti.

Malko onu süzdü. Tenine bakılırsa melezdi. Topuklu çizmeyle Malko'dan uzundu. Serpilmiş vücudunun iyice gelişmiş cinsel hatlarıyla, ağırbaşlı saç modeli tam bir tezattı.

— Eğer arkadaşşınız Gianni ortalarda yoksa onun yerini alabilirim, dedi Malko.

Yabancı mahzunlaştı.

— Bunu unutun! Bir kere çok uzakta oturuyorum, sonra sizi hiç tanımıyorum.

— Neyse, dedi Malko. Fikrinizi değıştirirseniz bardayım.

Bir votka ısmarladı. İşe girişmeden önce Sergio ve CIA şefiyle görüşmesi gerekiyordu. Tam hesabı isteyecekken, kumral yabancı barın kapısından girdi. Tüm müşterilerin burnunun dibine girip bakıyordu. Malko genç kadını salyaları akan iki Arabın elinden zor aldı.

Bir koltuğa oturdu, bacak bacak üstüne attı ve içini çekerek:

— Gözlerim görmüyor, ayaklarım ağrıyor, Gianni domuzu da sarışın bir orospuyla gitmiş, dedi. Beni eve götürür müsünüz?

— Bu bir zevktir! dedi Malko. (Yalnızlığını böyle bir yaratıkla gidereceğı için çok memnundu.) Ne içersiniz?

— Bir double viski.

Sonra elini uzattı.

— Adım Ornella Antonioni. Ya sizin ki?

— Malko Linge. Viyana Kurier'de muhabirim.

Beş dakika sonra Ornella hakkında her şeyi biliyordu. Büyük bir parfüm fabrikatörünün kızı. Can sıkıntısını gidermek için mankenlik yapıyor. Roma'nın kuzeyinde eski bir evde oturuyor. ABD'ye tatile gider. Babası Hristiyan Demokrat idarecilerden biri. Ornella ise, davranışlarına bakılırsa tam bir sokak orospusu. Otuz yaşlarındaydı. Üçüncü viskisinde, dolgun baldırlarının gözükmesi için yavaş yavaş eteğini açtı.

— Gidelim mi? www.cizgiliforum.com

— Acıkmadınız mı? dedi Malko.

— Biraz, dedi yavaşça. Niçin?

— Akşam yemeğine gidebiliriz, dedi Malko. Sizi evinize bırakmadan önce.

— Ha! Ha! Siz de diğerleri gibi domuzsunuz. Neden olmasın? Nereye?

— Alfredo*'ya ne dersiniz?

— Harika! Sonra evime bırakacaksınız, tamam mı? Çevrede ya da Villa Borghese'de dolaşmak yok. Nişanlıyım.

*

**

Ornella da en az Alfredo'nun yosmaları kadar yapışkandı. Kollarını Malko'nun boynuna dolamış, harika göğüslerini ona sürüyordu. Boynunu hafifçe ısıtırken, belki yüzüncü kez:

— Seni çok yakışıklı buluyorum, dedi. İlk bakışta beğendim...

Lokantının gitaristi masalarına birkaç napoliten şarkı fısıldamaya geldiğinde kadın zevkten kendinden geçmişti. Ornella, Malko'yu elinden tuttu. Şarkı bitince de onu şehvetle öptü. Masanın altında bacaklarını

(*) Ünlü bir lokanta.

bacaklarına sürtüyordu. Kadın yemeğini  dakikada bitirdi ve ıktılar.

Bir süre sonra Via della Scrofa'nın ufacık üçgen meydanındaydılar. Ornella olanca gücüyle ona yaslanmıştı.

— Amore mio! diyor,başka laf etmiyordu.

Malko da onu öpmeye başladı. Roma seyahatine bu koşullarda başlamaktan memnundu. Bu durum arabada da devam etti. Ornella yavaşca, Malko'nun kalçalarını daha rahat okşayabilmesi için eteğinin son iki düğmesini açtı. Göğüsleri neredeyse bluzunu paralayacaktı. şu an Roma'nın kaldırımsız karmaşık sokaklarında bulunmak, şanssızlıktı. Hele Ornella sıcacık dilini kulağına sokunca çıldırarak gibi oldu... Parioli'nin sakin caddelerine saptılar. Terör nedeniyle saat onda Roma l bir şehri andırıyordu. Nihayet, Ornella Malko'ya büyük beyaz bir binayı gösterdi.

— Geldik.

Birlikte indiler. Kapının nnde Ornella vücudunu Malko'ya dayadı. Okşanmadık hiçbir yeri kalmamıştı. Sonra ayrıldı ve hafifçe öptü.

— Hoşca kal amore! Seni yarın ararım, dedi.

Malko kafasından "fingirdek"in İtalyancasını aradı, bulamadı. Onunla birlikte içeri girdi.

Ornella parmağını dudaklarına koydu.

— Gürültü yapma!

Sessizce genç kadına sarıldı. Ornella merdivenlerde ondan kurtulmak istedikçe o yakalıyor, yere düşüyorlar ve amansız bir mücadele veriyorlardı. Malko içindeki arzuyu bastırmamaya karar verdi. Genç kadın  basamağın üstünde yanlamasına yatıyordu. Mantosunun n açılmıştı ve Malko tam savaşı kazandığını zannettiği anda kadın bir hamlede kurtuldu. Ancak, birinci sahanlıkta yakaladığında etekliğinin birkaç düğmesini aabilmişti.

Boğuşma bir ile ikinci kat arasında da devam etti. Her basamakta sürüyordu. Kadın arada bir ona

İtalyanca müstehcen sözler söyleyip öpüyor, sonra kaçıyordu. İkinci katta sıkıştınca son düğmeyi de açtı ve siyah etek yere düştü. Mantosuna sarıyan Ornella üçüncü kata kaçtı. Siyah çoraplı uzun bacaklarının görüntüsü Malko'yu iyice tahrik ediyordu. Ornella'yı üçüncü ve dördüncü kat arasında yakaladı, basamaklara yatırdı ve ince siyah külotunu çıkardı. Sık sık soluk alıyor, bacaklarını üst üste atıyor, Malko'yu şehvetle öpüyor, hemen sonra da kaçıyordu. Külotu bir basamakta kalmıştı. Önlerinde son bir kat kalmıştı ve Malko yorulmaya başlamıştı.

Ornella son kata daldı. Malko da peşindeydi. Yarı yolda bir kaleci gibi uçtu ve genç kadını bacaklarından yakaladı. Kadın ellerini yere dayadı. Ne basamaklara yatabilmiş, ne de diz çökebilmişti. Mantoyu açan Malko kadının sıcacık çıplak kalçalarını hissetti. Naylon çorapların çıkardığı hışırtıyla daha çekici oluyordu. Yeniden bitkinleşen kadın Malko'nun vücudunu hissetmek için kalçasını kaldırdı ve titredti. Sonra başını çevirdi ve yalvarırcasına:

— Burada olmaz amore! Burada olmaz! dedi.

Şimdi basamakta diz çökmüştü. Başını öne eğmiş, sık sık soluyordu. Malko cevap bile vermedi. Kadın beklediği sertliği hissettiği anda ani bir hareketle kurtuldu, yan döndü. Ne istediği belliydi. Malko birden kadının emdiğini hissetti. Böylece, Ornella yenildiğini açıklıyordu. Dört buçuk kat boyunca okşamalar, kovalamacalar devam etmişti. Ornella başını kaldırıp gülümsedi.

— Amore, ben Bolonya'da doğdum, dedi. Bolonyalıların İtalya'nın en iyi "pompinaro'ları* olduğu söylenir... Sen de aynı kanıda mısın?

— Kesinlikle, dedi Malko.

Basamaklar böğrüne batıyordu.

Yatakta olmayı tercih ederdi.

"İşkence" fazla sürmedi. Ornella ayağa kalktı, elini tuttu ve son basamakları çıktılar. Malko mermer bir hol hayal ederken, kendini dağınık ve tek mobilyası büyük bir yatak olan bir odada buldu. Köşede, yanında Akai video ve kaset yığını bulunan bir televizyon vardı. Ornella, Akai'ye bir bant koyduktan sonra cihazları çalıştırdı. Görüntü belirince, Malko sarmaş dolaş olmuş iki vücut gördü. Ayağında siyah çoraplar ve iskarpinler olan bir kadın yatakta dört ayak pozisyonunda duruyordu.

— Beni tanımadın mı? diye içtenlikle sordu Ornella. Bu benim çevirdiğim bir film. Kendimi seyretmeyi seviyorum...

Mantosunu, çizmelerini ve bluzunu çıkardı. Üzerinde sadece çorapları vardı. Göğüsleri olağanüstüydü. Malko'ya yaklaştı ve alçak sesle:

— Canın ne istiyorsa söyle, dedi. Senin kölenim, artık.

Yatağa uzanmış, Malko'nun soyunmasını seyreliyordu. Kadın okşayarak onu uyardı. Dilini her yerinde gezdirdi. Bu işi çok iyi biliyordu.

Aniden durdu.

— Bütün gece oral seks yapacak değilim! Scopa mü*

Böyle laflar ona yakışıyordu. Diz çöktü ve Malko'yu hissettiği an, bir çılgılık attı. Başını elleri arasına almış, yavaş yavaş kalçalarını titretiyordu. Göğüsleri avuçlanınca büyük bir haz duydu. Soğuğa rağmen Malko terliyordu. Elleri kadının geniş kalçalarını kavramış, delice sevişiyorlardı. Ornella olanca gücüyle haykırıyor, arada bir alçak sesle:

— Yavaş yavaş, diyordu.

Biraz sonra gürültü patırtı yeniden başladı. Ornella hiç utanmıyordu. Daha ilk karşılaşmasında hiç

çekinmeden kendini bir erkeğe vermek, hem de arkadan, az rastlanır bir şeydi... Malko bu işi elinden geldiğince uzatmaya uğraşıyordu. Nihayet, orgazm olarak yatağa devrildi.

Ornella derin bir nefes aldı. Hayranlığını belirten bir ifadeyle:

— Hiç bu geceki gibi sevişmemiştim, dedi.

Akai'nin ekranında değişik şekillerde sevişme devam ediyordu.

Bir sigara yakıp viskisini doldurdu ve yatağa, Malko'nun yanına uzandı.

— Bu rezil şehirde senin gibi yakışıklı ve bu işi bilen bir adama rastlamak harika, dedi. Geleli çok oldu mu?

— Bu sabah, dedi Malko. italyan politikası hakkında araştırma yapıyorum.

— Politika mı? Çirkefin ta kendisidir. Biliyorum, çünkü babam uğraşıyor. Zamanını yalan söylemekle geçirir, anneme bile... Devleti yönetenler de onun gibiler.

Konuşurken çoraplarını çıkardı.

— Yanımda uyumanı istiyorum, dedi. Seviştiğim erkeğin hemen gitmesini istemem, o zaman orospuyumşum gibi gelir...

— Ya sen, defileler dışında ne yaparsın? diye sordu Malko.

Ornella surat astı.

— Bazı incelemeler yapar, poz veririm ve sevişirim... Hatta şu porno filmi bile yaptım. Ama bu sadece babamı kızdırmak içindi. Bir gün çok sinirli olarak eve geldi. Filmı görmüş, ama anneme söyleyemedi. Ben bir sokak orospusuyum, öyle değil mi?

Çok uykusu gelen Malko:

— Bu doğru değil, dedi.

Ornella, Malko'nun üzerine yattı ve:

— Ben baş belası değilim. Ama uyumadan önce merdivindeki külotumu alman gerekir, dedi. Kapıcı görmesin.

Malko çenesi kopacakmışçasına esnedi. Altı dakikadır Via Boncompagni 6 numaranın önünde bekliyordu. Kuzeyden esen rüzgârdan donmuştu. Ornella şafağa kadar uyumasına izin vermiş, sonra onu zorla uyandırmıştı... Saat dokuza doğru ancak evden kurtulabilmişti.

Yanında bir elektrik firmasının minibüsü durdu. Arka kapı açıldı. Kısa saçlı, genç, sivil elbiseli birisi indi ve Malko'ya yaklaştı.

— Ben Sergio, dedi. Gelin.

Şaşırان Malko araca bindi. Sert ifadeli dört genç adam daha vardı. Araba hareket edince Sergio Malko'ya sırtıttı.

— Tilkilerin arasına hoş geldiniz. Wiesbaden'deki arkadaşımız sizden bahsetti. Emrinizdeyiz. Size Roma'daki karargâhımızı göstereceğim. Gördüğünüz gibi bazı önlemler alıyoruz...

On dakika sonra Malko arabanın yavaşladığını ve durduğunu hissetti. Neonlarla aydınlatılan bir yeraltı garajındaydılar. İçerisi üniformalı jandarma kaynıyordu. Sergio Malko'yu küçük bir büroya götürdü. Duvarda üzerinde anlaşılmaz işaretler bulunan bir Roma haritası asılıydı. Masanın üzerinde, telefonun yanında otomatik bir MP 5 duruyordu.

— Sizdeki numara buraya bağlı, dedi Sergio. Günün yirmi dört saatinde burada görevli var. Nerede olursam olayım, bana yarım saat içinde haber verirler. Kimi aradığınızı biliyorum. Onu biz de arıyoruz. Size hangi konuda yardım edebilirim?

Malko kaçan Almanlarla ilgili hikâyesini tekrarladı. Adam onu dikkatle dinliyor, bazı notlar alıyordu. Yardımcılarından birini çağırırdı.

— Bunları SISDE'nin bilgisayarıyla kontrol edelim, dedi. Bu arada silah taşımanızı ve bizle çalışığınızı gösterir bir belge düzenleyeyim. Yanınızda resim var

mı?

Malko duvardaki haritaları incelerken adam resmi alıp gitti.

Sergio on dakika sonra geri geldi. Gülüyordu. Elinde üzerinde yeşil çizgi olan bir kart vardı.

İtalyan saatine baktı:

— Müsaadenizi rica edeceğim. Göreve çıkmam lazım. Sizi geri götürecekler.Öğrendiklerinizden beni haberdar edin. Arrivederci!

Biraz sonra Malko tekrar minibüse binmişti. Galiba jandarmalar DIGOS'tan daha başarılıydılar. Yine de Sergio, soruşturmayı pek ciddiye almışa benzemiyordu.

Via Boncompagni'ye gelince Malko indi ve yürüyerek Amerikan Elçiliği'ne gitti.

**

CIA bölge başkanı dar alınlı, ak saçlı, gri gözlü, sevimli bir devdi. Adı James Gardener idi. Elçiliğin üçüncü katında büyük bir bürosu vardı. Yalnız kahve berbattı. Üstelik İtalya gibi bir ülkede...

— Sevgili Malko, tepkilerinizi anlıyorum, ama Langley'den bir teleks aldım, dedi. Burada özel bir görevle bulunuyorsunuz ve Şirket'ten hiçbir sebeple yararlanamazsınız. Tabii bazı konularda İtalyanlardan göz yummalarını isteyeceğim... (İç geçirdi.) Reagan'ın adamlarının göreve başlaması için birkaç hafta beklemeliydiniz. Yardıma deniz piyadelerini bile yollarlardı. Jimmy'nin "ödleklere" gölgelerinden bile korkarlardı. Eğer size şahsen yardım edebilsem, çok memnun olurum.

— Teşekkür ederim, dedi Malko. Yine de benim için bir araştırma yapabilirsiniz. Burada görülen birisi hakkında.

— Olabilir.

Ornella Antonioni'yi düşünüyordu. Neyle karşı karşıya olduğunu bilse daha iyi olurdu.

— Mario di Santini'yi tanıyor musunuz? dedi.

— Tabii, dedi James Gardener. Çok iyi bir insan. Jandarma generallerinden birinin oğlu. Bu araştırmayı ona yaptıracaktım. Oğlu ABD'de öğrenim görüyor. Kızıl Tugaylar'a gelince onlar da bütün İtalya'da olduğu gibi burada da Mafya'nın kokuşmuş yöntemlerini kullanıyorlar. Birini öldürseniz yerine yüz kişi çıkar. Burada ise iki yüz kişi çıkıyor.

Malko kalktı. Ümidi kırılmıştı.

— Nerede olduğumu biliyorsunuz. Araştırma sonucunu elde eder etmez beni arayın.

— Memnuniyetle.

Amerikalı Malko'nun bulaşacağı işler hakkında hiçbir şey sormamıştı. Tam bir profesyoneldi. Via Veneto ve Via Boncompagni'deki trafik ışıkları bozuktu. Yol bir araba seliydi ve tıkanmıştı. Malko Alfa'sını hareket ettirmek için on dakika bekledi. Yönü: Via di Porta Maggiore idi.

*

**

Via di Porta Maggiore, 38 numara, yeşil pencereli büyük, pis bir binaydı. Üzerinde bulunduğu caddede tramvay hatlarının yanısıra birkaç da güdük palmiye vardı. Yanında ise bir benzin istasyonu bulunuyordu. Malko koridordaki posta kutularına bir göz attı ve aradığı ismi hemen buldu. Güzel bir elyazısı ile: "Maria Rossi- 4 Kat - Kapı 12" yazılıydı. Sürekli içeri giren çıkan oluyordu. Buradaki sekiz katta en az yüz daire olmalıydı. Döküntü asansörle beşinci kata çıktı. Birkaç basamak indi ve 12 no'lu kapıya yaklaştı. Aşağıdakinin eşi bir kart vardı. Aniden, arkadan bir kapı açıldı ve bir kadın çıktı.

— Bayan Rossi'yi mi arıyorsunuz? diye sordu. Geç kalmaz, bekleyin.

— Teşekkür ederim, dedi Malko. Acelem var, telefon ederim.

Rahatça görünecek şekilde asansöre bindi ve aşağı indi. Sonra tekrar beşinci kata çıktı. Boş sahanlığı

kontrol ederek merdivene daldı. Yirmi dakika sonra asansör geldi. Şaşırtıcı birisi çıktı. Ufak tefek, tombul, saçını at kuyruğu yapmış, tek kulağında küpe olan bir kız göründü.

İri kalçalarını saran eski bir blucin ve oldukça dik göğüslerini gizleyemeyen yün bir kazak giymişti. Kız 12 no'lu daireye girince, Malko asansöre daldı. Görünmesine lüzum yoktu. Arabasına atladı ve biraz ilerde park etti. Bu belki de Horst Fulda'nın telefon ettiği kızdı.

Zaman geçmek bilmiyordu. Günlerden cumartesiydi. Bugün Maria Rossi'nin çalışmaması gerekirdi.

Mahalle çok sakindi ve her an dikkati çekebilirdi. Aniden 38 no'lu kapıda Maria Rossi gözüktü. Mavi bir anorak ile sırt çantası vardı. Tramvay durağına doğru yürüyordu. Birkaç dakika sonra Malko onun bindiğini gördü. Porta Maggiore'ye kadar takip etti. Arada uygun bir mesafe bırakmıştı. Tıkalı yolda tramvay durduğunda genç İtalyanın aniden yere atıldığını ve yeşil bir taksiye bindiğini gördü.

Araba demiryolu köprüsünün altından sola, Piazza San Lorenzo yönüne saptı. Malko düşünceliydi. Bu kendi halinde bir talebenin alışkanlığı oamazdı. Piazza San Lorenzo'dan taksi sola, Stazione Termini'ye giden tünele saptı. Sonra sağa döndü ve köşede durdu. Maria Rossi hızlı adımlarla uzaklaştı.

Takibi engellemek için en iyi yoldu bu.

Malko dar sokağa arabasını bırakıp genç kızın peşine düştü. İki yüz metre koşan kız beyaz bir Fiat 127'nin yanında durdu. Araba bir sokağın köşesinde duruyordu. Fiat'ın direksiyonuna geçip hareket ettiğini gören Malko sinirden kudurdu. Köşeye kadar koştu, sonra sevinçten çılgık attı. Elli metre ilerde bir kamyon yolu tıkamış ve Fiat 127'yi sıkıştırmıştı!

Deli gibi koşarak Alfa'sına gitti. Bu büyük bir şanstı. Çalınan kornalara aldırmadan bir süre geri geri gitti. Sonra o sokağa saptı. Kamyon hâlâ yerli yerindeydi beyaz Fiat'ın arkasına biriken arabalar, Malko için bir

emniyet bölgesi oluşturuyorlardı.

Kamyonun gitmesi için alınan korna krizine kendini kaptırmadı. Yol açıldı. Kız arabayı çok hızlı sürüyordu. Colisée, Termedi Caracolla, Tibre Köprüsü ve boş banliyölerden sonra mavi bir tabela gözükte: "Autost-rada Civitavecchia."

Malko, Fiat'la arasındaki mesafeyi biraz daha açtı. Kafası karmakarışıkta. Maria Rossi sevgilisine kavuşmak için bu kadar dümen çevirmiş olamazdı.

öyleyse nereye gidiyordu?

VII. BÖLÜM

Horst Fulda, Via Veneto'dan satın aldığı dergiyi bir kenara atıp bitişik yatakta giyinik olarak uzanmış olan Inge Klein'a baktı. Ev soğuktu. Bitişikteki park ise yapraksız ağaçlarıyla kasvet vericiydi. Genç terörist kafasını her türlü düşünceden arındırmaya uğraşıyordu. Uzun süredir hiç böyle bir duruma düşmemişti. Evini ve teşkilata ait silahlarını bırakarak kaçmaya zorlanmıştı. Hiç parası kalmamıştı. Para yardımı yapanlar onu terketmişlerdi. Neyseki, İtalyan arkadaşları vardı. Horst Fulda gibi birisi her zaman işlerine yarardı. Ama meslektaşlarının eline bakmak, ona acı veriyordu. Ona saygı gösterilse bile.

Inge Klein kadife sesiyle:

— Nasılsın? diye sordu.

Horst Fulda homurdanarak:

— İyiyim, dedi. Şu BKA domuzlarının bu işi fazla kurcalamamasını dilerim.

— Ne yapacağız? diye sordu Inge.

Aynı soruyu Horst Fulda da kendine soruyordu. Avusturya'dan gelen telefon onu hem kaygılandırmış, hem de rahatlatmıştı. Hedef olan kişinin izini takip etmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Bu Horst'ü çok az telaşlandırıyordu. Uzun süredir firardaydı... Eğer Avusturya'da başaramadığını Roma'da başarırsa yine eski itibarını kazanırdı. Şu durumda işverenler tereddüt

ediyorlardı. Roma bazı faaliyetler için en uygun yerdı. Beklemek ise zordu.

Üzgündü. Çünkü çekici vücudu ve cinsel alandaki başarısına rağmen Inge artık onu istemiyordu. Çok erkeksi olmuştı. Ne zaman ne düşündüğü anlaşılamıyordu. Kalktı, televizyonu açıp tekrar eski yerine döndü.

*

**

Küçük beyaz Fiat otoyolda süratle ilerliyordu. Ostie sapağını geçince Malko Fiumicino'ya gittiğini anladı. Yanında valizleri olmadığına göre, Maria Rossi oraya birisiyle buluşmaya gidiyordu. İzlenmemek için aldığı önlemlere bakılırsa bulaşacağı kimse herhangi bir akrabası değildi... İtalyan, arabasını park etti ve gelen yolculara ait yere gitti. Malko da onu izledi. Havaalanına girmeden silahını kontrol etti. Alitalia yine grevde olduğu için az insan vardı. Herkes dış hatlardan gelen yolcuların gümrükten çıkıştaki geçecekleri kapının önündeki korkulukta toplanmıştı. Malko yirmi metre ilerdeki bir telefon kulübesine girdi. Maria Rossi'yi derhal gördü. İri kalçaları ve dar pantolonuyla tanınmaması imkânsızdı. Ama böylesine seksi ağızlı ve böylesine çocuksu bir kızın terörist olmasından hiç kimse şüphelenmezdi. Tam bir Lolita idi.

Uçuşları gösteren tabloya baktı. Air France yarım saat, Middle East Airlines ise kırk beş dakika önce inmişti. Yolcular kapıdan çıkmaya başladılar.

Birkaç dakika sonra, saçları arkaya taralı, gözlüklü, ufak tefek bir adam çıktı. Sol elinde bavulu, sol omuzunda ise çanta vardı. Bekleyenleri süzdü ve Maria Rossi'yi gördü. Hafifçe sıırttı. Aynı anda Malko'nun kafasında bir şimşek çaktı.

Bu Liezen'e gelen komandalardan biri, Heinrich Stroll idi.

Alman geliş holüne şöyle bir baktı. Malko bir an bakışları üzerinde hissetti. Heinrich Stroll'un ifadesi

değiştii. Kendisine doğru gelen Maria Rossi ile ilgilenmedi bile. Geri dönüp çıktığı kapıdan geçti.

Malko ok gibi kulübeden fırladı. Kapıdan çıkan insanları ve polisi itip bagajların alındığı odaya daldı. Heinrich Stroll arka kapıya doğru kaçıyordu. Arkasına baktı. Malko'yu görür görmez bavulunu yere atıp çantasından kocaman bir otomatik tabanca çıkardı. Malko şaşırın adama bağırdı.

— Heinrich! Dur!

Bir patlama duyuldu. Terörist geliş gişelerine doğru kaçmaya devam etti. Sonra sola döndü. Malko köşeyi dönünce Almanın yolunu kesmeye hazırlanan bir polis gördü. İki el ateş edildi. Polis iki kat oldu. Heinrich Stroll bağırış çağırış arasında engeli aştı ve iniş salonuna giden merdivene daldı.

Malko peşine düştü. Önlem olarak silahını çekmemişti. Yanlıslıkla polis tarafından vurulabilirdi. Herkes sağa sola kaçıyordu. Polisler yaralı arkadaşlarının yanına gelmişlerdi. Biri telefona giderken diğerleri de teröristi kovalamaya başladı.

Merdivenin başında iki polisle bir kurt köpeği vardı. Adamı görünce silahlarını doğrulttular ve yolunu kestiler.

Heinrich Stroll, Malko ile polislerin arasına sıkıştığını görünce durdu. Ani bir hareketle aşağı inen bir ailenin üzerine atıldı. Yanlarındaki çocuğu boynundan kavrayıp, şakağına P 38'i dayadı ve Almanca:

— Ya geçmeme izin verirsiniz, ya da öldürürüm, dedi.

Polisler silahlarını indirdiler. Her taraf polis dolmuştu... Malko birine yaklaşıp Sergio'nun verdiği kimliği gösterdi.

— Alman polisiyle çalışıyorum, dedi. Bu teröristi izliyorum.

Polis onu dikkatle dinledi. Adamlarına Malko'yu işaret etti ve onun emrine girdiler.

Hoparlörlerle yolculardan havaalanını boşaltmaları isteniyordu.

Heinrich Stroll merdivenleri çıkmaya başladı. Küçük kızı rehin tutuyordu. Malko ve polisler onu belirli mesafeden izliyordu. Grev olduğu için etraf tenhaydı. Yine de, kolunda çocuk olan adamın yoluna çıkanlar hemen kaçıyorlar, daha geride ise polisler deli gibi haykıran anneyi tutuyorlardı.

Yoluna çıkan bazı polisler, geçmesi için kenara çekildiler. Malko biraz yaklaşarak Almanca:

— Heinrich! Hiçbir yere kaçamazsın. Teslim ol! diye bağırdı.

Malko'ya deli gibi bakan terörist cevap bile vermedi. Dehşete düşmüştü ve her şeyi yapabiliyordu. Birbirlerini izleyerek 1 ve 5 no'lu kapılara açılan salonu geçtiler. Heinrich Stroll bir uçak çalmaya uğraşıyordu... Tüm havaalanı alarmdaydı. Jandarmalar alandaki uçakları kordon altına alıyorlardı, iki uçak teröristin yoluna çıkmamak için yolcularını bile boşaltmadan uzaklaştı. Heinrich 5 no'lu kapıya geldi. Cidde'ye gidecek Saudi Arabia Airlines tüm yolcularını boşaltmıştı. Heinrich Stroll kızla ustaca yaklaştı ve dışardaki merdivenden inmeye başladı.

Malko izledi. Heinrich Stroll onu geciktirmek için o yöne ateş etti. Sonra hemen silahı küçük kızın şakağına dayadı.

Alana indiğinde uçağın motorları çalıştı. Bu şansını kaybetmişti! Şaşkın şaşkın etrafına baktı. Uçaklara rehberlik yapan küçük Fiat hâlâ uçağın yanındaydı. Terörist ona koştu. Sürücüyü indirdi. Direksiyona geçerken küçük kızı da yukarı çekti. Bir grup polis uzaktan onu izliyordu. Ama, bir şey yapamazlardı.

Malko alana çıkan merdiveni indi. Heinrich Stroll taktik değiştirmişti. Havaalanından çıkmaya uğraşacaktı. Her ne pahasına olursa olsun onu sağ yakalamak lazımdı... Muhakkak Horst Fulda'nın nerede bulunduğunu biliyordu. Malko birden, "Maria Rossi'nin peşine

düşmekle hata mı ettim", diye düşündü. Ancak çok geç kalmıştı.

ilerde, seyyar merdivenleri çekmeye yarayan başka bir araç vardı. Malko araca doğru koştu, silahını çekti ve italyan sürücüyü indirdi. Adam yere atlayıp kaçtı. Heinrich otuz metre ilerdeydi. Malko peşine düştü. Almanın havaalanı çıkış kapısına varması için bütün binanın çevresinde dönmesi gerekiyordu. Peşlerine üç araç daha takılmıştı. Manevra yapan bir 727'ye çarpmamak için aniden döndü. Daha sonra havaalanını katetti.

Malko iyice yaklaşmıştı.

Singapur Havayolları'na ait bir 747'nin etrafında dönerken gaza sonuna kadar bastı. Heinrich Stroll kafasını çevirdi ve onu gördü. Burada park yerine çıkan bir yeraltı geçidi vardı. Bu yolu izlerse kurtulma şansı daha fazlaydı.

Terörist direksiyonu aniden sağa kırdı. Aynı anda da içinden bir sürü görevlinin fırladığı bir polis arabasıyla burun buruna geldi. Adamların büyük bir ihtimalle çocuktan haberleri yoktu. Çünkü, araca hemen ateş açtılar. Malko ancak olanları seyredebiliyordu. Ya adam yaralandı ya da bir lastik patladı ve Heinrich Stroll arabasının kontrolünü kaybetti.

Küçük araç alanda duran uçakların arasında fişek gibi gidiyordu. Malko'nun kullandığı araç da peşindeydi. Stroll iki tanesinden kurtulduysa da Alia'nın 747'lerinden birine yakıt dolduran ekibin üzerine doğru gitmeye başladı. Fiat 600'ün ön tekerlekleri yerdeki boruya çarptı. Araba sola yattı. İki takla attı ve tankere çarptı.

Malko ancak fren yapacak vakit bulmuştu. İki ufak patlamadan sonra tankerden çıkan alevler her iki aracı da sardı. Alev dilleri 747'nin kanatlarını yalıyordu.

Malko yere atladı. Yirmi metre uzaktan bile ısıya tahammül edilmiyordu. Bu alev yığımında canlı kalınmazdı. Tankerin personeli tutuşmuş elbiseleriyle

kaçıyorlardı... Koşarak gelen polisler de durmak zorunda kaldılar. Malko küçük kızı düşünerek olabildiğince yaklaştı. Ama canlı canlı yanmaktan korkarak durdu.

İlk itfaiye aracı iki dakika sonra geldi. Onu diğerleri izledi. 747 de ateş almıştı. Karbonik kar sıkılmasına rağmen yangın durdurulamıyordu. Küçük Fiat'tan ise geriye sadece siyah kaporta kalmıştı. Heinrich Stroll ile küçük kız korkunç ısıyla kömür olmuşlardı. Kızı düşününce Malko'nun içi ezildi. Berbat bir kâbus! Yavaş yavaş uzaklaştı. Kızın annesi geldiğinde orada bulunmamayı yeğledi. Kusmak istiyordu. Canavar düdükleri arasında itfaiyeciler yangınla boğuşuyordu. Havaalanı boşaltılmış, pistler uçuşa kapatılmıştı. Bir yolcu gibi kapıların birinden geçti. Kargaşada hiç kimse ona bir şey sormadı.

Tabii Maria Rossi ortadan kaybolmuştu. Neyseki, Malko plakasını bir kenara yazmıştı. Alfa'sına atlayıp Roma'ya doğru yola koyuldu. Az da olsa, İtalyanı Via di Porta Maggiore'de bulma ihtimali vardı.

*

**

Malko dördüncü katın zilini uzun uzun çalarken sağ eliyle de sınıksız tabancasını kavramıştı. Kulağını kapıya dayadı. Hiç ses yoktu. Sahanlık boştu. Kapıyı gözden geçirdi. Sürgü yoktu. Alelade bir kilit. Cebinden Krizantem'in hediye ettiği ince çelik tabacasını çıkarttı. Kilidin diline kadar yavaş yavaş itti. Sonra sert bir darbe indirdi. Kapı açılıverdi. Anahtarla bile kilitlenmemişti.

Elinde silah, her iki odayı dolaştı. Hiç kimse yoktu. Her şey, düzenliydi. Maria Rossi geri dönmemişti. Kapıyı kapattı ve oturdu. Rita Steinbach'ın verdiği bilgi doğruya benziyordu. Kızıl Tugaylar zor durumdaki meslekdaşlarına yardım ediyorlardı. Heinrich Stroll gerçek bir karşılama komitesiyle karşılanmaya hak kazanmıştı. Ancak cesedinden geri kalanlar kimliğini teşhis etmeye bile yetmezdi... Ama silahı nereden

bulmuştı? Malko daireyi aramaya başladı. O arada Kızıl Tugaylar'ın el ilanlarını buldu! Trani Hapishanesi'ndeki tutuklulara yapılan insanlık dışı uygulamalar yazılıydı! Devam etti. Bir ders defterinin arasından da Kızıl Tugaylar'ın 3 no'lu bildirisi çıktı. Yargıç Urso'nun kaçırılması ile ilgiliydi bu!

Telefon çalmaya başladı. Uzun uzun çaldı. Sustu, sonra tekrar başladı. Dört kez tekrarlandı. Birisi, polisin evi basıp basmadığından emin olmaya uğraşıyordu. Çok eski bir numaraydı... Demek çok az da olsa, gelme ihtimalleri vardı. Malko aramaya devam ediyor, bir taraftan da bütün adres ve telefon numaralarını yazıyordu.

Birden, yatağın yanında.yerdeki gotik harfleri gördü. Frankfurt'un en büyük günlük gazetesi olan Frankfurter Allgemeine'yi yerden aldı. Bir önceki günün gazetesi idi. İşte, Horst Fulda'nın Roma'da olduğunu en iyi kanıtıydı bu. Hatta, bu dairede kalmıştı... Geriye, onu bulmak kalıyordu.

VIII. BÖLÜM

Zaman çok yavaş geçiyordu. Akşam olmuştu. Artık telefon çalmıyordu. Malko bütün daireyi aramıştı. Şimdi ise uykusu gelmişti. İki fikir arasında bocalıyordu. En mantıklısı, bildiklerini Sergio'ya anlatmaktı. Almanların firarında Maria Rossi'nin rolünü bilmeliydi. O zaman da kendisinin hiçbir hükmü kalmazdı... Ama yine de Fiat 127'nin numarasını ancak onlar ya da Mario di Santini araştırabilirdi.

Horst Fulda'yı bir başkasının vurabileceğini düşünmek onu hasta ediyordu. Liezen'i tahrip eden komandalardan geriye Inge Klein ile Horst Fulda kalmıştı... Öğrendikleri ise pek önemli değildi. Maria Rossi Almanlarla Kızıl Tugaylar arasında irtibatı sağlıyordu. Saatine baktı: Sekiz buçuk. Bütün gece orada kalması gereksizdi. Çıktı, kapıyı çekti. Via di Porta Maggiore'de insanlar dolaşıyordu. Aradığı kişiler ise şehrin derinliklerine gizlenmişlerdi. Excelsior'a geldi. Öfkeliydi. Messagero'nun son baskısını aldı. Fiumicino'daki dram sekiz sütun üzerinde verilmişti. Sorumlu ise bir teröristti.

Polis Maria Rossi'nin varlığının farkında değildi. Ölen kızın annesi hastaneye kaldırılmıştı. Yangının yol açtığı maddi zarar milyarlarca liretti. Kömürleşen teröristin kimliği tespit edilememişti. Amma kargaşa! Malko olanları Sergio'ya anlatmaya karar verdi. Holü

geçerken birisinin seslendiğini duydu.

— Malko! Stronzo! Disgraziato!

Ornella, ateşli gözleri, çekici göğüsleriyle ona doğru koşuyordu. Kapıcının ayıplarına bakmasına rağmen, şehvetle Malko'yu öptü ve koluna girdi.

— İtin tekisin! dedi. Beni becermesini biliyorsun, ama ne çiçek yolluyor, ne de yemeğe davet ediyorsun!

Bir bu eksikti! Malko talihine boyun eğdi.

— Yapacak çok işim vardı, dedi. Saldırıyla ilgili bir iş için Fiumicino'da idim.

Panter mırıldanmaya başladı.

— Bambino mio! Bu gece sana bir yardımım olacak. Politikayla ilgileniyorsun, değil mi?

— Evet, dedi Malko. Niçin?

Ornella sesini alçaltarak:

— Bu gece Expresso'nun muhabirlerinden biriyle yemeğe çıkacağım, dedi. Stefano Ruggieri ile. Kızıl Tugaylar ile ilişkisi var... İlgilenir misin?

— Tabii, dedi Malko.

*

**

Stefano Ruggieri sarkık bııklı, gözlerinin içi gülen ve aç kurtlar gibi tıkanan bir adamdı. Basit bir İngilizcesi vardı. Almancası ise sıfırdı. Ornella onu itip kakarak tercümanlık yapıyordu. Arada bir Malko'ya bakıyor, onu tartıyordu. Avusturya basını hakkında bazı sorular sordu, ama Malko bu tuzaktan kurtuldu. Viyana Kurier az tanınan bir gazeteydi. Redaksiyon şefi ise eski bir arkadaşıydı. Bu açıdan hiçbir tehlike yoktu. Kızıl Tugaylar'ın adi eylemleri hakkında fikir tartışmasında bulundular. Ornella İtalyana eğildi ve yüksek sesle:

— Bana bir buluşmadan söz etmiştin,

Stefano şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

— Susss! Çıldırдың mı sen?

— Dinle, dedi Ornella. Sevgilimi de oraya götürmeni istiyorum. Ona yardım etmiş olur ve para kazanırsın.

— Eğer BR'nin üst kademesinden birisiyle röportaj yapabilirsem çok para veririm, dedi Malko. On bin dolara kadar çıkabilirim. Gazetem çok zengindir.

İtalyan başını salladı.

— Söz veremem. Ornella'nın hatırı için yapabileceğim tek şey, önümüzdeki buluşmaya sizi de götürmektir. Ancak dikkatli olmak gerekir. İki tarafa da. Polis öğrenirse, ikimizi de tutuklar... Anladınız mı?

— Anladım, dedi Malko. Ne zaman?

— Bilmiyorum. Son anda haber verirler. Gece veya gündüz her an sizi telefonla bulabilmem gerekir. Yoksa, yatar.

Ornella cilveli bir tavırla Malko'nun kulağını yaladı.

— Senin yanında olacağım, pulce mia*...

Durum hiç de içaçıcı değildi. Gazeteci samimi görünmüyordu. Malko garip bir olaya karıştığını farketti... Horst Fulda ile burun buruna gelme tehlikesi vardı... BR, Malko'nun RAF'ın peşinde olduğunu anlamamalıydı. Yoksa... Ama artık geri dönemezdi. Sevimli Ornella onu istemeden tuzağa düşürmüştü. İtalyan teröristlerden bahsederek yemeklerini bitirdiler.

— Roma'da kaç kişiler? diye sordu Malko.

— Bilinmiyor, diye yanıtladı gazeteci. Roma grubu elli kişi kadar olmalı. Çok iyi dağılmışlar. Üç dört kişilik hücreler halindeler. Sadece bir tanesi diğerlerini tanıyor. Onların üzerinde stratejik idare, en üstte ise politik idare var. Ama beynin kim olduğunu kimse bilmiyor. Mafya deniyor. Ya da sağ kanat... Hatta Hristiyan Demokratlar... veya KGB olabilir. Paraları var. Öldürüyorlar ve iyi bilgi topluyorlar. Karşılarında kimse duramıyor. Bakın, üç haftadır bir tek gizlenme yeri bulunamadı...

— Niçin? dedi Malko.

-Gazeteci güldü.

— Anlamanızı sağlayacak bir olay anlatayım. On beş

(*) Canım.

gün önce bir vatman tutuklandı. Sebebinin biliyor musunuz? Kör olduğu için on yıl önce emekliye ayrılmıştı. Kıskanç birisi ihbar etmiş... Adamın gizli gizli on yıl çalışabilmesi için kimlerle suç ortaklığı yaptığını anlıyor musunuz? Tabii, Kızıl Tugaylar. Hep böyle. Her yerde taraftarları var ve bunlar her şeye göz yumuyorlar. Ayrıca korkutuyorlar da, çünkü bazen öldürüyorlar. Böyle olunca da herkes olayı halletmeyi polisler yüküyor...

— Aldo Moro niçin öldürüldü? Ruhen çökmüştü ve politik açıdan da gözden düşmüştü... Gereksiz bir şeydi, dedi Malko.

Stefano Ruggieri bıyığını sıvazladı.

— İtalya'daki hiçbir şeyi anlamıyorsunuz. Moro'nun cesedinin nerede bulunduğunu hatırlıyor musunuz? Tam PCI* ile Hristiyan Demokratların binaları arasında. Oysa, Moro tarihi yakınlaşmadan yanaydı... Onu öldürmekle "Aynı şeyi yapmayı kimse denemesin" demek istendi. Çok ustaca yapılmıştı. O zamandan beri de kimse aynı şeyi denemedi.

— öyleyse BR'yi sağcılar idare ediyor, değil mi? dedi Malko.

— Kesinlikle değil. KGB, Hristiyan Demokratlar ile anlaşmadan yana değil. Mafya hiç taraftar değil. Komünistler de onları sevmez. Ah, sinyor! Bu iş o kadar basit değil...

Ornella esneyerek:

— Gel, dedi, gerisini sana yatakta anlatırım.

Dışarda hava soğuktu. Ortalıkta kimseler yoktu. Ornella koluna girdi. Malko, Excelsior'dakı telefon numarasını verir vermez gazeteci yanlarından ayrıldı.

*

**

Ornella, Excelsior'un kapıcısının önünden salına salına geçti. Asansörde Malko'ya yapışıp öpmeye

başladı. Öpmeye doymuyordu.

Malko asansörden çıkmak için acele ediyordu. Odaya girer girmez Ornella doğru bara gitti. Bardakları silme doldurup başına dikerek bir şişe viskiyi bitirdi. Sonra Via Veneto'nun neonlarıyla aydınlanan odada eteğini çıkarttı. Siyah çorapları ve iskarpinleri kalmıştı üzerinde. Kıvrıla kıvrıla Malko'ya doğru ilerledi.

— Haydi sevgilim, artık beni alabilirsin.

Korkunç bir kadındı. Malko dolgun kalçalarda elini dolandırmaya başlayınca keyfi biraz yerine geldi... Bu sırada kapı çalındı. Malko açar açmaz elinde koskoca iki bavul bulunan bir hammalla karşılaştı. Şaşkın şaşkın:

— Bu da nesi? diye sordu.

— Benim, dedi Ornella. Sabah sen uyurken kapıcıma telefon edip birkaç parça eşya getirmesini söyledim. Nasılsa birkaç gün buradayız...

— Nasıl birkaç gün?

Ornella'nın ağzı kulaklarına varıyordu.

— Aman hayatım, Stefano'yu duymadın mı? Her an seni bulabilmeli. Otelde olmalıyız. Seni baştan çıkartmak için değişik giysiler getirttim. Erkeklerin değişikliği sevdiklerini bilirim. Göreceksin...

Malko karşı çıkarsa soylu davranmış olamazdı. Roma'da bir isteriğin kapatması olmuştur!

Hamala on bin lîret verdi ve döndü. Ornella bavuldan siyah deri bir takım çıkarıyordu.

Bu olacakların habercisiydi!

Siyah deriyle sıkıca sarılan göğüsleri iyice etkileyici olmuştur. Horst Fulda'nın metresi Nada'yı hatırlatıyordu. O da Roma'da mıydı? Teröristin Vanja'ya vahşice saldırması gözlerinin önüne geldi.

Etrafında dolanan Ornella:

— Ne düşünüyorsun? diye sordu.

— Tabii ki seni, dedi Malko. Ve dostum Stefano'yu. Bir an önce telefon etmesini istiyorum.

— Namussuz seni! diyen Ornella sinirlendi. Benimle

sıkılıyor musun? Bir daha seninle sevişmeyeceğim.

Bu da boş bir vaaddi.

**

Horst Fulda Messagero'yu buruşturdu. Makalenin içeriğini anlayacak kadar İtalyanca biliyordu. Hele resim de varsa. Gazeteyi toplayan Inge başlıklara bir göz attı.

— Heinrich ölmüş, dedi.

— Evet, hiç kuşku yok.

— Ne olmuş ki?

Alman homurdanarak:

— Bilmiyorum, dedi. Maria gelip anlatırsa öğreniriz. Onu alacak olan oydu. Gazeteler kızdan bahsetmiyor. Çok acayip.

İkisi de aynı şeyi düşünerek sustu. İtalya'da hapishaneler pişman olup davadan ayrılanlarla doluydu. Maria böyle bir şey yaptıysa hemen öğrenirlerdi. Tabii polislerin geldiğini görerek. Susmasının birçok açıklaması olabilirdi. Tutuklanmış ve henüz konuşmamış olabileceği gibi, izlenip izlenmediğini anlamak için gizlenmiş de olabilirdi. Gerçek olansa, işlerin kötü olduğuydu.

Tugay üyelerinden başkalarını da tanıyordu, ama gizlendikleri yeri bilmiyordu. Onun nerede bulunacağını yalnız Maria biliyordu... İkinci kez Heinrich'in uçağa binmeden önce çektiği şifreli telgrafı okudu. Offered Hospital Record in Rome.

Bu, para sağlayanların ikinci bir girişimi kabul etmeleri demekti. Heinrich'i Fiumicino Havaalanı'nın koridorunda diplomatik pasaportlu bir Libyalı ya da Güney Yemenli karşılayacak, Roma'daki harekât için gerekli malzemeyi teslim edecekti. Şimdi, silahlar da onunla beraber ortadan kalkmıştı. İtalyan meslekdaşlarında ise namlusu kesik av tüfekleri vardı. Bunlar Horst Fulda'nın yaptığı saldırılar için yetersizdi.

Inge kalktı. Kazağını çıkardı. Göğüsleri ortaya

çıkmişti. Roma'ya geldiklerinden bu yana bir kez sevişmişlerdi.

— Acıktın mı? dedi.

Başını salladı.

— Hayır.

Merdivenlerden gürültüler, asansör kapılarının açılıp kapanması duyuldu. Yeni haberlerle birlikte Maria ya da polisler olabilirdi.

*

**

Malko yan gözle pencereden Via Veneto ile Via Boncompagni'nin köşesindeki gazete bayiiine bakıyordu. Bir manken poz veriyordu. Cadde onun için başka bir dünya gibiydi. Perdeyi çekti. Üç gündür odasından yalnız otelin lokantasına, lobisine ve piyanolu barına gitmek için çıkmıştı. Sevişmenin düşüncesi bile midelerini bulandırılıyordu. Ornella boş bir çuval gibi yığılıncaya kadar sevişmek istiyordu. Sürekli isterik çığlıklar atıyordu.

Saatler geçiyordu. Stefano Ruggieri'yi aramıştı. Ama İtalyan dinlenmekten korkuyormuş gibi davranarak sözü kısa kesmişti. Neyseki, hava berbattı. Tek kurtuluş yeri banyoydu... Ama, Ornella oraya bile yetişiyordu.

Her şeye boş verebilirdi. Ama bu neye yarardı? Sergio'ya Fiat 127'nin plakasını vermişti. Cevabı da kısa süre sonra almıştı. Araba çalınmıştı ve bulunamamıştı. Yine Sergio sayesinde Fiumicino'daki yangından sonra Via di Pprta Maggiore'deki inin terkedildiğine kanaat getirmişti. Yapacak hiçbir şey yoktu. Hatta Horst Fulda'nın hâlâ Roma'da olup olmadığını bile bilmiyordu. Tek yapacağı şey, gazeteci aracılığıyla Kızıl Tugaylar'la ilişki kurmayı dilemektir. Belki bu bir şeyleri çözebilirdi. İzlemeye karar verdiği yolu, Sergio'ya söylemek zorunda kalmış, İtalyan da onu kınamama inceliğini göstermişti.

Kendini bu pis, hüznü, soğuk şehirde ve yalan

söyleyen, kaçan insanlar arasında kapana kısılmış gibi hissediyordu. Horst Fulda'nın nerede saklandığını öğrenmek için her şeyini verirdi. Ancak böyle öcünü alırdı. Şatosunda kendini küçük düşüren adamı öldürerek. Yoksa her şey boşa gidecekti. Hem kendisi hem de başkaları... Mesleğinde hiçbir zayıflığa göz yumulamazdı. Bu sırada telefon çalmaya başladı. Bu kez Ornella açmadı. Malko ahizede boğuk bir ses duydu.

— Benim. On dakika sonra sizi aşağıda bekleyeceğim.

Stefano Ruggieri telefonu kapatmıştı bile. Malko Ornella'ya döndü.

— Stefano idi. Beni bekliyor.

Ornella çantasını bir koltuğa fırlattı ve Malko'ya büyük bir şefkatle sarıldı.

— Dikkat et. Kızıl Tugaylar tehlikelidir.

— Benim işim bu, dedi Malko. İki seksen uzatmazlar, umarım.

Paltosunu giydi. Silahı ceplerinden birindeydi. Malko dalgın dalgın Ornella'yı öptü. Bir şeyler dönüyordu. O kadar sabırsızdı ki, asansörü beklemeden dört katı indi ve Excelsior'un kapısına çıktı. Yıldız yeli her zamankinden daha dondurucuydu. Paltosunun yakası kalkık olan Stefano Ruggieri, Via Boncompagni'den çıktı.

— Avusturya pasaportunuz yanınızda mı?

— Evet. Nereye gidiyoruz?

— Henüz bilmiyorum. Gazeteden telefonla aradılar ve Via de Gesu'daki çöp tenekesinde benimle ilgili bir şey olduğunu söylediler. Belki bir tuzaktır ama anlamak lazım... Hep böyle hareket ederler.

Gazetecinin Fiat'ına bindiler. Via Bossolati'den Piazza Venezia'ya doğru hareket ettiler. Via de Gesu'ya girmek için Ruggieri karmaşık bir yol izlemişti. Kaldırımsız, çevresinde manifaturacılar olan ve eski Roma'ya çıkan dar bir sokaktı. Kasvetliydi. Stefano

Ruggieri içinde plastik çanta bulunan tel çöp tenekesini gördü. Elini daldırdı ve bir zarf çıkardı. Üzerinde büyük kırmızı harflerle adı yazılıydı. Açtı, okudu ve cebine koydu.

— İş ciddiye benziyor, dedi. Villa Borghese'ye, bizi arayacakları telefon kulübesine gitmemiz gerek, Andiamo.

Tekrar Fiat'a atladılar. Stefano Ruggieri sinirli gibiydi.

— Hep böyle mi yaparlar? diye sordu Malko.

— Evet, çok temkinlidirler. Polisin takip etmediğine emin olmak için bizi izliyorlar. Kuşkulanırlarsa ateş açarlar. Buna "azzotamenti" denir. İlk ihtardır. Milanolu bir gazeteci arabasında verici sakladığı için vuruldu. Polislere bilgi veriyordu..

Piazza Venezia'yı geride bıraktılar. Karmaşık bir yoldan Piazza di Spagna'ya çıkan görkemli merdivenlerin önünden geçip Via Sistina'ya geldiler. Hava açmıştı. Parlak ayın altında Trastevere'nin çatısı yükseliyordu... Villa Borghese' nin karanlık patikalarına girdiler. Bu Roma'nın en büyük parkıydı. Stefano Ruggieri etrafında beyaz noktalar gibi görünen mermer heykellerin bulunduğu yoldan parkın merkezine doğru ilerledi. Sonra indi ve durdu. Malko bir telefon kulübesi gördü.

— Burası, dedi İtalyan.

Telefonun çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Sonra beklemeye başladılar. Arabanın motorunu kalorifer için çalıştır bırakmışlardı. Yarım saat, kırk dakika... Nihayet zil çaldı. Stefano Ruggieri Fiat'tan fırladı. Birkaç saniye karşısındakini dinledi ve koşarak geri geldi.

— Her şey belirginleşiyor! Doğu bölgesinde birisiyle buluşacağız.

— İki kişi olduğumuzu biliyorlar mı?

— Evet. Söyledim. Benimle konuşan kişi karşı çıkmadı. Beni iyi tanırlar.

Gece gezintisi yine başladı. Romayı baştan başa

geçtiler. Tokyo'yu aratmayacak tüneller ve yüksek yollarla şehrin bir kısmını çevreleyen Via Nomentana'nın sonunda bir caddeye vardılar. Malko aniden acil tamirlerin yapıldığı yol kenarında koyu uzun elbiseli ve şapkalı bir rahibe gördü. Stefano Ruggieri yavaşladı ve kadına doğru saptı.

— İşte o, dedi.

Yaklaşan rahibenin yanında durdu. Kadın gazeteciyle alçak sesle bir şeyler konuştu ve arka koltuğa oturdu. Araç tekrar hareket etti. Malko dikiz aynasından bu garip habercinin yüzünü görmeye uğraşıyordu. Bir lamabanın ışığı altına geldiler. Aniden hızla kalbi çarpmaya başladı. Başlığın altında Maria Rossi'nin çocuksu ve seksi hatları görölüyordu. Soru soracak zamanı bulamadı. Sahte rahibe eteğinden kısa bir Beretta çekti ve öne eğildi. Malko'nun ensesine dayadı ve İtalyana:

— Yola devam et, diye emretti. Söylediğimi yap. Yoksa, arkadaşının kafasında bir delik açarım.

IX. BÖLÜM

Malko her an bir kurşun yiyecekmiş gibi bir kaniya kapıldı. Ruggieri'nin beti benzi atmıştı. Elleri direksiyondaydı, ama sakindi. Başını çevirmeden:

— Ama, talimatlara uyduk, dedi.

— Coglione*! dedi sahte rahibe.

Arabada çıt çıkmıyordu. Tabanca ise hâlâ Malko'nun ensesindeydi. "Tugay üyeleri silahlı olduğumu nereden biliyorlar?" diye düşündü. Şu an için güçsüzdü. Şimdi uçarcasına şehrin meşhur mahallelerinden geçiyorlardı. İki yönlü yol ilerde, iki demiryolunun arasında bir şerit haline dönüşüyordu.

— Yol bitince, öbür yöne dön, dedi rahibe. Via Nomentana'ya gidiyoruz. Polislerle karşılaşırsan yavaşlamaya kalkma...

Stefano Ruggieri son rampayı da çıktı ve geldikleri yöne geri döndü. Malko Beretta'nın namlusunu ensesinde hissediyordu. Malko yavaş yavaş Horst Fulda'nın kendisini bulduğunu düşünmeye başladı. Durumu arkadaşlarına bildirmiş ve Tugay üyelerinin kendisini kaçırmalarına göz yummuştu. Ruggieri ile olan ilişkisini nasıl anlamışlardı? Bu gece onun için iyi olmayabilirdi... Gazetecinin ağzını bıçak açmıyordu. Yüz hatlarının titremesinden Malko onun çok korktu-

(*) Budala.

ğunu anladı. Gazetesi Espresso, Kızıl Tugaylar'ın yandaşı olarak kabul ediliyordu. Bu kusurunun geçerli bir sebebi olmalıydı.

Malko Sergio'ya bu buluşmadan bahsetmediğine pişman oldu. Via Nomentana'ya geldiklerinde rahibe sağdaki ara sokağa dönmelerini emretti.

— Dur! dedi sonunda.

Stefano Ruggieri büyük bir malikânenin demir kapısına benzeyen yerin önünde durdu. Geniş caddeden tek tük araba geçiyordu. Saat ondan sonra hayat olmayan bir mahalledeydiler.

Rahibe İtalyana:

— Arabadan in ve ellerini açarak parmaklığa yaslan, diye emretti.

Gazeteci emre uydu. Kapıya asılı yarasa gibi istenilen duruma gelince Maria Rossi bu kez Malko'ya döndü ve İngilizce olarak:

— Sana gelince, ellerini kaldır ve in, dedi

Malko boyun eğmek zorunda kaldı. Kadını ciddiye alıyordu. Şimdi ışık biraz çoğalmıştı ve Beretta'nın horozunun kalkık olduğunu gördü. Stefano Ruggieri bozulmuştu.

— Anlamıyorum, dedi. Sizi öldürmek istiyor sanki...

— Bir yanlışlık olmalı, diye atıldı Malko.

Silahını çekip, emniyetini açarak ateş etmek için üç saniyeye ihtiyacı olduğunu hesapladı. Ama bu zaman içerisinde elinde silah olan birisi sizi on kez vurabilirdi.

— Girin! diye emretti. Yavaş yavaş yürüyün.

Malko alacakaranlıkta heykel kaideleri farketti. Burası küçük bir tepede inşa edilmiş bir evi andırıyordu.

— Neredeyiz? diye mırıldandı Stefano'ya.

— Burası Villa Torlonia, dedi gazeteci. Mussolini'nin evlerinden biri. Geçen yıla kadar kapalıydı. Parkı açtılar, binanın içi ise tamir ediliyor. Parkta faşist döneme ait heykeller var. Geceleri halka kapalıdır.

Malko geri döndü ve baktı. Via Nomentana çok uzaklarda kalmıştı. Zifiri karanlıkta ilerliyorlardı.

Stefano Ruggieri alnındaki teri sildi ve:

— Her şeyin yolunda gitmesini dilerim, dedi.

Dor üslubu sütunlarla çevrili ve üzeri kapalı bir iç avluya geldiler. Her yer kapkaranlıktı. Aniden duvarın gölgesinde iki siluet belirdi: Malko, aydın görünümlü sakallı bir adamla yanında genç, iri, düzgün yüz hatlı ve dirseğinin içinde namlusu kesik bir av tüfeği tutan birini gördü. Adamın boynunda bir eşarp vardı. Sol elinde bir fener tutuyordu. Dış görünüşüne rağmen külhanbeyleri gibi konuştu:

— Stefano, Profesör Serengeti'yi tanır mısın?

— Tabii, dedi gazeteci şaşkın bir ifadeyle.

Malko sesini çıkarmıyordu. Profesör Giovanni Serengeti firarda bulunan ve Kızıl Tugaylar'ın beyni olarak kabul edilip tüm İtalya'da aranan bir kişiydi.

— Beni de tanırsın Stefano, dedi ses. Tulio...

— Tabii, dedi Stefano Ruggieri. Seni tanıyorum. Fakat...

— Çeneni kapa. Şimdi profesör konuşacak. Sen de bunu ona tercüme edeceksin.

Av tüfekli haydutun adı Malko'ya hiçbir şey hatırlatmadı, ama Ruggieri'nin tepkisini görünce onun tehlikeli birisi olduğuna kanaat getirdi. Sakallı Profesör Serengeti ağır ağır konuşmaya başladı. Gazeteci ise bu konuşmayı tercüme ediyordu.

— Bu gece burada bir halk düşmanının yargılanıp cezalandırılmasına şahit olacağımı ve bunları gazetemde yazabileceğimi söylüyor... Dava, halk mahkemesi kurallarına göre görülecek ve ceza hemen infaz edilecektir.

Stefano Ruggieri zar zor yutkundu ve Malko'ya döndü.

— Fakat, kimsin sen?

Malko'nun yerine çok sakın bir sesle Tulio cevap verdi.

— Stefano çok dikkatsiz davrandın. Bu gece aramıza getirdiğin adam senin saflığından yararlanmış çok

tehlikeli emperyalist bir ajandır. Geçmişteki durumuna ters düştün. Çok ağır bir cezaya çarptırılmayacaksın, ama yine de yargılanacaksın. Tabii ondan sonra.

— Ama ben hiçbir şey yapmadım! diye itiraz etti gazeteci. Onu siz kabul ettiniz.

— Sus! dedi Tulio. Sen sonra konuşacaksın.

Kapı tarafından bir motor gürültüsü geldi. Bir araç durmuştu. Av tüfeği Malko'ya yöneldi. Eli tabancalı sahte rahibe biraz geriledi. Malko gazetecinin hiçbir yardımı olamayacağını anladı... Kapı yönünden gelen seslere kulak kabarttı. Kapı gıcırdadı. Sonra çakıllı yolda ayak sesleri duyuldu.

Bulunduğu yöne doğru üç kişi geliyordu. Kim olabileceklerini düşünürken Horst Fulda ve Inge Klein'ı tanıdı. Üçüncüsünü ise tanıımıyordu. Tulio, Stefano'ya italyanca:

— Ona, elleri başında binaya girmesini söyle, dedi. Duruşmaya başlayabiliriz artık.

Malko kendisine doğru gelen düşmanına bakıyordu. Horst Fulda çok eğleniyor olmalıydı. Malko tuzaga düşmüştü! Her şey ta baştan beri biliniyordu. Ayrıca bu Kızıl Tugaylar'ın reklamı olacaktı. Onun temizlenmesi-ni bir propaganda unsuru yapacaklardı.

Horst Fulda ağır ağır merdiveni çıktı.

Eve girdiklerinde av tüfeğini Malko'ya çeviren Tulio:

— Yürü, dedi.

Elindeki lambayla bir kapıyı gösteriyordu. Evin içi her yandan yanan mumlarla aydınlatılmıştı. Geniş bir salona girdiler. Tam ortada bir tabure, onun arkasında da iki kazığın arasına gerilmiş, üzerinde kızıl yıldız bulunan siyah bir bayrak vardı. Bu, Kızıl Tugaylar'ın amblemiydi.

Dava burada görülecekti. Salonun çevresinde sütunlu bir geçit vardı. Mumların soluk ışığında tavanın resimli olduğunu tahmin etti. Kırk yıl önce burası harikulade bir yer olmalıydı. Sağında, birinci kata çıkışı sağlayan bir merdiven vardı. Aydınlatılan kısımlar

dışında her yer zifiri karanlıktı. Dışardan, hiçbir şey anlaşılamazdı. Tugay üyeleri istediklerini burada rahatça gerçekleştirebilirlerdi.

Malko'nun önünde on metrelik bir yol vardı. Bir kez tabureye oturdu mu, hiç şansı kalmayacaktı. Çünkü düşmanları karanlıkta, o ise ışığın altında olacaktı.

Bir anda karar verdi.

Sağ tarafında yirmi santimetre ötesinde iri bir mum vardı. Derin nefes aldı. Sonra olanca gücüyle üfleyerek mumu söndürdü ve tökezlemiş gibi yapıp yere atladı. Soluna döndü yavaş yavaş sürünerek bir sütunu kendine siper etti.scanned by darkmalt1

Tam zamanında yapmıştı bunu.

Arkasında büyük bir patlama oldu. Saklandığı sütundan seken kurşun yere saplandı. Ayağa kalkarken silahını çekti. Rasgele ateş etti. Lupara'nın* yanında tabancasının çıkardığı ses çok hafif kalıyordu. Ancak Tulio'nun bir sütuna yapışmasına bu yetmişti. Malko karanlık bir alana daldı, iki büklüm merdivene kadar koştu. Gölgelerden şaşırان Tulio ikinci kez Malko'nun çok uzağına ateş etti. Boş salonda yankılanan ses ve yansıyan ışık çok korkunçtu.

İlk basamağı ayağı takılan Malko yere serildi. Bağırış çağırışlar duydu. Bulunduğı yer bir ışıkla aydınlandı. Sonra kuru bir takırtı tüylerini ürpertti. Tulio silahını doldurmuştu. Malko yukarı çıkabilmek için yeniden iki el rasgele ateş etti. Silah sesleri birbirinin dikkatini çekebilirdi.

Küçük bir sahanlığa çıktı. Döşemeleri çökmüş boş bir odayı el yordamıyla buldu. Sonra biraz daha ilerledi ve duvarlarındaki boşluklardan dışarının gözüktüğü bir salona geldi. Aşağıdan ayak sesleri, bağırınmalar ve küfürler duydu. Saldırıya geçeceklerdi. Gerçi, tabanca-sıyla kendini koruyabilirdi, ama teröristlerde el bombası olup olmadığını bilmiyordu. Yapabileceğı en iyi şey bir

(*) Sicilya'da çok kullanılan namlusu kesilmiş silah.

pencereden parka atlamak ve karanlıkta ortadan kaybolmaktı. Salonu geçebilmek için koşmaya başladı. Biraz sonra bir çatırtı duyuldu. Çürümüş döşeme tahtalarından biri kırılmış ve sol bacağı kasığına kadar deliğe gömülmüştü. Darbe çok sert ve acı verici olmuştu. Malko'nun kendisini toplaması için uzunca bir süre geçti. Bu arada silahını da düşürmüştü. Dirsekleri üzerinde dikkatle kurtulmaya çalışıyor, kıymıkların adalelerini yırtmamasına dikkat ediyordu. Odanın kapısında bir fenerin aydınlığı görüldü. Zayıf ışık ancak iki metre ötesini aydınlatıyordu. Böylece görülmeden kurtuldu. Birisinin çok kötü bir Almancayla:

— Burada yok, dediğini duydu. Taraçaya çıkmış olmalı.

Malko hiç kıpırdamamaya çalışıyordu. Fener kayboldu. Alt katta ayak sesleri ve bağırışmalar duydu. Dikkatle elini uzattı ve tabancasını aradı. Yapacak hiçbir şey yoktu. Silah döşemedeki bir deliğe düşmüş olmalıydı.

Bir süre sonra merdivende ayak sesleri duydu. Teröristlerden biri alt kata çıkmış, odaları arıyordu. Peşini bırakmıyorlardı. Cezalandırmaya kararlıydılar. Sol bacağı çok acıyordu. Dişlerini sıkarak düştüğü delikten kurtuldu. Emekleyerek tabancasını aramaya başladı, bulamadı. Kulak kabarttı. Aşağıdan artık ses gelmiyordu. Teröristlerin gitmediğinden emindi. Onu arıyorlardı, hâlâ evde olduğuna emindiler. Kan dolaşımını sağlamak için bacağına ovdu. Kırık yoktu, ama yürürken zorlanıyordu.

Artık tabancasını bulmaktan umudu kesmişti. Tek bir çözüm vardı, o da ertesi güne kadar orada kalmak. Ama diğerleri de aynı şeyi yaparlarsa şafak sökerken onu bulurlardı. Silahsız hiçbir şansı yoktu. Gürültü çıkarmamaya dikkat ederek, emekleye emekleye pencere boşluklarından birine geldi. Bu epeyce uzun sürmüştü. Hâlâ aşağıdan ses gelmiyordu. Boşluklar bahçeye değil de binanın tüm arkasını çevreleyen bir terasa açılıyordu.

Terasa çıktı. Karanlık, onu gözlerden koruduğu gibi, düşmanlarını görmesini de engelliyordu. Heykellerin bulunduğu çimenlik tatlı bir meyille uzanıyordu. Dikkatle baktı. Aşağıda iç avlu ile araba vardı.

Aniden çıtırdılar duydu. Birisi yavaş yavaş merdiveni çıkıyordu.

Bir hamlede bacaklarını duvardan sarkıttı ve kendini boşluğa bıraktı. Toprak yumuşak olmasına rağmen, düşünce canı umduğundan daha çok yandı. Birkaç saniye kendini toplamak için yerde kaldı. Evin içinden:

— Burada ! Burada! diye bağırıldığını duydu.

Sütunların arasından ayaklarını yalayarak geçen bir ışık yandı. Malko hareketsiz kalakaldı. Sonra bahçenin çevresindeki çitten atlayıp çimenlerin içine yattı. Yukarda, terastan bir ses Almanca:

— Schnell! Er ist hier! diye bağırıyordu.

Horst Fulda! Malko hemen yuvarlana yuvarlana bir heykelin kaidesine gizlendi. Birçok kez ateş edildi. Heykellerden kopan mermer parçaları sağa sola dağıldı. Daha sonra bir sessizlik oldu. Horst Fulda bekliyordu. Giriş katında birbirlerine sesleniyorlardı. Sonra birilerinin koştuğunu duydu. Niçin ateş açmadığını anlamamışlardı. Malko gerilip bir ağacın arkasına fırladı. Yine patlamalar duyuldu. İlerdeki tepeye varabilirse mermilerden korunabilirdi.

Bomboş alanı geçmek için koşmaya başladı. Horst Fulda silahını dolduruyordu. Bu da Malko'ya çok önemli birkaç saniye kazandırdı. Tekrar ateş edilmeye başlandığında o, güdük palmiye ağaçlarının arasına girmişti bile. Sağ sol yapmakla bile vakit kaybetmedi. Tepeye geldi ve öbür yöne doğru yuvarlanmaya başladı. Aşağıya kadar indi. Geçemeyeceği bir engel olmamasını diliyordu. Ama bir duvar çıktı. Ancak öyle bir hız almıştı ki , duvara maymun gibi tırmandı, öbür tarafa atladı. Nefesi kesilmiş, kanı beynine çıkmıştı.

Etrafına bakındı. "Via Siracusa" yazan bir levha gördü: Sakin ve boş bir sokak. Tekrar koşmaya başladı.

Nefes nefeseydi. Arada bir dönüp arkasına bakıyor ve endişelenecek bir şey kalmadığını görüyordu. Üç yüz metre ilerde Via Nomentana'yı kesen daha işlek bir yola geldi. Işığı yanan bir dükkân gördü. Tabelasında 'Tavola Calda' yazıyordu. İçeri daldı. Patron dükkânı kapatıyordu, kaygılı kaygılı ona baktı. Malko bin lireden uzatıp bir jeton istedi... Bir de double kahve.

Otuz saniye sonra özel hattan Mario di Santini'yi buldu, italyan şaşkın bir sesle:

— Ne oldu? diye sordu.

— Kızıl Tugaylar komandolarının elinden kurtuldum. Beni Espresso'nun muhabirlerinden biriyle Villa Torlonia'ya götürdüler. Hâlâ oradalar...

— Via Torlonia! Ama geceleri kapalı!

— Onlar için değil.

— Neredesiniz?

Malko açıkladı.

— Geliyorum, dedi İtalyan, DIGOS'a hemen haber vereceğim.

Malko patronun kuşku bakışları altında kahvesinin başına döndü. Sakinleşmeye çalışıyordu. Birkaç saniye sonra bir polis arabasının tiz sireni mahalleyi ayağa kaldırdı. Tavola Calda'nın önünde mavi bir Alfa durdu. İçinden ellerinde otomatik silahları ve çelik yelekleri olan dört sivil memur atladı.

Malko onlara doğru ilerledi.

— Burası değil... Dottore Mario di Santini nerede?

Lokantanın sahibi korkuyla karışık bir şaşkınlıkla işyerinin kuşatılmasını seyrediyordu.

Alfa'nın arkasında dört polis minibüsü, motosikletler ve içinde kravat takmaya bile vakit bulamayan Mario di Santini'nin bulunduğu bir Alfa daha durdu. Yalnız bomba uzmanları yoktu... Bütün arabalardaki telsizler durmadan çalışıyordu. Polisler boş sokağa rasgele dağılmışlardı.

— Villa Torlonia sarıldı, dedi Mario di Santini.

— Bu iyi haber, dedi Malko. Ama sizi duymamaları

için küp gibi sağır olmaları lazım.

— Gidip bakalım, dedi İtalyan.

Malko Alfa'sına atladı. Via Nomentana istikametinde onu takip etti. Diğer polis arabaları çoktan oraya gelmiş, motosikletliler yolu kesmişlerdi. Villa Torlonia bir ışıldakla aydınlatılıyordu. Mario di Santini Malko'ya bir çelik yelek uzattı. Ama o kabul etmedi.

— Orada kimse olmadığına eminim!

Tepeden tırnağa silahlı on iki polis demir kapıyı açtı ve sütunlu eve doğru koşmaya başladı. Işıldaklar evin girişinde yerde yatan bir karaltıyı aydınlattı. Gazeteci Stefano Ruggieri kan gölünde çırpınıyordu. Bacağında çok sayıda mermi vardı. Yaralı taşınırken polisler binayı sardı. Malko bir fener aldı ve polislerin makinelileriyle çevrili binaya girdi.

Birkaç mum ve Kızıl Tugaylar'ın bayrağı yerli yerindeydi. Tabii Malko'nun "yargılanacağı" tabure de... Fenerin ışığını odada gezdirdi: Bazı parçaların dökülmesine rağmen boyalı tavan harikaydı. Bu kabul salonu çok görkemliydi. Yer döşemesindeki aralıklarda bacağını kırmamış olması büyük bir şanstı. Peşindeki polis sürüsüyle merdivenleri çıktı ve düşmüş olduğu odayı buldu. Tabii her tarafta koskoca çukurlar vardı... Elindeki lamba sayesinde iki döşeme kirişi arasına sıkışmış olan tabancasını buldu ve paltosunun iç cebine attı. Sonra aşağıya indi. Mario di Santini yerinde duramıyor, bahçeyi arayan polislerle emirler yağırdı.

— Çok sayıda fişek kovarı bulduk, dedi.

— Buna hiç şaşırmadım, beni vurmaya uğraştılar, dedi Malko.

— Onları bulacağız.

Böyle basit metodlarla pek şansları yoktu.

— Profesör Giovanni Serengeti diye birisini gördüm, dedi.

— Serengeti ha! (Polisin gözleri dışarı uğradı.) Onu gördünüz mü? Üç yıldır arıyoruz. En tehlikelileri-

dir. Serserinin tekidir. Aldo Moro'nun öldürülmesini o planladı. Ama böyle bir buluşmayı nasıl ayarladınız?

— Espresso'dan Stefano Ruggieri sayesinde. Beni Avusturyalı bir gazeteci sanıyordu. Ayrıntıları size yarın anlatırım. Şimdi gidip yatacağım. Bu gecelik bu kadar yeter. Ha, bir de Horst Fulda ile metresi vardı.

Yarım saat kadar sonra, Malko odasının kapısını iterek içeri girdi. Bacağının acısına rağmen inlememeye çalışıyordu, içerisi karanlıktı. Ornella onu beklemekten yorgun düşmüş olmalıydı. Yatak odasına geçti. Gece lambası sayesinde kadının siyah çorapları ve iskarpinleri ile yatağın üzerinde uyuduğunu gördü. Uyandırmaktan çekinerek, küveti doldurmak için banyoya geçti. Soyundu. Sol diz bacağına büyük bir şişlik gördü. Sıcak su iyi geldi. Sessizlik sinirlerini gevşetti. Birisi Malko'yu tanımış ve Stefano Ruggieri ile ilişki kurduğunu öğrenmişti. Bunu muhakkak Kızıl Tugaylar yapmıştı. Çünkü Almanların Roma'da yeteri kadar "muhabiri" olamazdı. Horst Fulda her şeyi çabucak öğrenmişti. Olanlardan, Malko ile ilgili çok şey bildiği anlaşılıyordu. Ona bu bilgiyi iki kişi vermiş olabilirdi: Stefano Ruggieri ve Ornella. Salonda bir gürültü oldu ve Ornella'nın başı aralık kapıdan içeri uzandı.

— Döndün mü?

— Evet, dedi Malko. Şaşırdın mı?

Ornella küvetin kenarına oturdu. Göğüsleri Malko'nun yüzü hizasındaydı. Esnedi.

— Hayır! Genellikle bu tür buluşmalarda insanı saatlerce gezdirirler de... (Eğildi ve şişi gördü.) Tanrım! Başına ne geldi?

— Bir pusuymuş, dedi Malko. Ben kurtuldum, ama dostun Stefano vuruldu...

— Stefano ha! Niçin?

— Bunu onlara sormak lazım. Tuzağa düşürüldü. Benim vurulmam gerekiyordu, ama hastanede olan o.

Ornella elini suya daldırdı ve Malko'nun bacağına ovmaya başladı.

— Bu herifler deli, diye içini çekti. Ama niçin seni öldürmek istediler? Onları ihbar ettiğini mi zannettiler? Yoksa ne?

— Büyük bir ihtimalle, dedi Malko.

— Mamma mia! diye haykırdı genç kadın. Eğer BR ile bir buluşma imkânı sağladığımız öğrenilirse Stefano'nun da benim de başım SISDE ile belaya girer. Yasak bir iş... Belki de beni tutuklarlar...

— Sana portakal getiririm, diye takıldı Malko.

— Mostro! Acele et de kurulan. Seninle ilgileneceğim.

— Hayır, dedi Malko. Şimdi uyuyacağım.

Kalbi kırılan Ornella elini sudan çekti ve banyodan çıktı. Sıcak suya uzanan Malko gözlerini yumdu. Maria Rossi'yi havaalanında görmesi ile bulaştığı bu pusu olayı arasındaki sürede neler olmuştu? Bu tuzağı hazırlamalarında Tugay üyelerine kim yardım etmişti? Ya Ornella Espresso'nun muhabiri tarafından kullanılmışsa? Gerindi. Yarın zor bir gün olacak. Dostu Sergio bazı şeyleri bulmasına yardım edebilirdi. Bir dahaki sefere ilk darbeyi kendisi indirecekti.

X. BÖLÜM

Haber Messagero'nun ilk sayfasında yer alıyordu. Vurulan gazeteci Stefano Ruggieri'nin resmi altında Növo Delitto del Brigade rosso yazıyordu. Villa Torlonia'nın da resimleri basılmış, Malko'nun adı verilmeden sadece yabancı bir gazetecinin varlığından söz edilmişti. Diğer yandan Stefano Ruggieri teröristlerin kimliğini açıklamadığı için onları korumakla suçlanıyordu... Malko gazeteyi katladı ve James Gardener'in sekreterini takip etmek için kalktı. CIA şefinin masasında da aynı gazete vardı.

— Bu siz misiniz? diye sordu.

— Benim, dedi Malko. Az kalsın cenaze gibi sıkıcı bir işle uğraşacaktınız...

Olaylı geceyi anlattı. Amerikalı hiç şaşırmamış gibi dinliyordu.

— Şanslıymışsınız... Garip bir hikâye. Ama burada her şey gariptir. Espresso'da çalışanlar her zaman Tugay üyelerine yakınlık duyarlar. Çevre araştırmalarında çok güçlüler, sizi izlemişler... Ornella'ya gelince, İtalyanlara onun hakkında bir soruşturma yaptırdım. Temiz çıktı. İyi bir aileden. Cinselliğe çok önem verir. Politikaya hiç karışmamış. Daha çok sağ eğilimli, MSI yanlısı...

— Bunu size kim söyledi? dedi Malko.

— Size daha önce de söylediğim gibi Mario di

Santini. Tüm istihbarat başvuruları onun bürosuna yapılır...

— Teşekkür ederim. Başka bir şey yok mu?'

— Var denebilir. Dün boş vaktim vardı. Ben de bizdeki Kızıl Tugaylar hakkındaki araştırmalara göz attım. Sizi ilgilendireceğini sandığım bir şey buldum. Kuruluşundan üç yıl sonra SID*, Kızıl Tugaylar'ın hayli yandaşını tutuklamış ve çoğu beraat etmiş... İtalyanlar FBI'nın isteği üzerine dosyayı bize vermişler. Bakın.

Üzerinde yirmi kadar kız ve erkek resmi olan 1973'den kalma bir kâğıt çıkardı. Malko yazıyı okudu. Bunlar bir muhbirin ihbarı üzerine yakalanan Kızıl Tugaylar'ın taraftarlarıydı. Hepsisi de gençti. Amerikalı, bir satıra işaret parmağını koydu.

— Şu kıza bakın: Maria Ave Doraventi, on sekiz yaşında. Sol düşünceli yaman bir kız. Tugaylar'a üye olduğunu hep inkâr ediyor. On beş gün tutuklu kaldıktan sonra serbest bırakıldı. Bu resim size bir şey hatırlatıyor mu? diye sordu.

— Tanrım! diye haykırdı Malko.

Resim Via di Porta Maggiore'deki sahte rahibe Maria Rossi'nin cepheden çekilmiş resmiydi. Yüzü daha çocuksu ve daha tombuldu.

— Şüphesiz bütün İtalyanlar birbirine benzer, dedi Amerikalı. Ama bunu doğrulamak lazım, işin zor yönü de bu zaten... Eskiden ailesiyle oturmuş.

— İnanılacak gibi değil! diye haykırdı Malko. Ama bunu İtalyanlar nasıl bilmiyor?

James Gardener pişkin pişkin güldü:

— Dostum çok önemli bir ayrıntıyı bilmiyorsunuz. 1974'de Aldo Moro devrimci bir hareketle tüm Gizli Servisleri kaldırdığı gibi polis ve SID'deki dosyaları da imha ettirdi. SISDE'nin bazı üyeleri birtakım ipuçlarını yeniden derledilerse de işe yarar hiçbir şey elde edemediler. İşte Tugayların her istediklerini yapmaları-

(*) Halkla ilişkiler.

nı sağlayan başlıca nedenlerden biri budur. Aldo Moro bu enayiliğini canıyla ödedi. Çünkü onu kaçırانların hepsinin eskiden dosyası vardı. Bir ipucu bulunabilirdi.

Malko şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibiydi.

— Bu Maria Ave, dedi. Şimdi nerede?

Amerikalı elindeki dosyaya göz attı.

— Bir zamanlar Roma'nın güneydoğusunda bir kasabada oturuyormuş. Valmontone'de. Ailesinin bulunduğu Via Casilana'ya otuz kilometre uzaklıkta. İki ihtimal var: ya örgütün tamamen içinde ya da gizli gizli dışardan yardım ediyor...

— örgütten olmaması şaşırtıcı bir şey, dedi Malko. Hele Fiumicino ve Villa Torlonia olaylarından sonra. Teşhis edilebileceğini biliyor ama...

— Evet, ama İtalya'dayız dedi, Amerikalı. Fiumicino'da sizin dışınızda onu tanıyan olmadı. Dün ise kılık değiştirmişti... Yerinizde olsam İtalyanlara haber vermezdim. Her zaman olduğu gibi yine helikopter ve zırhlı arabalarla giderler...

— Bana güvenin, dedi Malko. Bu işle bizzat ilgileneceğim, hem de bugün. Teşekkür ederim.

— Yakalandığı zaman basit bir postina* idi, diye vurguladı James Gardener. Tabii şimdi yükselmiştir.

Malko da tersini iddia etmedi. Hâlâ gazetecinin arabasında ensesinde dayanan Beretta'nın namlusunu hissediyordu

*

**

Mario di Santini'nin masası resim doluydu. Malko Excelsior'da hemen İçişleri Bakanlığı'na gelmesini bildiren bir not bulmuştu. Damı anten dolu, karanlık koridorlu bina her zamankinden daha da kasvetliydi. Girişteki büyük levhada: "II delitto non rende"* yazılıydı.

Mario, Malko'yu candan bir şekilde karşıladı.

(*) Amatör militan.

(*) Suç cezasız kalmaz.

— Yardımınıza ihtiyacım var, dedi. Dün akşam söylediklerinizi doğrulamanızı istiyorum. Bakın. Bu adamlar arasında tanıdığınız var mı?

Malko masada bulunan on iki kadar resme eğildi. Birini hemen tanıdı . Namlusu kesik tüfeği tutanı.

— Bu, dedi.

Mario di Santini başını bitkin bitkin salladı.

— Namussuz! Bu Tulio Calvani'dir. En tehlikelilerinden biri. Bir fiorello* ve jigolo. Zengin homoseksüellerle yatar ve onlardan para sızdırır. Birini boğduğu için Trani'de hapse girdi. Orada Tugay üyeleri ile tanıştı. Kaçmasına yardım ettiler. O zamandan beri onlarla çalışır. Psikopatın teki. Aldo Moro'nun iki koruma görevlisini o öldürdü. On beş gün önce General Verdi'yi de onun vurduğunu sanıyoruz. Roma'da olduğunu kesin olarak bilmiyorduk.

— Bu konuda size güvence verebilirim, dedi Malko. Dün gece o da oradaydı.

— Bir tek onu mu tanıdınız?

Malko resimlere baktı. Saçı sakalı birbirine karışmış birisinininki çektı.

— Giovanni Serengeti bu, dedi.

— Evet ta kendisi, diye onayladı polis.

Malko kızların resimlerine göz gezdirdi. Hiçbiri Maria Ave'ye ait değildi.

— "Rahibe"yi teşhis edemediniz mi? diye sordu.

— Henüz değil, dedi Mario di Santini. Temsili resmini yaptıracağım. Buradakiler arasında yok mu?

— Hayır, zannetmiyorum... Yalnız Serengeti gibi aranan bir adam nasıl oluyor da Roma'nın ortasında bir gazeteciye beyanat vermeye cesaret ediyor?

— Şu Stefano domuzu da onu tanımadığını iddia ediyor! Hakimden bir savcı daha atamasını isteyeceğim. Çünkü bunu korkuttular.

Mario yarım sigarasını yaktı ve umutsuz bir ifadeyle:

— Eğer oğlumun okul giderlerini karşılamaya mecbur olmasam istifam» veririm. Bu ũlke ahlaksız dolu. Beppe ise ABD'de ve masrafları çok ağır. İki yıl sonra mezun olacak.

— Nerede?

— Berkeley ũniversite'sinde. Yeni yolladığı resmine bakın.

Malko'ya masasında duran bir çerçeveyi uzattı. Aynı odada ũç genç çocukla iki kız vardı.

— Oğlum ortadaki, dedi Di Santini. Gũçlũ bir hũkũmet olduğu için orada iş bulmasını dilerim, diye içini çekti. Burası rezalet. Siz ne yapacaksınız?

— Bilmiyorum, dedi Malko. Biraz ilerlemenizi bekleyebilirim. Artık Horst Fulda'nın Roma'da olduğunu kesinlikle biliyorum. O yũzden de gitmekten vazgeçtim. İlişki kurmaya uğraşacağım.

İtalyan'ın gözleri parladı.

— Sinyor, şu Espresso muhabirleri gibi davranmayın. Onlar Tugay ũyelerinin suç ortağıdırlar. Eğer bir irtibat kurarsanız beni hemen haberdar edin...

— Bu yũzden endişelenmeyin, diye söz verdi Malko.

İtalyan onu asansöre kadar geçirdi. Malko arabasında bir ceza makbuzu buldu. James Gardener'in uyarılarına rağmen Valmontone'ye gidip gitmemekte tereddũt etti. Kũũk bir İtalyan kasabasında bir yabancı on saniyede gũze çarpardı. Sergio'yu dũřũndũ. Chiesa'nın "tilkileri" ona yardım edebilirdi. Sonunda, tehlikeye atılmamak için umumi telefonun ũnũnde durdu ve Sergio'nun numarasını çevirdi. Sergio oradaydı, Malko'nun anlattığı olayı ve kuşkularını dikkatle dinledi.

— Kızın orada olma ihtimali var, dedi. Tanınmış idarecilerden birinin oğlu Tugaylar'ın en aktif ũyelerinden biriydi ve babasının evinde oturuyordu. Tutuklanacağını haber alınca Fransa'ya kaçtı... Adam kaçırma ve cinayet suçlarından aranıyordu... Dosyalarımıza bir bakalım hâlâ orada mı oturuyor anlarız. Akşama tekrar

arayın.

Malko Excelsior'a doğru yola çıktı. Ornella bavullarını topluyordu.

— Bana ihtiyacın yok, dedi kadın. Uzun süre yabancı bir yerde kalmayı sevmem. İstersen akşam yemeğini birlikte yeriz.

Malko teklifi kabul etti. Aşırı cinsel isteklerine rağmen Roma'daki tek mutluluk kaynağı Ornella idi.

*

**

Malko.Sergio'nun sesini duyunca çok heyecanlandı. Polis çok mutlu gibiydi.

— Tebrikler, dedi. Bizden daha iyi bilgi topluyorsunuz. Maria Ave ailesiyle oturuyor. Güya Roma'da sosyoloji tahsili yapıyormuş. Her sabah evinden otobüse kadar bisikletle gider. Sekiz civarında. Onunla biz mi ilgilenelim, yoksa siz işe devam eder misiniz?

— Devam edeceğim, dedi Malko. Yarın sabah oradayım. Bunları nasıl öğrendiniz?

— Bizim de bazı arkadaşlarımız var, dedi Sergio. Orada kimse onun uğraşlarından şüphelenmiyor. Papaz da onu çok seviyor. Yalnız biraz solcu olduğu biliniyor.

*

**

Valmontone, Via Casilina'nın biraz kuzeyinde kırsal yöredeydi. Kilisenin ve birkaç ticarethanenin bulunduğu bir meydanı, tek bir ana caddesi ve her yöne dağılmış dar sokakları vardı. Malko Alfa'yı iyi bir yere park ettikten sonra kiliseye gitmeye karar verdi. Saatine baktı. Yedi kırk beşti. İhtiyarlar sürekli girip çıkıyorlardı. Kapiya yakın bir sıraya geçti. Buradan her yeri görebiliyordu. Sergio sayesinde Maria Ave'nin her gün kilisenin önünden geçtiğini öğrenmişti. Yine de bisikletle geçince onu tanıyamadı. Uzun saçları sarı yün bir başlığın içindeydi. Yüzünün yarısı bir eşarpla örtülmüş ve nefis vücudu kalın bir mantoyla gizlenmişti. Buna rağmen Fiumicino'da Heinrich Stroll'u karşılayan

ve rahibe kılığında kendisini kaçıran bu kızdı.

Şimdi iz üzerindeydi. Çünkü Maria Ave'nin arkasında Horst Fulda vardı. Kız uzaklaştıktan sonra Alfa'sına acele etmeden bindi. Onun nereye gittiğini biliyordu. Ana yola çıkıp onu gördüğünde aralarında beş yüz metre mesafe vardı.

Maria Ave yokuş aşağı inmeye başlamıştı. Ana yol kavşağına gelince sağa saptı ve yol işçilerinin kulübesi önünde durdu. Malko yoluna devam etti, yüz metre ilerde her şeyi görebilecek bir yerde durdu. Maria Ave bisikletini yerleştirmiş, otobüs durağında bekliyordu. On dakika sonra yeşil bir otobüs geldi ve genç kız bindi. Yapacak tek şey izlemektir.

Labico, San Cesareo ve Finocchio'daki durmalarla Roma'ya gidiş bir saat sürdü. Yolculuk Piazza di Porta Maggiore'de bitti. Maria Ave iner inmez hareket etmek üzere olan bir tramvaya bindi. Malko sıkışık trafik arasında ilerlemekte zorluk çekiyordu. Neyseki, tramvay da yavaş ilerliyordu. Maria, Piazza della Repubblica'da indi ve bir otobüse atladı. Araç Corso Vittorio Emanuele'de otobüs ve taksilere ayrılan tercihlili yola girdi. Malko da cesaretini topladı ve aynı yola daldı.

Bir durak sonra Maria indi ve sağdaki dar sokağa daldı. Malko arabasını kaldırıma bıraktı ve takibe başladı. Via Torre Argentina'da kız 12 numaraya girdi.

Biraz ilerde bir kahve vardı. Malko bir Messagero aldı ve kahve ısmarladı. Kırk dakika geçti. Neyseki, turistin bol olduğu bu mahallede kimsenin dikkatini çekmemişti. Yoksa dört metre enindeki sokakta gizlenmek imkânsızdı.

Beş dakika sonra sabrının faydasını gördü. 12 numaradan birisi çıktı ve Corso Vittorio Emanuele'ye doğru ilerlemeye başladı.

Bir rahibe!

Malko bardaki taburesinden fırladı. Yüzünü görmemesine rağmen bunun Maria Ave olduğuna emindi.

Yürüyüşüne dikkat etti. Çok seksi bir kırıltısı vardı. Tanrı hizmetinde olan birisinden çok orospulara özgü bir yürüyüşü, ama Roma için geçerli bir kılıktı.

Taksiye işaret ettiğini gördü ve kaybetmemek için koştu. Porta Pincinia'ya gelince taksi büyük kamyonların yolu tıkadığı dar ve iğrenç bir tünele girdi... Çok hızlı gidiyorlardı. Araç birden sola saptı. Malko sert bir fren yaptı. Tünel ikiye ayrılıyordu. Ortadaki ufacık levha ise Via Nomentana yönünü gösteriyordu. Arabanın arkası savruldu. Sola ayrılan yola kılpayı girebildi. Karanlık tünelde, yolun ortasında duran insanlar otobüs bekliyorlardı. Nihayet Via Nomentana'ya geldiler. Oradan kuzeye, yerleşme bölgesine yöneldiler. Taksi, çevresi ağaçlı tek yönlü bir yolda durdu. "Rahibe" indi ve altı katlı pembe bir binaya girdi.

Malko biraz ilerde durdu. Bir müddet bekledikten sonra binaya yaklaştı. Bakır bir tabela dikkatini çekti. "Güney Yemen Elçiliği". Teröristler ile Güney Yemen arasındaki ilişkileri bildiği için buna sevindi. Maria Ave, Horst Fulda ve Yemenliler gibi yabancılarla ilişki sağladığına göre Tugaylar'ın Roma biriminde önemli bir yeri olmalıydı. Yirmi dakika sonra bir tele-taksi geldi. "Rahibe" elinde bir valizle çıktı. Kadının taşınmasına bakılırsa valiz hayli ağırdı.

Taksi hareket etti. Malko da peşinden. Şehir merkezinden Corso Vittorio Emanuele'ye saptılar. Beş dakika sonra Via Torne Argentina'nın köşesinde taksi durdu, "rahibe" ile valizini indirdi. Kadın çıktığı binaya girdi.

Malko araştırmasına ara vermeyi düşündü. Şimdilik yeterince şey öğrenmişti. Dikkati çekmek gereksizdi. Belki Horst Fulda da bu yeni "i n" deydi.

Maria Ave iki odalı daireye girdi. Derin bir nefes aldı ve bavulu yere bıraktı.

— Amma da ağır.

Yatağa uzanmış olan Tulio Calvani başını çevirdi.

Genellikle yüzünde hiçbir ifade olmazdı.

— Her şey yolunda mı? diye kayıtsızca sordu.

— Evet! dedi başlığını çıkarıp atan Maria. İşlerin karışacağını sandım. Böyle bir kıyafetle gideceğimi sanmıyorlardı!

Yanakları kızarmış, sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Tulio çok dar bir blucin ile kılsız göğsünü açıkta bırakan bir gömlek giymişti. Blucinin kumaşı, önündeki kabarıklığı belli ediyordu. Maria'nın gözleri oraya takıldı. Her zaman için Tulio'nun cazibesine kapılmıştı. Bakışları karışlaştı. Kız kızardı. Tek kelime etmeden, Tulio kızın elini tuttu ve pantolonunun önündeki kabarıklığa koydu.

— Bekle, diye mırıldandı Maria. Bırak şunu çıkarayım...

Altı yıllık din eğitiminin etkisiydi. Tulio onu sert bir hareketle kendine doğru çekti. Artık her zamanki yumuşak ifadesi kalmamıştı.

— Hayır.

Kadını ensesinden çekti ve öpüşmeye başladılar. Maria hemen teslim olmuştu. Adama acı vererek hayvanca öpüyordu, çünkü hiçbir zaman öpüşmesini öğrenememişti.

Tulio yavaşça uzun elbiseyi yukarı doğru sıyırdı. Siyah naylon çoraplar ortaya çıktı. Gözleri parlıyordu. Kıcının yuvarlaklığını jartiyerlerine kadar süzdü. Sonra sağ çorabın içindeki 6,35'lik Beretta'yı eörünce sırtıttı.

Maria Ave sırtüstü yatmış adamın istediğini yapmasını bekliyordu. Sevgilisinin aralarındaki tüm engelleri kaldırmaya uğraştığını hissetti. Gözlerini kapadı ve fermuarın sesini duydu. Tulio onu yüzükoyun çevirince adamın kendisine nasıl sahip olacağını anladı.

İlişkilerinin başından beri Tulio ondan zevklerini gizlememişti.

Sonra kalçalarından tuttu ve diz çökmesini sağladı. Uzun elbiseyi Maria'nın ensesine kadar sıyırdı. Eğer

Maria yüz ifadesini bir aynada görseydi, korkardı. Titriyordu. Tulio'nun itirazlara ve bağırıp çağırmalara çok sinirlendiğini biliyordu. Hatta bir seferinde kendisini öldüreceğini sanmıştı.

Aniden arkasında bir sıcaklık hissetti. Sonra erkeğin o ani sert hareketini... Maria bağarmamak için dudağını ısırırdı. Sonra yavaş yavaş Tulio hareket etmeye başladı. Başlangıçta acı korkunçtu, sonra o da kayboldu... Kadının zevk aldığına farkeden Tulio aniden durdu, kulağına:

- Alman sana böyle bir şey yaptı mı? dedi.
- Hayır.
- Buraya geldikten sonra seninle sevişti mi?
- Hayır. Yemin ederim.
- Sana dokunmasını bile istemiyorum, dedi Tulio.

Yoksa ikinizi birden gebertirim. Bunu unutma.

Tulio'yu Tugaylar için her şeyi yapmaya hazır olduğu dönemde tanımıştı. Hapisten kaçtıktan sonra Tulio'nun saklandığı "in"i kiralayan ve ona yemek getiren Maria idi. Bir gece onu genç bir erkekle yakalamıştı. Kadının önünde rezil bir seks gösterisi yapmışlardı. Tulio'nun sevgilisi gittiğinde o genç oğlanı arzuladığını farketmişti Maria.

Bir gün çırılçıplakken Tulio ona erkeğe benzediğini söylemişti. O da bir daha eve adımını atmayacağını söyleyerek gitmişti. Ancak ertesi gün şefleri, Tulio'ya dönmesini emretmişlerdi. O da adamın büyüüne kapılmıştı.

Tulio hareket etmeye başladı. Gitgide hızlanıyordu.

- Farabutto!* diye mırıldandı kadın.

Adam boşaldığı zaman Maria henüz tatmin olmamıştı. Ama Tulio'nun adeti buydu. Adam kaba bir hareketle kadının üzerinden çekildi ve sırtüstü uzandı.

- Ona telefon et, dedi. Memnun olacaktır.

Maria ezbere bildiği numarayı çevirdi. Önce iki kere

çaldırdı kapattı. Sonra yeniden çevirdi ve üç kere çaldırıp kapattı. Nihayet bir kez daha çevirdi ve açılmasını bekledi.

— Evet!

— Benim, dedi Maria. Alışveriş yaptım. Çok iyi mallar buldum. Üç elbise, iki kadın gömleği, kemerler ve tüm aksesuarlar.

Horst Fulda telefonu kapattığında mutluluktan gözlerinin için gülüyordu. Inge Klein her zamanki gibi umursamaz bir edayla baktı.

— Oldu, dedi. Nihayet malzemeyi verdiler.

— Nerede?

— Maria almış.

— O kız çok dikkatsiz dedi Inge. Her yerde arandığı için ortalıkta dolaşmamalı. Sonu kötü olacak...

— Biliyorum, dedi Horst Fulda. Ama ona ihtiyacımız var. Artık burada uzun süre kalmayacağız...

Kafasından şifreli haberi geçirdi. Maria üç Akrep otomatik tabanca, cepkılı, iki Radom ve savunmaya yönelik el bombaları almıştı. Artık nefis bir saldırı düzenlenebilirdi. Villa Torlonia olayında elinde Akrebi olsaydı kurbanı kaçamazdı. Tugay üyeleri böyle oyunları çok seviyorlardı. Silahları ise çok kötüydü... Heinrich Stroll'un ölümünün kışkırttığı Torlonia olayı sayesinde, ikinci saldırı için para babaları resmen yeşil ışık yakmışlardı.

Artık oyunun eksik taşlarını yerleştirmek kalmıştı. Inge'ye döndü:

— O itin hesabını yakında göreceğimizi sanıyorum, dedi.

XI. BÖLÜM

Malko, Corso Vittorio Emanuele'de, bir kilisenin önünde gizlenecek bir yer bulmuş, oradan Via Torre Argentina'yı gözetliyordu. Bir önceki gece 12 no'lu evin koridorunu incelemişti, ne bir isim ne de posta kutusu vardı. Maria Ave'nin hangi dairede kaldığını öğrenmek imkânsızdı. Günlük programı şaşmıyordu. Kızın üçüncü kez otobüsten inip aynı yere geldiğini tesbit etmişti.www.cizgiliforum.com

Bu takip uzun sürebilirdi. Her an Horst Fulda'nın çıkıp gelmesini bekliyordu. İtalyan kadının Yemenlilerden bir harekât için silah aldığı ise gün gibi ortadaydı. Bir faciaya yol açmamak için Malko italyanlara haber vermeliydi. Ne yargıç Urso'nun, ne de jandarma generalinin katilleri bulunmuştu. Günaşırı bir çöp kutusunda Tugaylar'ın yargıcı öldüreceklerini bildiren mesajlar bulunuyordu. Maria Ave ise şehirde elini kolunu sallayarak dolaşıyordu... Malko başına bir şey gelirse, adamların izlerini kaybetmemeleri için Sergio'ya haber verdi...

Maria Ave ayağında bir blucin ve mavi bir montla "in"den çıktı, Eski Roma'nın karmaşık sokaklarına daldı. Arkasına bakmıyordu. Malko belli bir uzaklıkta kalabalığa karıştı. Birçok sokağın kesiştiği küçücük bir alana geldiler. İtalyan kadın alçak bir kapıdan geçti ve kayboldu. Malko biraz bekledi ve yaklaştı. LEa

Vive-Restaurant Français yazılı bir tabela gördü.

Via Monterone'den uzaklaştı, öfkelenmişti. Bu lokantaya girip oturmak tehlikeliydi. Maria onu tanıyordu. Dışarda bir sandviç yiyerek gizlenmek daha iyiydi. Yardımcıya ve silaha ihtiyacı vardı. Ama ne yazık ki, yalnızdı. Corso'ya gelmeden igdsel olarak geriye döndü, baktı. Olduğu yerde donakaldı.

Ya hayal görüyordu, ya da lokantadan içeri giren mor paltolu gerçekten Ornella idi. Malko kendini toparladı. İnanılacak gibi değildi! Kendi kendine bunun bir rastlantı olabileceğini düşündü. Ancak, böyle şeyler mesleğinde geçerli değildi. Böyle düşünüp davrananlar şimdi mezarlıktaydılar... İçeri girmek ve iki kadını da şaşırtmak için can atıyordu. Ama bu bir haftalık araştırmayı boşa atmak demekti. Bir daha böyle rahat ipucu bulamayabilirdi...

Kafası karışmıştı. Bir zm bulma umuduyla dolaşıyordu. İtalyanlara haber verse, kızı tutuklardı. Ornella'nın temiz olduğunu söylemişlerdi. Buna inanmak gerekiyordu. Farkında olmadan havuzların ve S. Agnese Kilisesi'nin bulunduğu Piazza Navona'ya geldi. Burası Roma'daki eroınmanların toplandığı yerdi. Yerler şırına doluydu... Turistleri bekleyen birkaç ressam bozuntusu önlerindeki tualleri karalıyordu... Soğuğa rağmen, bina kapılarında üstüste büzülmüş sefiller, biraz para kazanabilmek için sulandırılmış uyururucu satmaya çalışıyorlardı.

Her halinden bir aydır yıkanmadığı belli olan bir hippie yerinden kalktı ve Malko'nun yanına geldi. Gözleri masmaviydi ve dudaklarında tik vardı.

— Arkadaş, dedi Amerikan lehçesiyle. Beş doların var mı? şyorum.

Eroın aldıktan sonra herifi bir buzula bıraksan, kendini Büyük Sahra'da sanırdı. Malko cevap vermeden yoluna devam etti. Diğeri saldırgan bir tutumla koluna sarıldı.

— Orosu ocuğu! Karnım a!

Açlık kelimesi Malko'nun beyninde şimşek gibi çaktı. Durdu, adama döndü. Malko'nun döveceğini zanneden genç bir adım geri çekildi... Gözlerini kırıştırtıyordu.

— Yüz dolar kazanmak ister misiniz? diye sordu Malko.

Hippi alay etti.

— Duman mı istiyorsun? Yoksa aynasız mısın?

— Ne biri ne de diğeri, dedi Malko. Eau Vive'i biliyor musun, şu lokantayı?

— Tabii! Tanrı aşkına, orada beş bin lirete bir şeyler yenebilir. Ne var?

— Çok basit, dedi Malko. Şu anda oradaki bir kızla ilgileniyorum. Yanında bir erkek var mı onu bilmek istiyorum, ama enayi yerine de konmak istemem... Oraya siz gideceksiniz. Şüphelenmemesi için yemeğinizi yiyeceksiniz. Sonra da bana gelecek ve kiminle olduğunu söyleyeceksiniz...

Diğeri kaşlarını çattı.

— Bu saçmalıkta ne oluyor?

Malko cebinden bir tomar para çıkardı. İçinden bir yüz dolarlık çıkardı. Yarisini yırttı, adama verdi. Bir de beş bin lireden uzattı.

— Ben sizi yandaki lokantada bekliyorum, dedi. Geldiğiniz zaman paranın öbür yarisini de alacaksınız. Şimdi kızı tarif edeyim...

Ona Ornella'nın tanımını yaptı. Nefis göğüsleri ve mor paltosuyla gözden kaçması imkânsızdı. Delikanlı elinde para, ağız açık dinliyordu.

— Peki, peki. Gidiyorum, dedi sinirli bir havayla. Beni bekleyeceksiniz değil mi?

Yapacağı işin iyi para getireceğini düşünerek terliyordu.

Malko, uzaklaşıp lokantaya girinceye kadar onu gözetledi. Bir yandan da, kızın yanında bir adam vardı demesi için dua ediyordu.

Yarım saat kadar sonra, hippie şaşkın bir ifadeyle

içeri girdiğinde Malko sandviçindeki yağlı jambonu çiğnemeye uğraşıyordu. Delikanlı Malko'nun masasına oturdu ve ona doğru eğildi.

— Bayım, yüz dolarınızı havaya attınız...

— Niçin?

Diğeri elini uzattı.

— Arpayı ver.

— önce, anlat.

Uzun uzun bakiştılar. Adam bilginin hangi noktasının Malko için önemli olduğunu bilmiyordu. Lafa başladı:

— Sevgilinizi kolaylıkla buldum, dedi. Halta yakınına oturdum. Ama yanında adam yoktu.

— Yalnız mıydı?

— Hayır, bir karıyla beraberdi. Nefis bir orospuyla. Yanındakinin uzun saçları, iri göğüsleri, eski bir blucini ve garip mavi bir şeyi vardı. Sanki dağa çıkıyormuş gibi...

Merak etmişti. Malko yüz doların öbür parçasını da uzattı. Hippi kalkmadan önce parayı sakladı. Sonra döndü:

— Yine böyle işleriniz olursa beni arayın. Bir de tikindim ki. Neyse, gidip dalgama bakayım artık, dedi

Malko yerinden kıpırdıyamadı. Şaşırmıştı. Ornella da Tugaylar'ın üyesiydi. Villa Torlonia'daki pusuyu o hazırlamıştı. Stefano Ruggieri'nin durumdan haberi yoktu. Kullanılmıştı. Kızıl Tugaylar'ın polise kolay kolay yakalanmama sebebini anlamıştı. Bütün düzen kokuşmuştu. O hiç kuşkulanmadığı isterik yosmanın beyni elektronik beyin gibi çalışıyordu. Onun açık saçık deyimleri ve tatlı sözleri hâlâ Malko'nun kulağındaydı. Hesabı ödedi ve soğukta yürüyerek uzaklaştı. Eroinman yok olmuştu... Ornella'nın sevgisine onu fazla sıkıştırmadan meydan okumalıydı... Çünkü onu yemeğe çağıracaktı. Anlamak için.

Yürürken düşünmeye başladı. Ornella'nın rolü olan yeni bir şeyler hazırlanıyordu. Neyseki, bir avantajı

vardı. Artık av değil, avcıydı... Kime güvenebilirdi? DIGOS Ornella'nın ilişkilerini saptayamamıştı. Yalnızdı. Belki de güvenebileceği tek kişi, Roma'daki CIA şubesi şefiydi. Ve bir de Sergio...

*

**

Ornella her zamanki gibi taşkın hareketlerde bulunuyordu.

— Bambino mio, nasılsın? Neler yaptın?

— Koşuşturdum, dedi Malko. Ya sen?

— Bir kız arkadaşım ile yemek yedim. Küçük bir Fransız lokantasında. İstersen seni bu gece oraya götürüyüm....

— Memnuniyetle, dedi Malko. Saat yediye doğru otele gel.

Bu yeni haberi CIA'ya bildirmeye karar verdi. Yürüyerek büroya gitti, şefin yanına girdi ve tüm hikâyeyi anlattı. Amerikalı şaşırılmıştı...

— Bence, size karşı bir darbeye hazırlanıyorlar... En iyisi, ilk uçağa atlayıp şatonuzun tamiratıyla ilgilenmek için geri dönmeyiz... Yoksa Via Veneto'nun ortasında sizi kalbura çevirebilirler, dedi.

— Ama şu an dost bir ülkedeyiz, diye karşı çıktı Malko. Meslektaşlarınız bize yardım etmeye mecburlar.

Amerikalı dalga geçti.

— Size bir çelik yelekle gerekli mühimmatı verirler. Aldo Moro'yu bile koruyamadıklarını göz ardı etmeyin. Son altı ayda on iki üst düzey yöneticisi ile mahkeme üyesi öldürüldü. Hiçbirini engelleyemediler... Devlet batıyor.

— Ya siz?

— Ödeneğim yok, diye içini çekti Amerikalı. Özel bir işle uğraşıyorsunuz. Özel işler için Harekât Bölümü'nden para çekemem. Önce Fulda'nın seni öldürmesi gerekir. Ancak... Size şahsen yardım edebilirim ve bunu da yapacağım, hepsi bu. Çok dikkatli olun. Zamanlamayı yapınca saldıracaklar. Sizi iki kez ellerinden

kaçırdılar, böyle şeyleri sevmezler...

Canı sıkılan Malko kalktı. Gardener haklıydı.

— Oldu, dedi. Onlara sırtımı dönmemeye çalışacağım. Yine de her an için jandarmalara haber verme ve kızı yakalatma imkânım var.

Otele döndüğünde, Excelsior'un holü yine karanlıktı. Dört katı yürüyerek çıkmaya mecbur oldu.

Uzandı ve iki saatlik dinlenme zamanını değerlendirdi. Dinlenmeye ve düşünmeye ihtiyacı vardı. Artık Ornella'nın maskesi düşmüştü ve onu hiç arzulamıyordu. Saat sekize doğru kadın geldi. Ferrari'ye atladılar ve şehir merkezinin yolunu tuttular. Ornella arabayı durdurdu. Malko ile beraber Eski Roma'nın kargaşasına daldılar. Eau Vive'in küçük kapısından geçince, içerde ikiye ayrılmış büyük bir salona girdiler. Klasik müzik duyuluyordu. Siyah kıyafetli garson kızlar masaların arasında dolaşıyorlardı. Kumral genç bir kadın onlara doğru geldi.

— Yer ayırtmış mıydınız?

— Hayır, dedi Malko.

— Şansınız varmış, bir tek boş masam var.

Ceplerinde kutsal kitap dışında her şeyin bulunabileceği uğursuz suratlı iki herifin yanındaki masaya oturdular... Kumral kadın onlara doğru eğildi.

— Korkmayın bunlar Signor Agnelli'nin gorilleri. İki kez kaçırıldığı için adamlar onun peşini bırakmıyorlar.

Acayip bir yerdi. Ornella. Malko'ya doğru eğildi.

— Eşi bulunmaz bir lokantadır. Servisi ve yemekleri rahibeler yapar. Papa Jean Paul II, kardinal iken sık sık buraya gelirdi. Öğlenleri öğrencilere ve diğer lokantalarda yiyecek parası olmayanlara beş bin lirete yemek verirler...

Etraflarında sivil ve dini elbiseli kişilerden oluşan keşmekeş vardı. Kumral kız sipariş almak için geldi. Duygulu duygulu baktı.

— Sizin için dua edeceğim, dedi. Çok mutlu görünüyorsunuz. Tanrı aşkınızı daim etsin...

Bu bir palavraydı.

Tüm yemek boyunca Ornella Malko'ya sarıldı. Bu da yan masadaki genç bir rahibe çok ilginç gelmişti. Ornella iyice sokuldu...

— İtalya'dan gidecek misin? dedi kuşkulu bir sesle.

— Hemen değil, dedi Malko. Gazetem Kızıl Tugaylar üzerinde derin bir araştırma yapmamı istedi. Bu da on beş günümü alır. Ha, arkadaşın Stefano'dan haber aldın mı? Onu görmek isterim.

— Domuzlar, yaralı olmasına rağmen onu suçladılar, dedi Ornella.

— Hangi hastanede yatıyor?

— San Giovanni'de. Ama onu görebilir misin, bilemem... Kimseyi kabul etmiyor.

— Deneyeceğim. Sen, Tugaylar hakkında ne düşünüyorsun? Söylesene.

Ornella'nın yılışırken kuşkulu bir hali vardı.

— öf, biliyorsun ya politikayla ilgilenmem. Tugaylar, aydın kişilerden oluşur. İtalya'da oldum olası anarşi vardır. Sağ veya sol. önemli olan ipleri çeken. Bunlar Serengeti gibi adamlar olamaz. Bunlar ancak başkalarının kuklasıdırlar. Aldo Moro bunu anladığı için öldürüldü. Eğer serbest bırakılsaydı, açıklamaları herkesi şaşırtacaktı...

Kumral rahibe el çırpı ve:

— Arkadaşlar her akşamki gibi Gounod'nun Ave Maria'sını söylemek için yemeğe biraz ara verelim. Tanrı sizi korusun! dedi.

Garsonlar ses verdiler. Yemek yiyen din adamları ve müşterilerin bir kısmı da şarkıya eşlik ettiler. Malko etrafına bakındı. Agnelli'nin iki gorili de avazları çıktığı kadar batırıyorlardı. Gözlerini yuman Ornella kumral bir Madone'ye benziyordu. İlahi bitince tekrar klasik müzik başladı ve herkes yemeğine devam etti. Ornella her zamankinden daha yakın davranıyordu. Malko onu bu yola neyin itebileceğini düşündü. Para mı? Hayır. Siyasi inanç mı? İnanılması çok güç. Büyük

bir ihtimalle eğlenmek istemesi, kuklaları idare etme isteği...

Sarmaş dolaş hayır duaları eşliğinde çıktılar... Sokak soğuk, karanlık ve bomboştı. Malko cebinde silahının kabzasını yakalamıştı. Ama, Ferrari'ye gidene kadar hiçbir şey olmadı. Ornella baş döndürücü bir dişiydi.

— Jackie'O'ya gitmek ister misin? diye teklifte bulundu Ornella. Dans etmeye...

Jackie'O bomboştı. Anlaşılan Romalılar hep evde oturuyorlardı. Yanlarından siren çalarak bir jandarma minibüsü geçti. Adalet Bakanlığı'nın önu ana baba günüydü. Yolda barikatlar vardı. Tugaylar orayı uçuracaklarını söylemişlerdi. Son seferlerini yapan tramvayların arasında giden birkaç araba vardı. Ornella elini Malko'nun bacağına koydu.

— Seni deli gibi seviyorum, diye içini çekti. Roma'da uzun süre kalmanı dilerim.

★

★★

Her geçen gün Maria Ave'nin blucininin rengi açılıyordu. Bu kez kırmızı balıkçı yağmurluğu ve uzun çizmeler giymişti. Bir önseziyle Malko, Horst Fulda'nın burada bulunmadığını, bu evin sadece aracılarn konaklama yeri olduğunu anladı. Eğer genç kız tutuklanırsa elindeki tek izi de kaybedecekti. Kadın bir taksiye bindi. İzlemek çok kolaydı. Via Giovanni Lanza'da bir büronun önünde durdu. Maria on dakika kadar içerde kaldıktan sonra bıyıklı zayıf birisiyle dışarı çıktı. Malko onların bir Fiat 600'e bindiklerini gördü. Bu arabayı daha önce de görmüştü. Kentin güneyine giderek Caracalla yolunu izlediler. Porta San Paolo'da onları yakalamak gerekiyordu. Via Ostiense' de bir binanın önünde durdular.

Maria Ave ile adam binaya girdi. Birkaç dakika sonra tekrar çıkıp yola koyuldular. Maria Ave büroda indi ve yoluna yürüyerek devam etti. Malko hareket etti. Tehlikeye atılmak çok büyük enayilikti. Her gün az da

olsa bilgi ediniyordu... Maria Ave Tugay üyelerinin tabiriyle yeni bir "in" kiralamak üzereydi. Oynadığı oyun harikaydı. Her sabah oturduğu kasabadan işe gidiyormuş gibi ayrılıyordu. Malko Roma'ya geleli on gün olmuştu. Her gün Tugaylar'ın zafer bildirileri yayınlanıyordu. Korkak İtalyan Hükümeti, General Chiesa ile yirmi bin jandarmayı ülkenin kuzeyine yollamıştı. Böylece Roma, Kızıl Tugaylar üyelerine terk edilmişti.

Malko, Maria Ave'nin Almanların gizlendiği yere gitmesini bekliyordu. Boşunaydı. öç alma arzusu zamanla azalmıyor... artıyordu. Bir şeylerin hazırlandığını hissediyordu. O da Horst Fulda ve suç ortağını saklayanlara oyun kurmuştu.

İçişleri Bakanlığı'na uğrayıp Stefano Ruggieri'yi ziyaret etmek için gerekli belgeleri alması lazımdı. Beklerken Excelsior'a uğradı. Ornella'dan bir not vardı. Kadını aradı.

— Madem ki kalıyorsun, hafta sonu için bir şeyler hazırladım, dedi kadın.

— Çok iyi! Nerede?

— Ostra'da. Deniz kenarında, çok hoş bir yerdir. Birlikte yemek yediğimiz kızın ailesinin orada villası var. Bizi o davet etti. Ona senden bahsettim. Seninle tanışmayı çok istiyor. Hatta hayalimde onunla seviştiğini canlandırdım. Hiç belli olmaz.

Harika bir şeydi! Malko aniden sırtından aşağı buz gibi su döküldüğünü hissetti. Bayat Samson ve Dalila hikâyesi hâlâ geçerliydi. Ornella ona ölme zamanının geldiğini söylemişti. Malko'dan kurtulmanın en iyi yolu böylesine bir hafta sonu gezisiydi.

— Çok iyi fikir, dedi. Hep Ostia'yı görmek istedim.

XII. BÖLÜM

Stefano Ruggieri arkası kapıya dönük bir koltuğa oturmuş, yaralı bacağını uzatmış, batan güneşi seyrediyordu. Babasını ziyarete gelen oğlu Giulio ise gazetecinin dolmakalemiyle oynuyordu. San Giovanni Hastanesi'nin ikinci katı çok sakindi. Yalnız hastalara yemek dağıtan arabaların sesi vardı koridorlarda. Arkasındaki kapı açılınca bile gazeteci dönüp bakmadı. Ama oğlunun korkak bakışları onu ikaz etti. Başını çevirince yüzü bembeyaz oldu.

— Hayır, Tulio!

Odaya giren adam bir meleğe benziyordu. Yakışıklıydı. Boynuna sardığı atkı ona romantik bir hava vermişti.

Hiçbir şey söylemeden paltosunun önünü açtı. Astarı özel olarak kesilmiş cepten, namlusu kesik bir av tüfeği belirdi. Namluyu Stefano Ruggieri'nin ensesine dayadı ve tetiğe bastı. Patlama odada korkunç bir gürültü yapmıştı. Gazetecinin kafatası ve beyni duvara fırlarken çocuğun yüzü kıpkırmızı oldu.

Katil büyük bir soğukkanlılıkla silahını cebine koydu, dışarı çıktı, kapıyı kapadı ve hiç acele etmeden uzaklaştı. Giulio babasına doğru koştu.

— Baba, baba!

Kafasındaki delik ve yüzünü kaplayan kan olmasa gazetecinin uyuduğu sanılırdı. Hemşireler odayı

girdiğinde, Giulio'nun elini babasının başındaki deliğe bastırıldığını gördüler. Sanki kanı durdurmak istiyordu.

*

**

Mario di Santini'nin beti benzi atmıştı. Gözlerinin altındaki morluklar onu on yaş daha ihtiyar gösteriyordu. 92 no'lu odaya kadar Malko'ya eşlik eden kapıcı, ayaklarını sürüyerek, uzaklaştı. İtalyan, Malko'nun elini uzun uzun sıkarak:

— Ruggieri'yi öldürdüler, dedi. Hastanedeki odasında.

— Katil yakalandı mı?

— Maalesef hayır. Tahminimce Tulio idi. Odaya girmek için suç ortakları edinmiş olmalı. Korkunç!..

Arkasındaki Roma ve banliyölerini gösteren haritaya işaretlenmiş mavi noktalar, Tugaylar'ın eski barınakları olan "covi freddi'leri" belirliyordu.

Daha çok Roma'nın kuzeyini tercih etmişlerdi... Malko gazeteciyi öldürmenin ne anlama gelebileceğini düşündü. Bir neden bulamadı. Ornella'ya inanmakla hata etmişti. Korkunç bir şeydi. Buna rağmen... genç kadının Tugay üyeleriyle olan ilişkisinin derecesini öğrenmek üzereydi.

— Korkunç bir olay! dedi Malko. Villa Torlonia soruşturmasında bir ilerleme var mı?

— Yok, dedi italyan bitkin bir halde. Orada mermi kovanları dışında hiçbir şey bulamadık. Laboratuvara bakılırsa, bir kısmı Noel gecesi jandarma* generalini vuran tüfekle atılmış.

— Ben bazı şeyler öğrendim, dedi Malko.

Uzun süre araştırma sonuçlarını açıklamanın doğru olup olmayacağını düşündü. Ama böyle başına buyruk davranamazdı artık... Polis düşüncesini anlamış gibiydi. Ancak, Malko'nun söyleyeceklerinden korkar bir hali vardı.

(*) Yeraltı barınakları.

Almanya'dan bazı bilgiler edindim, dedi Malko. Yeni bir saldırıya hedef olacağım. Kızıl Tugaylar ile Rote Armee Fraktion'un ortaklaşa bir saldırısı olacak bu...

— Bir saldırı mı? diye yerinden sıçradı Mario. Nereden öğrendiniz? Çok önemli bir şey.

— Kaynaklarımı açıklayamam, dedi Malko. Cumar-tesi Ostia'ya hafta sonu tatiline gidiyorum. Saldırı yolda yapılacak. Beni korumanız gerekecek.

Mario di Santini kaşlarını çatı.

— Biraz daha açıklayın. Tugay üyeleriyle ilişki mi kurdunuz? Üstlerimden izin almadan size yardım edemem. BR ile olan tüm ilişkilerinizi açıklamamanız gerekir.

— Villa Torlonia'dan beri onlarla hiç ilişki kurmadım, dedi Malko. Ama bazı haber kaynaklarım var. İlerleme kaydettiğimden yüzde doksan eminim. Eğer bir şey olmazsa adamlarınız deniz kenarına bir gezi yapmış olurlar. Eğer bu işe katılmazsanız ben de tatili iptal ederim. Yazık olur. Generali ve Stefano Ruggieri'yi öldürenlerle karşılaşacağımızı tahmin ediyorum. Ve tabii, Villa Torlonia'da beni öldürmeye teşebbüs edenlerle de. Bu katliama tek başıma gidemem. Üstelik uzun süredir aradığınız kişileri yakalama fırsatı da geçiyor elinize...

Mario di Santini birkaç saniye düşündü.

— İyi, dedi. Bu işi ben üstleniyorum. Size en iyi dört adamımın bulunacağı bir koruma arabası vereceğim. Gerektiğinde yolları kesmeye hazır bir PC ile telsiz bağlantısı kuracaklar. Eğer Tulio'yu yakalamamızı sağlarsanız İtalyan Hükümeti size minnettar olur.

— Dört kişi yetecek mi?

— Tabii. Bunlar uzman. Cumartesi sabahından itibaren hazır olacaklar. Excelsior'dan yola çıkacaksınız değil mi?

— Evet. Size kullanacağım arabanın cinsini ve plakasını bildiririm.

— Çok güzel! dedi italyan.

Gazetecinin ölümünü kafasından atmışa benziyordu. Ama bakışları hâlâ umutsuzdu. Malko:

— Sonradan her şeyi öğreneceksiniz, söz veriyorum, dedi.

Mario di Santini başını eğdi.

— Ümit ederim... Yoksa başıma büyük dertler açılır.

Asansörden inerken Malko, bir tek tehlikeli iş yapmış olduğunu, Via Torre Argentina'daki "in"den bahsetmediğini düşündü. Eğer orada Horst Fulda'yı bulacağına emin olsa, bir an bile düşünmezdi. Ama Maria yakalandığı anda, onu Alman teröriste götürebilecek kimse kalmayacaktı. Tugaylar ile İtalyan hükümeti arasındaki savaş onu ilgilendirmezdi. Roma'ya Horst Fulda'nın canına okumaya gelmişti.

Arabasına binmeden Viminale barın önündeki kulübeden Sergio'ya telefon etti.

— Sizi görmem lazım, dedi Malko.

Jandarma yüzbaşısı hiç düşünmedi bile.

— Geçen günkü yere sizi alması için bir araba yolluyorum. Bir saat sonra görüşürüz.

Bu tehlikeye gözü kapalı atılamayacağı için Malko'nun bazı önlemler alması gerekiyordu... Bu işi de ancak Sergio becerebilirdi. En azından öyle olabileceğini düşünüyordu...

*

**

Hava serin olmasına rağmen gök pırıl pırıldı. Odasının penceresini açan Malko gibi ılık bir havayla karşılaştı. Biraz sinirliydi. İki saat içinde birçok sorunun cevabını bulmuş olacaktı. Telefon çalmaya başladı. Açtı. Ornella hızlı hızlı konuşuyordu.

— Amore mio, korkunç ama Ferrarim bozuldu dedi. Onunla gelemeyeceğim. Ne yapacağız?

— Avis'den bir araba kiraladım. Bir Fiat 131. Eskisi bozulmuştu. Onunla gelmeyi kabul edersen memnun olurum.

Ornella rahatlamış gibiydi.

— İyi, dedi. On beş dakika sonra otelde olurum...

Hareket zamanı gelmişti. Malko içine tabancasını koyduğu seyahat çantasını aldı ve indi. Gün kötü başlamıştı. Liezen'e telefon etmiş ve Krizantem'in ateşlendiğini, son on beş günde de ahşap fiyatlarının iki kat arttığını öğrenmişti...

Aşağıda Ornella'nın gelmiş olduğunu farketti. Holdeki bütün erkeklerin bakışı kapıya çevrilmişti. Excelsior'un holünde hayat durmuştu.

Ornella döner kapıdan ciddi bir edayla girdi. Malko olduğu yerde kalakalmıştı. Kolunda vizon bir kürk vardı. Eldiven gibi vücudunu saran kırmızı lasteks pantolonla, bluz giymişti. Nefes kesiciydi. Bütün bu kırmızılık içindeki tek siyah nokta saçının topuzuydu. Malko'ya doğru koştu ve hiç utanmadan sarıldı. Sonra Malko'nun koluna girerek:

— Amore mio, rüya gibi bir hafta sonu geçireceğiz, dedi.

Beyaz Fiat kapıda duruyordu. Malko binmesi için Ornella'ya kapıyı açtı. Otopark bekçisi bu kırmızılar içindeki nefis vücuttan gözünü ayıramıyordu.

Kapı bir kasa kapağı gibi kapandı. Malko direksiyona oturdu ve Via Bissolati yönüne saptı. Arkadan gelenlerin rahatça yetişmeleri için yavaş gidiyordu. Onları hemen tanıdı. Camları renkli, üzerinde ufak bir anten olan mavi büyük bir Alfa 2000 idi. Rahatlamıştı. İtalyanlar içinde hâlâ namuslu olanlar da vardı. Dikkatli gidiyordu. Ornella kendini avutmak istemesine durmadan konuşuyordu. Radyoyu açtı. Birçok kez istasyon değiştirdi.

Güneybatıya doğru ağır ağır gidiyorlardı. Malko'nun gerginliği hâlâ geçmemişti. Her kavşakta etrafı dikkatle inceliyordu. Saldırının bir yavaşlama anında, yani bir trafik ışığında ya da kavşakta gerçekleşeceğine emindi. Via Ostense'yi kesen demiryolunun altındaki geçide geldiler. Kalbi hızla çarpmaya başladı: geriye sayma

başlamıştı. Genç Tugay üyesi Maria Ave'nin gidip geldiği yoldaydı. Koltuğunda doğruldu. Dikiz aynasından baktı. Büyük mavi araba arkasındaydı.

Yeraltı geçidine girerken yavaşladı. Diğer taraftaki büyük cadde bomboştu. Tam hızlanacakken sağdaki sokaktan aniden bir kamyon çıktı. İçgüdüsel olarak yavaşladı, yol verdi. Ama, römorklu kamyon yola devam edeceğine geçişi olduğu gibi kesti.

Malko'nun kanı beynine sıçradı. İşte beklediği şey olmuştu. Maria Ave'nin sık sık geldiği acentenin bulunduğu binanın önünde olduklarını farkettiler. Yukarı baktı. Bir anda birinci kattaki pencerelerden birinde bir gölge gördü. Frene bastı. Fiat'ın ön tamponu kamyonun bir metre kala durmuştu. Başını çevirdi. Ornella'nın yüz hatları gerilmişti. Normal olarak yaklaşması gerekirdi, oysa hiç sesini çıkarmıyordu.

Malko dikiz aynasına baktı. Mavi Alfa bir kız arkasında durmuştu. Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Polis arabasıyla kamyonun arasında sıkışıp kalmıştı.

Aniden arkalarında üçüncü bir araç belirdi. Geldi, polislerin Alfa'sının yanında durdu. İçinden üç adam çıktı. Malko birden birçok silahın patladığını farkettiler. Aynı anda Malko'nun gözü sağ tarafa takıldı. Kaldırımın kenarında üzeri örtülü bir araba duruyordu. Aniden örtü açıldı ve iki gölge arabadan fırladı. Horst Fulda ve Inge Klein! Her ikisinde de Akrep makineli tabanca vardı. Garip ama, Malko'nun arabasına önem vermeden polis arabasına doğru koştular. Arabanın sürücüsü kapıyı omuzla açıp elinde tabancayla çıktığı anda sendeledi. Otomatik silahların kustuğu mermilere hedef olmuştu.

Ornella korkunç bir çığlık attı.

— Hayır! Hayır!

Beş terörist polis arabasını yayılım ateşine tutuyorlardı. Dışarı çıkabilen polis yere yığıldı. Diğerleri ise koltuklarından kıpırdamamışlardı. Tekrar etraf sessizleşti. Yalnızca yere atılan boş şarjörlerin madeni

sesi duyuluyordu. Her teröristin omuzunda içinde yedek şarjörler ve mühimmat olan bir çanta asılıydı. Birkaç saniyede dört polis saf dışı edilmişti.

Malko arabasına doğru koşan Horst Fulda'yı gördü. Boğazı kurudu. Camları ve kapıları kapayan elektrikli düğmeye bastı. Sonra geri geri gidip kurtulmayı denedi. Kapı ve pencerelerde insanlar belirdi. Ama fabrika ve soğuk hava depolarının bulunduğu bu sakin mahallede başı boş insan pek yoktu. Fiat'ın arkası Alfa'ya çarptı. Geri itmeye çalıştı. Ama bu-yeterli değildi.. Horst Fulda,Malko'nun sol ön kapısı hizasına geldi ve cama ateş etmeye başladı. Arabanın kurşun geçirmez olduğunu gören Inge Klein şaşırılmıştı.

Ornella korkudan çılgık attı ve arabanın döşemesine yattı. Kalın camlara çarpan mermiler çıtırtı yapıyor, çarptığı yerlerde donuk noktalar oluşuyordu. Kurşun geçirmez cam tamamen donuklaşmıştı. İçeri tek mermi bile girememişti. Bir sessizlik anında Ornella doğruldu. Kapının emniyet mandalını açtı. Malko'nun engel olmasına fırsat vermeden dışarı fırladı. Malko ancak eğilip kapıyı kapadı ve kilitleyebildi. Yine her taraftan ateş edilmeye başlandı. Ornella el kol hareketleri yaparak katillere doğru koşuyordu. Biri ona nişan alıp ateş etti. Genç kadın sendeledi, elleri havayı dövdü ve yola yığıldı.

Malko, sinirden ve şaşkınlıktan allak bullak olan Horst Fulda'nın yüzünü gördü. Genç Alman silahını doğrulttu ve bu kez. cama birkaç santimetreden ateş açtı. Malko silahtan çıkan alevleri gördü. Mermiler cama saplanmış, ama beş santimetrelik bu engeli aşamamıştı. Malko yine geri gitmeye başladı. Alfa'ya çarptı. Bu kez yeterince mesafe kazanmıştı. Fiat fırladı ve kamyonun önünden geçti. Aynadan Horst Fulda'nın bir bombanın pimini çekip fırlattığını gördü. Tam zamanında gitmişti. Her şey iki' dakikada olup bitmiş, Sergio'nun verdiği zırhlı Fiat canını kurtarmıştı. Ornella'nın Ferrari'sini ise "tilki"ler bozmuştu. Artık peşlerine düşme zamanı

gelmişti, öfkeyle çantasından yassı tabancasını çıkardı. Emniyetini açınca kullanılmaya hazır olacaktı. Ani bir hareketle saldırı yerine doğru döndü. Teröristlerin bej arabası yeni hareket ediyordu. Biraz ilerde önce sola, sonra sağa döndüklerini farketti. Dişlerini sıkan Malko vakit kaybetmemesi gerektiğini düşündü. Yoksa onları kaybederdi. Ya polisler ne yapıyordu? Alfa'nın telsizinden ateş edildiğini duymuş olmalıydılar.

Aniden fren yapması gerekti. Kaçakların hemen arkasından bir yük kamyonu dar yolu tıkamıştı. Teröristler kamyon şoförünün Malko'nun atış menziline uzaklaşarak kendi arabalarına binmesi için birkaç saniye durdular. Malko yere atladı. Hareket eden arabanın peşinden ateş etti. Bej araba saptı ve görüş alanından çıktı. Neredeyse ağlayacaktı! Tam bir fiyaskoydu! Fiat'a atladı ve telefon aramaya başladı. Sinirden kuduruyordu. Bir kez daha Horst Fulda'yı elinden kaçırmıştı.

Allak bullak olmuş, sarsılmıştı. Kulağında hâlâ silah sesleri yankılanıyordu. Geri döndü, tekrar katliam yerine yaklaştı. Kamyon hâlâ yol ortasında duruyordu. Polisler aylakları uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Etrafta birçok boş kovan ve bombanın patladığı yerde de büyük bir karaltı vardı. Ornella'nın elbisesi kırmızı olduğu için kan fârkedilmiyordu. Genç kadın rahat bir yüz ifadesiyle yatıyordu. Jandarma ihtiyar bir kadının verdiği çarşafı Ornella'nın üzerine örttü.

Yerde can çekişen polis hâlâ tabancasını bırakmamıştı. Mermilerden biri burnunun biraz altına saplanmıştı. Diğerleri ise değişik yerlerine dağılmıştı. Gözleri açıktı ve ağzının bir tarafında kırmızı bir leke oluşmuştu. Alfa'nın içi kan gölüydü. En azından yüz mermi yakılmıştı. Arkadaki iki polis koltuklarına yığılmışlardı. Yerdekinin yüzü parçalanmış ve bir gözü akmıştı. Yerde iki makineli duruyordu. Hiçbirinin çelik yeleği yoktu. Kenardaki telsizden sesler geliyordu. Çevredeki jandarmaların yüzlerinden şaşkınlık ve öfke

akıyordu. Malko'nun yanında siyah bir Fiat durdu. İçinden yüzü kireç gibi olmuş Mario di Santini indi. Önce polis aracına, sonra Malko'ya baktı.

— Hiçbir şeyiniz yok ya? dedi.

— Jandarmalar zırhlı bir araç vermişlerdi, diye açıkladı Malko. Yoksa ben de adamlarınız gibi ölmüş olacaktım. Eğer onların aracı da zırhlı olsaydı kurtulurlardı, ötekilerin elinde makineli silahlar vardı. Horst Fulda da aralarındaydı. Tabii kadın da. Bana onlar ateş etti.

Mario di Santini mavi Alfa'nın önünde kalakalmıştı. Malko adamın gözyaşlarını sildiğini farkettiler. Makineli silahla taranan cesetlerden hâlâ kan akıyordu. Tek tük diğer görevliler de en son gelmeye başladı. Kargaşa son haddindeydi. Gazeteciler Malko'ya yaklaşmaya çalışıyorlardı. Baş dönüyordu. Ambulans görevlileri Ornella'yı sedyeye yerleştirdiler. Malko İtalyan şefe yaklaştı.

— Tugaylar şuradaki binadan bir daire kiralamışlar, dedi. Saldırısı oradan hazırladılar. Birinci katta.

Gösterilen yöne bir grup jandarma koştu. Malko içeri girdiğinde iki odalı evde üniformalı kaynıyordu. Pencerenin kenarında bir iskemle, yemek artıkları, boş şişeler ve yerde bir şilte vardı. Ağlayarak kiracısının eşgalini veren kapıcıyı getirdiler.

— Bu daireyi kiralayan kişiyi tanıyorum, dedi Malko. Valmontone'de oturur ve adı Maria Ave Doraventi'dir. Yedi yıl önce bir hayli hırpalanmış. Roma'da da gizlendiği bir yer var. Belki hâlâ oradadır.

Mario di Santini şaşkın şaşkın dinliyordu.

— Nasıl? Niçin bunu daha önce söylemediniz? Orayı basardık. O zaman da saldırı olmazdı.

— Beni gerektiği gibi koruyabileceğinizi düşünmüştüm, dedi Malko. Polisler ve zırhlı arabam sayesinde Tugay üyelerini suçüstü yakalayacaktık. Size Ornella'nın da olaya bulaştığını söyleyeyim. Onu niçin öldürdüklerini anlamıyorum.

Mario di Santini tepiniyordu.

— Ama yine de tuhaf! diye patlayıverdi. Her şeyi biliyordunuz ama polise hiçbir şey söylemediniz. Çok kötü bir şey bu!

— Saldırılacağım haber vermiştim, dedi Malko. Bu bilgileri Almanya'dan edindim. Sizin de öğrenmiş olmanız gerekir. Şimdi tartışacağımıza Via Torre Argentina'ya gidelim. Belki de hâlâ oradadırlar.

*

**

Sokak meraklılarla doluydu. Herkes pencerelere çıkmıştı. Jandarma eski binayı kuşatmıştı, ama çok geç kalmışlardı. Maria Ave'nin Maria Domenica adıyla kiraladığı daire, apartmanın ikinci katındaydı. Bir yatağın altında PM Beretta, bir tomar bildiri ve DIGOS uzmanlarının didik didik ettikleri kâğıtlar vardı. Polis son aylarda böyle sahte adlarla kiralanmış bir sürü daire bulmuştu... Arkalarında hiçbir iz bırakmıyorlardı. Daireler peşin parayla ve Maria Ave gibi sempaticanlar tarafından kiralanıyordu.

Binadan çıktıktan sonra Mario di Santini, Malko'yu bir kenara çekti.

— Olanlar çok ciddi, dedi. Dört adamım vahşice öldürüldü. Bakan beni toplantıya çağıracaktır. Bildiğiniz halde .bize söylemediğiniz bu gizleme yerlerini nasıl açıklayacağız?

— Peki yargıç Urso'yu bulamadığınızı nasıl açıklayacaksınız? diye sordu Malko. Doğru, size haber vermemekle hata ettim. Ancak aldığınız önlemlerin yeterli olduğunu sanıyor ve Horst Fulda'yı "in" inden çıkarmak istiyorum.

— Teröristlerin en tehlikeli iki katili vardı, dedi İtalyan. Alman ve Tulio.

Bir polis arabasına bindiler. Mario di Santini İçişleri Bakanı'nı aradı. Adamın söylediklerini dinledi ve bezmiş bir halde telsizi yerine bıraktı.

— Maria Ave'nin ailesine gitmişler. Adamların hiçbir şeyden haberi yokmuş. Roma'da kızın çalıştığını

sanıyorlarmış. Her ay para getiriyormuş. Bu akşam evine dönmesi zayıf bir ihtimal.

— Doğru, dedi Malko. Bütün gizlenme yerlerini bildiğine ve hücreler arasında bağlantı sağladığına eminim. Sahi, Ornella Antonioni'ye soruşturma sonunda temiz diyen siz miydiniz?

— Evet, dedi italyan.

— Maria Ave'yi tanıyordu ve saldırıya o da iştirak etti, dedi Malko. Nasıl oluyor da onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz?..

Mario di Santini çaresizliğini belirten bir hareket yaptı.

— Ornella silahlı çatışmaya hiç girmedi. Daha onun gibi bir sürü insan var. Bunlar aslında fikir olarak onların yandaşı, ama bir gün eyleme de katılıyorlar. Onları bulup çıkaramıyoruz. Bulduğumuz zaman da çok geç oluyor. Anlamıyorum, evini aratmıştım. Milyarder bir ailenin kızı. Yirmi yaşında, ilk defa bir Ferrari'si olmuş.

— Belki de sebebi bu, dedi Malko.

— Belki de sizi suçlamam gerekecek, dedi italyan. Basın korkunç derecede bizi sıkıştırarak. Devletin güvenliği için hayati önlem taşıyan bilgileri edindiğiniz halde bize söylemediniz.

*

**

Ilık su Malko'yu kendine getirmişti. Odasının kapısını iki kez kilitlemiş, tabancasını da elinin uzanabileceği bir mesafeye, küvetin kenarına bırakmıştı, Tugay üyelerini ciddiye almak gerekiyordu. Jandarmanın zırhlı aracı olmasaydı şimdi Roma morgunda olurdu.

Artık yolculuğunun sonuna gelmişti. Maria Ave ile arkadaşları yine gizlenmişlerdi. Hem de polisin bile kendilerini bulamayacağı bir yere. Malko'ya da Roma'da büyük olaylar patlak vermeden gitmek kalıyordu. Tugay üyelerine ulaşmak için ikinci bir şans

olmayabilirdi.

Gözlerini kapattı. İpucu bulmak amacıyla saldırıyı yeniden düşündü. İki Almanın Fiat'ı taramasına bakılırsa Ornella'yı gözden çıkarmışlardı. O durumda kız en azından yaralanacaktı. "Akrep" kullanan bir kişinin seçme özgürlüğü yoktu.

Sonra, Tugay üyelerinden birinin silahını Ornella'ya yöneltip onu vurduğunu hatırladı. Onlar için Ornella'nın ne tehlikesi olabilirdi? Bunu da Almanın açtığı yaylın ateşine gösterdiği tepki açıklıyordu. Soğukkanlılığını kaybetmiş, paniğe kapılmış ve kaçmıştı.

Yine de ona güvenebilirlerdi. Ama onu isteyerek öldürdüler. Tek bir sebebi vardı: Konuşmasını önlemek.

Kafalının daha iyi çalışması için duşu yüzüne tuttu. Ornella'dan kim korkabilirdi? Beyninde bir isim yankılandı: Ornella'ya kefil olan Mario di Santini... Geçmişi temiz DIGOŞ'un 2 numaralı adamının Kızıl Tugaylar ile ilişkisi" olduğunu varsaymak aptalca bir şeydi. Yine de bu düşünceden kurtulamıyordu.

Önce Maria Rossi ha*kkında CIA'da dosya olmasına rağmen, onlarda yoktu' Bu da büyük laçkalıktı.

Sonra Ornella'nın ortaya çıkışı.

Artık Stefano'nun katli bile şüpheli bir havaya bürünmüştü. Gazeteciyi niçin korumamışlardı?

Sonra dört koruma polisinin çelik yelek giymemiş olmaları da garipti. Polisler böyle bir saldırıya karşı uyarılmamışlardı... Tabii, boşvermişlik bir mazeret olarak kabul edilebilirdi. Ne de olsa burası İtalya idi. DIGOŞ'un amiri hakkında bildiklerini düşünürken aniden bir ayrıntıyı hatırladı. Aptalca bir şey, ama çok önemli olabilirdi. Her şeyi açıklayabilirdi. Malko küvetten fırladı ve kurulanmaya başladı.

Acilen araştırması gereken bir şey vardı. Eğer düşündüğü gibiyse bir hayli üstünlük sağlayacaktı. Hem de kesin bir üstünlük.

XIII. BÖLÜM

Mal.ko CIA büro başkanının uzattığı teleksi üç kez okudu. Düşüncesi tam olarak kesinleşmemişti, ama yüzde doksan dokuz doğru yere parmak basmıştı. Malko hem mutlu Olmuş, hem de üzölmüştü. Bu bilgiyle ve Sergio'nun yardımlarıyla bir muamma daha çözülmüştü. Via Ostiense katliamının üzerinden iki gün geçmişti, ama Roma'da heyecan hâlâ doruk noktasındaydı. Başını kaldırdı ve başkanla yüzyüze geldi.

— Yanılma yok değil mi? Adaşlık filan olmasın?

— Hayır, dedi James Gardener. Göçmen bürosundan da kontrol ettim. Hatta birisini oraya gönderdik. Teleksi alıyor musunuz?

— Alıyorum, dedi Malko.

O sabah Şirket'in şifresiyle gelmiş, İtalyanların eline geçmemişti. Amerikalı, Malko'ya bakıyordu. Gazete başlıkları gitgide önemini yitiriyordu. Kızıl Tugaylar bir bildiriyle Alman dostlarını vahşice cezalandırmak isteyen bir casusu öldürmek istediklerini açıklamışlardı. Altında Malko'nun eşkali, BKA ve CIA ajanı olduğu, jandarmayla işbirliği yaptığı ve diğer özellikleri yer alıyordu. Excelsior'da başka bir adla kalıyordu. Eğer oradan ayrılırsa onu Fiumicino'ya kadar Rolls Royce ile götüreceklerini övgüyle anlattılar...

Asansörde bomba olmasından kuşkulandı... Adalet Bakanlığı'ndan aldığı çağırüyı henüz cevaplamamıştı.

Jandarmanın arama ve baskınlarına rağmen suçlulardan yakalanan olmamıştı. Ailesinin televizyona verdiği "evine dön" çağrılarına rağmen Maria A ve hâlâ ortada yoktu. "İn" araştırmasında sadece silah ve el ilanı bulunmuştu. Tugay üyeleri sanki yerin dibine girmişlerdi. Kolluk kuvvetleri Roma ve yöresini didik didik edene kadar başka bir "in" de gizleneceklerdi.

— Bana haber verin, dedi Amerikalı. Bu en üst kademeye kadar hepimizi ilgilendiren bir sorun. Şimdilik meslektaşlarıma bir şey söylemeyeceğim.

— Söz veriyorum, dedi Malko.

Excelsior'a yürüyerek gitti. Danışmada bir mesajı vardı. Dottore di Santini aramıştı. Malko telefon etti. Amir bürosuna gelmesini söyledi. Adalet bakanı Malko hakkında bir tutuklama kararı almak istiyordu. Bu zor sorunu konuşmak istemişti.

— Olur, dedi Malko. Senato'nun yanındaki Osteria del Papa Giovanni'de buluşalım. Konuşmak için sakın bir yerdir.

*

**

Patatesler ktır ktırdı, şarap da fena değildi. Şişgöbek senatörler masadan masaya birbirlerini selamlıyorlardı. Hiç kadın yok gibiydi. Kibar bir yer olduğu söylenemezdi-. Mario di Santini'nin iştahı yerinde değildi. O sabah dört polisin cenazesine katılmıştı, ama fazla üzgün olmadığı aşikârdı. Malko emniyet örgütlerinin birbirlerini suçlamasını dikkatle dinledi. Tabii gerekli bilgiler olsaydı Maria Ave uzun süredir hapiste olurdu. Malko içkisini bitirdi ve sakın bir sesle:

— Oğlunuzdan haber aldınız mı? diye sordu.

Mario di Santini başını kaldırdı, kaşlarını çattı.

— Oğlumdan mı? (Güldü.) Tabii, on beş günde bir mektup yazar. Arada sırada telefon da eder. Ama telefon çok pahalı. Alt tarafı memurum... değil mi?

Malko içtenlikle başını salladı.

— Anlıyorum. Son günlerde yeni bir fikre kapıldım,

Sinyor di Santini.

— Nedir?

— Beni iki kez öldürmeye kalkan Tugay üyelerini birisi koruyor...

Polis de onayladı.

— Tabii! Ornella Antonioni...

— Hayır, dedi Malko. Daha üst düzeyden birisi. O kadını da koruyan birisi.

— Kim?

Malko adamın gözlerinin içine baktı.

— Siz, Sinyor di Santini.

italyan bir an donup kaldı. Sonra zoraki olarak gülmeye başladı.

— Alay ediyorsunuz!

— Çok ciddiym, dedi Malko. Doğru iz üzerinde olduğuma eminim. Kızıl Tugaylar'a haber verenlerden biri sizsiniz. Bu saldırının gerçekleşeceğini ve Ornella'nın da onlarla çalıştığını biliyordunuz.

İtalyanın siyah gözlerinde öfke belirdi.

— Bayım böyle suçlamalarda bulunamazsınız, dedi sertçe. Çok önemli işlerle uğraşıyorum ve kimse bir an bile olsun benim saygınlığımdan şüphe etmedi.

— Ondan şüphe etmiyorum, dedi Malko. Yalnız Kızıl Tugaylar'a bilgi verdiğinizi söylüyorum. Sebebini de biliyorum. Oğlunuzun ABD'de okuduğunu söylemiştiniz. Bir resmini gösterir misiniz?

— Tabii, tabii! Niçin?

— O resmi göstermemeliydiniz, dedi Malko. Bir ayrıntı gözünüzden kaçmış. O resim geçen sene çekilmiş... Beş kişinin arkasında bir takvim var. 1979'un. 80'in değil.

Amirin kafası karışmıştı. Ama hemen kendini toparladı ve kanıtı gülererek ortadan kaldırdı.

— Bu resmi birkaç gün önce aldım. Eski olacağını sanmıyorum.

Malko cebinden Langley'den gelen teleksi çıkardı.

— Sinyor di Santini, dedi, benim Central Intelligence

Agency mensubu olduğumu unutuyorsunuz... Bazı imkânlarımız var. Araştırdım. Oğlunuz Berkeley'de değil. Eylülde tatilden dönmemiş. Göçmen bürosu da ABD'de olmadığını doğruladı, öyleyse, niçin hâlâ orada olduğunu iddia ediyorsunuz?

Mario di Santini sessiz sessiz bekledi. Bu kötü habere alışmaya çalışıyordu. Sonra saldırgan bir tavır takındı.

— Oğlumun nerede olduğu sizi ilgilendirmez. Hem bu bir şeyi ispatlamaz ki.

— Tam tersi, dedi Malko. Bir fikrim var, Sinyor di Santini. Kızıl Tugaylar'ın oğlunuzu kaçırdığını ve şantaj yaptığını düşünüyorum. Bu da sizin gibi saygın ve önemli görevlerde bulunan bir memurun niçin ihanet ettiğini açıklar.

Bu kez, Di Santini soğukkanlılığını kaybetmemeyi başardı.

— Sinyor Linge bu komik bir varsayım, dedi. Oğlum özgür, ben de Kızıl Tugaylar'la işbirliği yapmıyorum. İddianız çok iğrenç ve aptalca. Kızıl Tugaylar'ın adam kaçırmaları üstlenip mümkün olduğunca reklamlarını yapmak istediklerini herkes bilir. Üstlerim bana çok güvenirler. Ornella Antonioni olayında bölümlerimizin her zamanki başarılarını gösteremedikleri doğru. Ama arasıra böyle şeyler olur. Bu fikri kafanızdan silin. Resmin ne zaman çekildiğini bilmiyorum. Ama oğlumun ABD'de olduğuna eminim.

İtalyan öylesine inandırıcıydı ki, Malko bozulmuştu. Ama fotoğraf bir ipucuydu. Bir de CIA'nın yolladığı teleks vardı. Bu da Mario di Santini'nin yalan söylediğini ortaya koyuyordu. Malko şaşırmamıştı.

— Sinyor di Santini, haklı olduğuma inanıyorum, dedi. Roma'daki Amerikan kuruluşları aracılığıyla, oğlunuzun ABD'de bulunmadığını gösteren kanıt İçişleri Bakanlığı'na ulaştıracağım. Gerekli açıklamayı da siz ve üstleriniz yaparsınız. Ayrıca beni korumakla görevli dört polise verdiğiniz talimatı da biliyorum. Olağan bir görev demişsiniz. Halbuki bir saldırı

olabileceğini biliyordunuz. Onları bile bile ölüme gönderdiniz. Çünkü saldırının başarıya ulaşmasını istiyordunuz. Kutlarım.

Kalktı, masaya yirmi bin lired bıraktı ve kapıya doğru gitti. Tam çıkarken arkasına baktı: Dottore di Santini oturduğu yere çakılıp kalmıştı.

İtalyan sokağa çıkıp ona doğru koşarken Malko arabasını hareket ettirmek üzereydi. Di Santini kapıyı açtı ve oturdu. Sonra yıkılmış bir ifadeyle Malko'ya döndü.

— Sinyor, dedi donuk bir sesle. Yalvarırım bir şey söylemeyin, yoksa onu öldürecekler.

*

**

Malko bir anda büyük bir rahatlık duydu. Yanındaki adama acıdı. Geçmiş hakkında her şeyi öğrenmişti. Jandarma generalinin oğluydu ve ailesinde birçok yargıç vardı. Ayrıca paraya da ihtiyacı yoktu. Yani tam anlamıyla üst görevlere layık birisiydi. Ama Tugaylar'ın eline düşmüştü!

Bunlar Tugay üyelerinin elde ettiği büyük başarıları açıklamaya yetiyordu.

Hiç düşünmeden arabayı hareket ettirdi. Mario di Santini sinirli sinirli arkaya baktı ve gergin bir sesle:

— Çok dikkatli olmak lazım, dedi. Her tarafta adamları var. Beni izlediklerine eminim. Bizi birlikte görmeleri bazı şeylerden şüphelenmelerine yol açabilir, o zaman da...

Dünya tersine dönmüştü! Malko'nun yanında oturan adam Roma'daki kolluk kuvvetlerinin iki numaralı adamıydı. Şimdi ise kapana sıkışmış bir terörist gibi davranıyordu. Malko sinir bozucu bir şekilde güldü ve hızlandı.

— Sinyor di Santini, dedi, sizi hiçbir zaman üstlerinize ihbar etmeyi düşünmedim. Dostunuzum. Aynı kişilerle savaşıyoruz, güveninize ihtiyacım var. Soruşturmam sonucunda birçok kez suikaste uğradığı-

nızı öğrendim. Para, politika, ahlaksızlık gibi adi sebepleri hemen kafamdan attım. Sizi iyi anlıyorum, çünkü aynı durumda olan başka birisini daha tanımıştım. O da önemli bir mevkide olan namuslu bir insandı. Yardım, ettim ama ne yazık ki, intihar etti. Sovyet örgütlerinin yarattığı bunalımdan kurtulamadı.

— Ben de aynı düşünceye kapıldım, diye itiraf etti Mario di Santini. Ama karım vardı. Zaten bu duruma çok zor katlanıyor! Dört adamımın cesedini gördükten sonra eve gidince intihar etmeyi düşündüm. Beni engelledi...

— Saldırının orada olacağını biliyordunuz değil mi?

— Evet, dedi. Ama beni kandırdılar. Kimseyi öldürmeyeceklerini, sadece sizi kaçırmak istediklerini söylemişlerdi. Onlara inanarak aptallık ettim.

Colisee'nin etrafında bir tur attılar. Aniden Mario di Santini:

— Evime gidelim, dedi. Ama başka bir yoldan. Artık böyle yaşayamam.

Malko'ya Parioli'nin sakin yollarında rehberlik yaptı. Sonra büyük bir blok apartmanın garajına girdiler ve asansörle yukarı çıktılar. Mario di Santini kapıyı anahtarıyla açtı. Holde bir kadınla karşılaştılar. Güzel ve seksi bir yüzü ince vücudu, sütun gibi bacakları vardı. Elbisesinin göğüs kısmı ise dantelli idi. Gözlerinden korktuğu belli oluyordu. Mario di Santini ona yaklaştı ve sarıldı.

— Virna korkma. Bu beye her şeyi anlattım. Bir Amerikan casusu. Beppe'mizi bulmaya yardım edecek.

Gözleri yaşla dolan kadın kocasının yanından ayrıldı ve Malko'ya doğru koştu.

— Oh, sinyor, dedi hıçkırarak, onu ne zaman buluruz?

Uzun kirpiklerle çevrili simsiyah gözlerini dikkatle Malko'ya dikmişti. Platin rengi saçları biraz güzelliğini bozuyor ve kötü şeyler düşündürüyordu. Oysa Malko eciş bücüş bir memur karısı bekliyordu.

— Bunu söylemek için çok erken, dedi.

Mario di Santini karısını kolundan tuttu ve:

— Bizi salonda bekle, dedi. Sinyor Linge'e bütün olayı anlatacağım.

Malko'yu barı olan bir odaya soktu.içeride deri koltuklar ve hafif bir ışık vardı.

— Bana bildiklerinizi anlatın, dedi Malko. Ancak böyle karşı saldırıya geçebiliriz.

Amir onayladı. Bardan bir şişe konyak alıp bardağını doldurdu, ihtiyacı olduğu her halinden belliydi. Malko da bir Pepsi-Cola istedi.

— Eylüldü. Oğlum tahsiline devam etmek için ABD'ye dönecekti. Resmini gördünüz, yakışıklı bir genç... Sık sık çok nefis kızlarla çıkardı. Bir gün Eau Vive adındaki öğrenci lokantasında çok güzel bir kıza rastladığını söyledi. Aşık olmuştu. Yirmi yaşında böyle şeyler doğaldır. Bana tanıştırmak istedi. Üçümüz hep beraber öğle yemeği yedik. Çok güzel olduğu doğrudu. Gözleri açık renkti. Ufak tefek olmasına rağmen güzel bir vücudu vardı. Beppe'min adına çok mutluydum. Oğlum hafta sonunu Ostia'da geçireceklerini söyledi. Kız onu almaya geldi. Cumartesi sabahı. (Sesi titriyordu.) Sinyor, onu bir daha görmedim. Pazartesi sabahı bana telefon ettiler. Yabancı bir ses köşedeki çöp kutusunda benimle ilgili bir şey olduğunu söyledi. Çöp sepetini dikkatle aradım. Bomba olamayacak kadar hafif ve küçük bir paket buldum. Buraya getirdim ve açtım... işte içinden bu çıktı.

Kalktı. Buzdolabından bir kavanoz çıkardı ve Malko'nun önündeki alçak masaya bıraktı, içinde şeffaf bir sıvıda yüzen kahverengi bir şey vardı.

— Bu nedir?

— Beppe'min sağ kulağı, dedi buz gibi bir sesle Mario di Santini. O itlerin marifeti. Bana geldiğinde hâlâ sıcaktı. Bir de Kızıl Tugaylar'ın Roma Kolu imzalı mektup vardı. Oğlumu kaçırdıklarını haber veriyorlardı. Şu an için tehlikede olmadığını, eğer onlarla iyi

geçinirsem öldürmeyeceklerini yazıyorlardı... Gerektiği zamanlarda talimat alacağım da yazılıydı.

— Niçin kulak? dedi Malko.

— Eğer birisine bir şey söylersem gözünü yollayacaklarını haber vermek için. Sonra da diğerini. Bu kaçırılma olayı son derece gizli kalmalıydı. Mektubun altında ise Beppe'min hayatta olduğunu, istediklerini yapmamı, aksi takdirde kendisini öldüreceklerini yazmışlar... İlk günler iş yerime gitmekte ne kadar güçlük çektiğimi bir bilseniz! önceleri karımdan da her şeyi sakladım. Sonra ona olanlardan bahsetmem gerekti. Chiesa'ya haber vermeme istedi. Ben de, onun bile oğlumu kaçıranları bulamayacağını söyledim. Sözümü tuttum. Bürodakilere oğlumun istemediğim bir kıza aşık olduğunu, bu yüzden de onu ABD'ye daha erken gönderdiğimi söyledim... Herkes de inandı. ABD'de bulunan bir arkadaşından kapıcının şüphelenmemesi için her ay mektup yollamasını istedim. Masama da o eski resmi sanki yeni gelmiş gibi koydum...

— Ya sonra?

— Bir ay benden hiçbir şey istemediler, sinyor. Yalnız haftada bir telefon edip Beppe'nin iyi olduğunu, ama konuşursam öldüreceklerini söylediler. Her on beş günde bir de değişik çöp kutularında onun gönderdiği mektupları buldum. Kulağının iyileştiğini yazıyordu. Olaylara alışmıştım. Ama karım uyuyabilmek için uyku ilacı alıyordu. Sonra bir gün beni Villa Torlonia'ya çağırdılar. Tanımadığım bir delikanlı vardı. Bana Yargıç Urso hakkında sorular sordu. Alışkanlıkları, işleri gibi. Sonradan bildirecekleri bir çöp kutusuna cevapları atmam için üç gün süre tanıdı. Yoksa oğlum ölecekti. Bir süre beni kullanacaklardı, sonra da Beppe'mi serbest bırakacaklardı.

— Emirlere uydunuz mu? dedi Malko.

— Evet. On beş gün sonra da saldırıyı yaptılar. Sorgu hakiminde, içinde suçluların isimleri olan

dosyayı ele geçirmemi söylediler... Başardım ve istedikleri isimleri verdim, önemli üç terörist kaçabildi. İçlerinden biri de Hristiyan Demokratların ileri gelenlerinden birinin oğluydu. Haber verenin babası olduğunu sandılar... Tabii adamın adı lekelendi... Her geçen gün utancım artıyordu. Ama çok güçlüydüler. Tam oğlumun hayatını tehlikeye atıp her şeyi itirafa hazırlandığımda, beni Villa Borghese'ye çağırdılar. Bir patikanın ucunda telefon kulübesi vardı. Telefon çalmaya başladı. Ahizeyi açtım. Beppe'm karşımdaydı. Bana iyi olduğunu, dediklerini yaparsam kısa sürede serbest bırakmaya söz verdiklerini söyledi. Bütün bunlardan sonra onun ölüm fermanını imzalayamazdım... O gece kimseye bir şey söylemeden kafama bir kurşun sıkmayı düşündüm. Ben ölürsem oğlum işlerine yaramazdı... Serbest bırakırlardı. Karımın sayesinde bu düşüncemden vazgeçtim. Korkak olduğumu kabul ediyorum. Sonra siz, arkanızdan da onlar Roma'ya geldi. Bu kez benden son bir hizmet beklediklerini söylediler. Siz halk mahkemesince ölüme mahkûm edilmiş faşist bir caniydiniz. Cezanın infazı için gerekli yardımı yapmam gerekiyordu. Böylece DIGOS'ta işlediğim "suçların" bedelini ödemiş olacaktım.

Aniden Malko'nun aklına bir şey geldi.

— Oğlunuzu tavlayan kız Maria Ave Doraventi miydi?

— Evet.

Her şey açıldı. Malko İtalyan polisin anlattıklarını kafasına iyice yerleştirdi. Tugay üyeleri iblisçe davranıyordu. Çok az insan karşı gelebilirdi. Herkes Foster Hillman gibi davranıp görevine ihanet edeceğine intihar edemezdi. Sinyora di Santini kapının aralığından başını uzattı.

— Gelebilir miyim?

— İstersen, dedi kocası. Ama daha her şeyi anlatmadım.

Sonra Malko'ya döndü.

— Ornella'yı yolunuza ben çıkardım. Benden bilgi isteyeceğinizi bildirmişlerdi. Oğlumdan sonra Maria Ave'den de bir haber alamadım. Tarifinizden onun da saldırıya katıldığını anladım. Katil Tulio'nun metresidir. Çok zekidir, üstelik de tehlikeyi sever. Güzel... Tahrik edici.

— Biliyorum, 'dedi Malko. Cazibesini bende denemedi, ama böyle bir şey yapsa başarılıydı. Artık çok geç. Geçen günkü pusudan sonra onlardan haber aldınız mı?

Mario di Santini başını salladı.

— Hayır, ama birkaç güne kadar ararlar. Yeni bir şey çıkartacaklardır...

Malko düşünüyordu.

— Oğlunuzu salıvermeleri için benim Avusturya'ya dönmemden başka çare yok.

İtalyan acı acı güldü.

— Sinyor onları tanımıyorsunuz. Belki oğlumu serbest bırakırlar. Ama basına da onlar için yaptıklarını anlatırlar. Bu da beni mahveder. Onlarla işbirliği yaptığımı söylerler... Bana da istifa etmek düşer. Hayatım kayar.

Hakkı vardı. Malko serum fizyolojikte yüzen kulağa baktı. Her ikisinin de sebebi aynıydı. Eğer Mario di Santini'nin oğlunu kurtarabileceğini bilse Horst Fulda'ya duyduğu kını içine atardı. Ama imkânsızdı, bir tek çözüm vardı.

— Sinyor di Santini, artık ağlamayı bırakın, dedi. Derdinize bir tek çare biliyorum. Oda oğlunuzu kurtarıp onu kaçıranlara güzel bir ders vermek.

Di Santini başını kaldırdı, aptal aptal baktı.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Onlar gibi yapıp şiddetten korkmayacağız. Bir Senyör "Ava giden avlanır" demiş. İkimizin de düşmanları ölmeli.

XIV. BÖLÜM

— Ne demek istiyorsunuz? diye sordu titrek bir sesle Mario di Santini.

— Oğlunuzu kaçırınlar için bir tuzak kurmak ve onu kurtardıktan sonra da eylemcileri öldürmek lazım. Savaşıyoruz. Ya onlaryasiz.www.cizgiliforum.com

— Hakkı var, diye söze karıştı karısı. Bunların hepsi vahşi hayvan,hatta canavar, ölmeyi çoktan hak ettiler.

Mario di Santini yüzünü ovuşturdu. Karar veremedi-gibelli oluyordu.scannedbydarkmalt1

— Ama... bunu kim gerçekleştirecek? Eğer başaramazsa Beppe'yi öldürürler!

— Eğer en ufak bir tehlike söz konusu olursa harekete geçmeyiz, dedi Malko. Ama, önce kendinizi toparlayın. Yalnız değilim, bana yardımcı olacak kişiler var. Chiesa'nın "tilkileri". Zırhlı Fiat onlarındı. Sırrınızı açıklamayacağım, ama yardımlarını isteyeceğim. Kullandıkları metotları biliyorsunuz...

On beş gün önce jandarmalar dört teröristi Genes'deki"in"lerinde öldürmüştü. Mario di Santini biraz daha iyiydi. İçinde oğlunun kulağı duran kavanozu barın buzdolabına koydu ve gelip Malko'nun yanına oturdu.

— Nasıl yapacağız? dedi. Onları nerede bulabileceğimizi bilmiyorum. Yoksa daha önceden de bir şeyler yapmaya uğraşırdım. Onlar beni arıyor.

— Nasıl?

— Hep aynı yolla. Önce telefon ediyorlar ardından da yakınlardaki çöp kutularının birine adıma yollanmış bir mektup bırakıyorlar. Ama günün yirmi dört saatinde de onları izleyemiyoruz. Göze batardı...

— Telefonunuzu dinletiyor musunuz?

— Çok tehlikeli. Bunun için bir açıklamada bulunmam lazım. Haber alabilirler. O zaman da...

Malko düşünüyordu. Saldırıdan ve Ornella'nın ölümünden sonra hiçbir iz yoktu.

İtalyan içini çekti.

— Her şeyi düşünmüşler. Eğer meslektaşlarımdan yardım istersem Beppe'nin kurtuluş şansı kalmaz. Onu vururlar. Daha önce de birçok kişiyi temizlediler...

Sinyora di Santini bir yandan dinliyor bir yandan da içkisini yudumluyordu.

Kadın gitgide daha çok sinirleniyordu.

Malko aniden soruna bir çözüm buldu.

— Sizinle tekrar temas kuracaklarını sanıyorum, dedi. Hem de çok çabuk.

— Niçin?

— Benim yüzümden. Alman dostları beni vurmak istiyor. Ya Libyalılardan ya da Filistinlilerden "emir" almışlar. Tugay üyelerinin de onların desteğine ihtiyaçları var. Demek ki, ben Roma'da olduğum sürece bu işi yeniden deneyecekler. Aralarından bazılarını tanıdığımı, arabanın zırhlı olduğunu ve korunduğumu biliyorlar. Bana yeniden tuzak kuracaklar. Onlara yalnız siz yardım edebilirsiniz...

— Doğru, dedi polis.

— öyleyse beklemek gerekli, diye özetledi Malko. Hiçbir şey yapmadan. Nasılsa ortaya çıkacaklardır. O zaman bir plan yaparız. Tabii "tilkiler" de bize yardımcı olacak.

Polis saatine baktı.

— Büroya gitmem gerekiyor. Benimle birlikte dışarı çıkmanızı istemiyorum. Belli olmaz, belki evi de

gözetliyorlardı!-. Burada biraz beklemek canınızı sıkarmı?

— Hayır, dedi Malko. Yaşadığımızı anlamasınlar. Bir şey öğrenince beni Excelsior'dan arayın, ama adınızı bırakmayın.

Amir konyak şişesini kaldırdı ve çıktı. Malko kapanan kapıya baktı. Dördüncü kadehi bitiren Sinyora di Santini'nin gözleri iyice parlamaya başlamış, dantelin altındaki göğüsleri de tahrik edici olmuştu.

— Sizi Tanrı yolladı, dedi. Mario çıldırdı. Her sabah intihar etmeye kalkıyor. Size güveniyorum. Oğlumu kurtaracağınıza eminim. Bu haydutlardan korkmayın... Sizin gibi birisi her şeyi halleder.

— Teşekkür ederim, ama daha hiçbir şey kesin değil, dedi Malko.

Kadın ayağa kalktı.

— Fotoğraflarını görmek ister miydiniz? Gelin.

Malko kadını izledi. İçi maket ve çıplak kız resimleriyle dolu bir odaya girdiler. Sinyora di Santini'nin gösterdiği fotoğraflara baktı. Kadın çok fazla parfüm sürmüştü. Birden Malko'ya anormal bir şekilde sarıldı.

— Onu kurtaracaksınız değil mi? dedi.

Cevabı beklemeden Malko'nun kollarına atıldı, güzel vücudu hıçkırıktan titriyordu. Malko rahatsız olmuştu. Karşısındaki nine değil çekici bir kadındı. İtmeye kalkıştı, ama kadın daha sıkı sarıldı.

— Of, dayanamıyorum, diye inledi, özür dilerim, biraz rahatsızım, uzanmam lazım. Odama gitmem için bana yardım edin.

Kadın kolunu Malko'nun boynuna doladı. Pembe duvarlı ve ortasında koskoca bir yatak bulunan bir odaya girdiler.

Sinyora di Santini kendini yatağa atınca eteği yukarı sıyrıldı. Elleri gömleğinin düğmelerine gitti ve açmaya başladı

— Ateş bastı, diye mırıldandı. Boğuluyorum!

Üzerine eğilmiş olan Malko'yu ensesinden yakaladı. Beklenmedik bir güçle onu kendine çekti. Dudakları aralıktı ve dişleri birbirine vuruyordu. Ani bir hareketle döndü ve Malko'yu öptü. Eteği iyice açıldı ve pembe jartiyeri ortaya çıktı. Malko'yu büyük bir ihtirasla öpüyor ve devamlı inliyordu. Kısa sarsılmalarla boğuk bir inilti kopardı ve titremeye başladı. Sonra halsiz düştü. Ama hâlâ Malko'yu bırakmıyordu. Kendiliğinden tahrik olmuş ve orgazma ulaşmıştı. Malko'yu itti. Yataktan kalktı. Onu elinden tutup banyoya götürdü. Küvetin tam karşısında büyük bir boy aynası vardı. Sinyora di Santini halı kaplı yere diz çöktü, kalçalarını dikti. Duruş biçimi ne istediğini çok iyi anlatıyordu.

— Haydi, böyle istiyorum, diye mırıldandı kadın.

Malko odada yarım bıraktığı işe devam etmeye başladı. Birleştikleri anda kadın kalçalarını daha da yukarı kaldırdı. Bir taraftan da göz ucuyla aynadan kendilerini seyrediyordu. Malko'nun doyumuna ulaşması kadına müthiş zevk verdi... Sonra derin derin soluyarak ayrıldı ve yere uzandı. Sakinleşince kalktı ve tek kelime etmeden Malko'yu banyodan dışarı çıkardı.

Kendisi de çıktığında olanların tek belirtisi gözlerinin altındaki mor halkalardı. Yatağa oturdu ve yavaşça:

— Benim orospu olduğumu sanıyorsunuz... Tanımadığım ve kocamın arkadaşı olan bir adamla sevişmek...

Malko aklından hiçbir zaman böyle bir düşüncenin geçmediğini söyledi. Kadın çekingen çekingen güldü.

— Olanlardan sonra kendimi içkiye vurdum, diye açıkladı. En sert içkiyi, Sicilya rakısını içiyorum. Korkunç bir şey. En kötü içgüdüleri ortaya çıkarıyor. Her zaman sevişmek istiyorum. Uzun süredir böyle bir şey yapmamıştım... Beppe kaçırıldığı sıralar boşanmak üzereydik. Senelerdir sevişmiyoruz. Mario da ben de kendi hayatlarımızı yaşıyoruz. Ama arada oğlumuz var. Tüm bu olaylar başladığından beri ilk kez bir erkekle başbaşa kaldım... Beni çeken bir erkekle... Aksi halde

bir hayvan gibi davranmazdım.

Sıkkın bir şekilde güldü.

— Beppe'mi kurtarmanız lazım. Mario çok sinirli. Madone'ye mum yakıp adakta bulunacağım. Artık gidebilirsiniz. İstedığınız zaman yine gelin...

Ancak bu kadar açık konuşulabilirdi. Malko kendini bitkin bir halde sahanlıkta buldu. Bu altın harflerle tarihe geçecek bir gündü. Yeni bir düşman, Dalila olmayan ateşli bir kadın ve önemli bir bilgi... En zor kısım şimdi başlıyordu. Ne neler olacağını biliyordu, ne de Mario di Santini'nin sinirlerinin bu gerginliğe dayanıp dayanamayacağını. Sadece bekleyeceklerdi.

Malko boş gözlerle televizyona bakıyordu. Excel-sior'tia beklemeyle geçen üç gün. Via Ostiense katliamı artık gazete başlıklarında yer almıyordu. Varsayımın gerçekliği yani Horst Fulda'nın hâlâ Roma'da bulunduğu ise kesinlik kazanmamıştı. Malko günlerini müzeleri ziyaret ederek, Roma'da tur atarak ve CIA'nın arşivlerini bir şeyler bulabilirim diye karıştırmakla geçiriyordu. Şu ana kadar her şey boşunaydı.

Horst Fulda belki de Almanya'daydı. Ama bir süre daha beklemeliydi.. En azından bir hafta. Bu arada ne Mario di Santini ile ne de ateşli karısıyla konuşmuştu.

Sinirlerinin çelik gibi olması gerekiyordu. Malko her an bir saldırı bekliyordu. Tabancası her an yanındaydı. Hayatını borçlu olduğu dört tonluk bir canavar olan zırhlı Fiat'ı kullanıyordu.

Telefon çaldı.

— Ben Mario, bazı haberlerim var. Bu gece evime gelin.

*

**

Mario di Santini kapıyı açtı. Her zamankinden daha fazla kaygılıydı. Karısı Malko'ya ateşli ateşli baktı. Gri flanel bir elbise dolgun vücudunu sımsıkı sarıyordu. El sıkışındaki seksilik ise, bir papaza kilisesini bile havaya uçurabilirdi.

— Benimle bağlantı kurdular, dedi Di Santini. Bu sabah. Çöp sepetine gittim, bir mektup vardı. Yarın sabah Piazza da Popolo'daki El Bolognese Lokantası'nın yanındaki halk kütüphanesine çağırıyorlar. "Sanat Tarihi" bölümüne.

Roma'nın göbeğinde DIGOS'un 2 numarasına randevu vermeye cesaret ettiklerine göre, kendilerine çok güveniyorlardı. Malko'nun düşüncesini anlayan Mario üzgün üzgün güldü.

— Bana güvenebileceklerini biliyorlar. Ne yapabiliriz?

— Oraya gideceksiniz, dedi Malko.

— Siz de gelecek misiniz?

— Hayır, henüz çok erken. Soruşturma yapılacağını bilirler. Önlemlerini almışlardır. Oğlunuzun hayatını tehlikeye atmak istemem. Eğer düşündüğüm gibiyse yeniden ilişki kurarlar. Olaya, öldürücü darbeyi vurabileceğim bir anda ve bir kez karışacağım... Yarın aynı saatte burada buluşalım.

— Yemeğe kalsanıza, dedi karısı. Ne varsa atıştırırız. Nervetti* yaptım.

Reddedilmesi zor bir teklifti. Gözlerinin altında siyah halkalar bulunan Mario di Santini tüm yemek boyunca hiç konuşmadı. Masanın altında ise, karısının gri çoraplı bacağı Malko'nunkine dolanmıştı. Mario di Santini kahve teklifini kabul etmedi ve yatmak için izin istedi. Ertesi gün dinç olmak istiyordu.

— Sana papatya çayı yapayım, dedi karısı. Tabii size de.

Kocası yatak odasının kapısını kapayınca, Virna Malko'ya yaklaştı ve tek söz söylemeden şehvetle öpmeye başladı. Malko onu itince elinden tuttu ve mutfığa götürdü.

Kapıyı kapattı ve dayandı. Karnını öne çıkararak Malko'nun boynuna sarıldı, çılgınca sürtünmeye

(*) Sarmısakla yapılan domuz etinden bir yemek.

başladı. Sonra aniden durarak tırnaklarını Malko'nun ensesine batırdı. Bütün vücudu titriyordu. Biraz uzaklaştı.

Ne istediğini bilen bir kadındı. Malko alelacele izin istedi. Papatya çayını bile içmemişti. Günün çabucak geçmesini istiyordu.

*

**

II Globo Kütüphanesi'nde satılık kitapların bulunduğu on kadar masa vardı. Bir grup alıcı dolaşıyordu. Öğrenciler, öğretmenler ve meraklılar. Mario di Santini "Sanat Tarihi" bölümünde durmuş, kendisiyle buluşmaya gelecek kişiyi bekliyordu. Aniden kalabalığa kendisine doğru gelen nefis bir kız daldı. İri kalçalarını saran siyah deri pantolon, harika göğüslerini meydana çıkaran sarı bir tişört giymişti. Omuzunda heybe vardı. Saçları ise at kuyruğuydu. Adamın yanında durdu ve Hindistan'daki uzakdoğu dinlerinin sanatına ait kalın bir kitabı karıştırmaya başladı. Mario di Santini çok heyecanlanmıştı. Kız Maria Ave Doraventi idi.

— Beni tanıımıyormuşunuz gibi davranın, dedi kadın. Kitaplara bakmaya devam edin. Eğer bir şey yapacak olursan çantamda el bombası var. Beppe'ye gelince, o da gün batımını göremez. Anlaşıldı mı?

— Evet, dedi İtalyan buz gibi bir sesle. Hiçbir şey yapmadım. Yalnız olarak büromdan çıktım ve geldim.

— Biliyorum, seni izledik, dedi kız hiç utanmadan. Yine de bir oyun hazırlama fikrine kapılmış olabilirsin. Çok aptalca olur. Eğer uslu durursan yakında oğlunu görebilirsin...

— İyi mi? diye sormaktan kendini alamadı Mario di Santini.

— Çok iyi, dedi kız zalimce gülerek. Bu gece onunla konuşabilirsin. Talimatlarımıza uygun olarak...

Yanlarındaki sanat meraklısı uzaklaşınca kadar sustular. Di Santini gözlerini kızın çekici yüzünden ayıramıyordu. İnsan onun ancak bir talebe veya

manken olduğunu sanırdı. Genç olduğu gibi, kötüydü. Düzgün ağzı, beyaz dişleri ve zekâdan parlayan gri gözleri vardı...

Adam onu boğazlamak istiyordu. Aylardır içinde bulunduğu karabasanın sebebi şu orospuydu. Kadın katı bir sesle aniden:

— Kendine hakim ol pis aynasız! dedi. Aksi takdirde oğlunu hiç göremezsın.

Mario di Santini bu hakarete katlandı.

— Ne istiyorsunuz? Artık dayanamıyorum. Bir gün meslektaşlarım gerçeği keşfedecekler... Hiçbir işinize yaramayacağım. Eğer Beppe'me bir şey yapacak olursanız hayatımın geri kalan kısmını sizi vurmak için geçiririm.

Maria Ave sırttı.

— Haydi, haydi, bu senden isteyeceğimiz son görev, dedi. Eğer bu işi becerirsen kutsal kitap üzerine yemin ederim ki, oğluna kavuşacaksın. Şişmanladı bile. Kulağını saymazsak çok iyi durumda.

Mario di Santini genç kadına kinle baktı. Kutsal kitap üzerine yemin vermeye cesaret etmek! Yalnızca öldürmeyi ve tahrip etmeyi düşünen bir Tugay üyesi.

— Benden ne istiyorsunuz? dedi.

Maria Ave hoşgörölü bir edayla sırttı.

— İşte! Böylesi daha iyi. Anlaşacağımızı biliyordum. Çok kolay bir şey.

— Sadede gelelim!

— Daha önce de söylediğim gibi sana oğlunu verme kararı aldık.

Mario di Santini soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Kadın onu daha rahat pes ettirmek için iyice sinirlendiriyordu.

— öyleyse onu hâlâ niçin serbest bırakmadınız?

Maria Ave aniden kitabı kapattı.

— Hıyarlık etme! Oğlunu sana vereceğiz, ama bu arada bir değiş tokuş yapacağız.

— Ne değiş tokuşu? Kimle?

— Senin yüzünden temizleyemediğimiz BKA ajanıyla. Zırlı bir araba kullandığını bize söylememiştin. Bu da dostlarımızın hayatına malolabilirdi...

— Bilmiyordum, diye karşı çıktı polis. Arabayı ona ben vermedim. Yeterince bilgi edindiğinizi sanmıştım...

— Dalga geçme, dedi sertçe Maria Ave. Yönetim kurulumuz beni sana bir öneride bulunmakla görevlendirdi. BKA ajanına karşı oğlunu vereceğiz.

— Ona ne olacak? Onu öldürecek misiniz?

— Hayır, dedi. Suçlarından dolayı yargılayacağız. Konuşturacağız, sonra da diğer mahpusları bıraktığımız gibi onu da serbest bırakacağız.

— Aldo Moro'yu serbest bırakmadınız, diye atıldı polis.

— O başkaydı. Kabul ediyor musun, etmiyor musun?

— Ya kabul etmezsem?

— Beppe'yi göremezsin. En azından canlı olarak.

Sessizlik hakim oldu. Yalnız karıştırılan sayfalardan çıkan kâğıt hışırtıları vardı. Mario di Santini bir kez daha oğluna olan sevgisi ve vicdanı arasında kalmıştı. Alnında ter biriktiğini anladı. Kabul edeceğini biliyordu. Kabul etmeye zorlanmıştı...

— Bu işe mecburen bulaşıyorum, diye belirtti.

— Hiç de değil, dedi kız. Ona kimseye bahsetmemesi gereken bir randevu ver. İş saatleri dışında. Çok kolay. Tabii buluşmak için Excelsior'a gitmek de yok.

— Nerede olmasını istiyorsunuz?

— Kabul ediyor musun?

Başını eğdi.

— Evet. Ama bu son olacak. Eğer Beppe'yi bırakmazsanız her şeyi genel valiye anlatacağım. Ve hepinizi vuracağım...

Sesinden yıkıldığı anlaşılıyordu. Kadın bu kez gülmedi.

— İyi, şimdi yapacaklarını dinle. Onu kuşkulandırmayacağı bir yere götür. Evine.

— Evime mi?

— Evet. Biz de orada olacağız. Daha önceden bize anahtarları verirsin. Kimsenin görmemesi için yeraltı garajından gelip gideceğiz.

— Ya Beppe?..

— Yanımızda olacak. Değiş tokuşu garajda yapacağız. Bu sayede kimse bir şeyden şüphelenmez. Sen oğluna, biz de istediğimiz kişiye kavuşmuş olacağız. Ertesi gün bürona gider BKA ajanını aramaya başlarsın...

Mario di Santini bu basit planın zayıf noktalarını düşünüyordu. Kızın yalan söylediğine emindi. Tugay üyeleri kozu ellerinde bulundurlardı. Oğlunu serbest bırakacaklardı, ama çok sonra. Yeniden şantajı boyun eğecekti... Kararsızlığını anlayan Maria Ave sert bir sesle:

— Hayır dersin oğlun bu gece öldürülecek, dedi. Tulio'nun yanında. Onu tanırsın. Ha bir eksik, ha bir fazla adam öldürmüş, onun için farketmez.

— Ne zaman olacak? diye boğuk bir sesle sordu Mario di Santini.

— öbür gün akşam. Saat altı buçuğa doğru evine gelmiş oluruz. Anahtarlar hakkında talimat alacaksın. Ben gidiyorum. En az beş dakika daha burada kal. Göz hapsindesin.

Arkasına bakmadan uzaklaştı ve Piazza del Popolo'ya çıktı. Mario di Santini önündeki kitaplarla ilgilenmeye uğraşıyordu. Ama gözünü kin ve korku bürümüştü. Aklına bir şey geldi. Tugay üyelerinin oynadığı oyunu oynamak?

Çok basit bir iş olacaktı.

XV. BÖLÜM

Maria Ave bisikletine atladı ve acele etmeksizin yola koyuldu. Teröre karşı mücadele veren uzmanların atladıkları tek şey vardı: O da, bir bisikletliyi sorgulamak...

Yanına bir araç gelince, sağa yanaştı. Ama, araba onu geçmedi. Bu kırmızı, harika bir Lamborghini idi. Yüz milyon liralık bir araba diye düşündü. Lamborghini ni onu geçti, sonra sağ yaparak Maria Ave'yi kaldırıma sıkıştırdı. Kadın ayağını yere basmak mecburiyetinde kaldı. Lamborghini'nin pembe gömlekli ellilik sürücüsü dışarı çıktı. Ağzı kulaklarına varıyordu. Maria Ave'nin önünde eğildi ve:

— Sinyorina.güzelliğinizi pedal çevirerek harcamayın. Yorulacaksınız. Arabama binerseniz şeref verirsiniz, dedi.

Maria Ave adama buz gibi baktı. Güzel bir yüzü vardı. Şakaklarına kır düşmüştü. Başka şartlarda olsa çok çekici gelebilirdi. Yaşlı erkeklerden hoşlanırdı. Ama güvenlik önlemlerine uymak zorundaydı. Kaldırıma çıktı ve Lamborghini'yi geçerek yoluna devam etti. Otuz metre ötede araba onu yine yakalamıştı! Aşağı yukarı aynı konuşma geçti. Maria Ave sinirlenmişti. Tanımadığı adamlarla konuşamayacağını ve nişanlısına gittiğini söyledi.

Adam vurdumduymazlık etti. Maria ondan böyle

kurtulamayacağını anladı. İlerde yolunu kesen bir durak vardı. Bisikletini kilitleyip bıraktı ve ilk gelen otobüse atladı.

Otobüste dikkati çekmemek için her şeyi yaptı.Yasadışı kişiler için toplu taşıma araçlarına binmek çok tehlikeliydi. Taksi de öyle, üstelik daha da pahalıydı. Gideceği yere beş yüz metre kala herhangi bir tehlikeye yol açmamak' için indi. Sonra acele etmeye başladı. Çünkü saat altıya kadar Maria Ave dönmezse Tulio Beppe'yi öldürecek ve başka bir "in"e gidecekti. Bu Maria Ave'nin yakalandığı demekti. Hayatları ve özgürlükleri için her şeyi yapıyorlardı. Hiçbiri geri gidemezdi.

"Vroom-vroom" Bir motor sesiydi bu.

Maria Ave arkasına döndü. Kırmızı Lamborghini arkasındaydı! Araç onu geçti. Kaldırımın kenarında durdu ve sürücü dışarı çıktı. Elinde küçük bir buket çiçek vardı. Maria Ave, "enayi, sanki Roma'da yeterince orospu yok", diye düşündü. Adam ona doğru ilerledi ve çiçekleri uzattı.

— Sinyorina, ısrarlarım için özür dilerim ama,çok güzelsiniz.

Maria Ave çiçekleri aldı. Siyah dar pantolonla sarmalanmış bacakları açık duruyordu. Ani bir hareketle çiçekleri suya fırlattı.

— Beni rahat bırakın, dedi. Yoksa polis çağırırım!

Çapkın sırttı. Yılmamıştı.

— Sinyorina, amcam jandarma generali idi. Onlar çapkınları değil, teröristleri yakalarlar... Bu kadar ürkek olmayın. Sizinle bir kadeh içki içmek istiyorum...

— Yetti artık! dedi Maria ve hızlı hızlı yürümeye başladı.

Çapkın arabasına atladı ve yol kenarından ağır ağır gitmeye başladı. Adam kızın kalçalarının hareketini seyrettikçe daha çok ısrar etme isteği duydu. Böyle tahrik edici bir kadına sık sık rastlanamazdı.

Mahalle sakin, trafik de yoğun değildi. Maria Ave

şaşkına dönmüştü. Hiç böylesine yüzsüz bir adamla karşılaşmamıştı. Vakti olsaydı mühim değildi. Başka bir otobüse biner giderdi. Ama şimdi dakikalar bile çok önemliydi. Durdu. Geriye döndü ve arabasından inen sürücünün önüne gitti.

— Beni nereye kadar izleyeceksiniz?

— Evinize kadar, dedi ellilik. Sizin gibi çekici bir kıza hiç rastlamamıştım. Ve de böylesine ürkeğine. Sizi tekrar görebilmek için nerede oturduğunuzu bilmek istiyorum.

Tam belaydı. Kurtulunamayacak cinsten. Kadın "in"den yüz metre ötedeydi. Peşinde bu herif varken oraya gidemezdi. Hele, soru sormaya başlarsa çok tehlikeli olurdu. Daha yarım saati olduğunu düşündü. Gecikirse felaketti. Bunu düşünmeliydi. Düşüncelerini gizledi.

— Dinleyin çok kıskanç bir nişanlım var, dedi. Sizi tekrar görmek isterim, ama başka bir zaman. Yarın saat altıda Cafe de Bris'te. Anlaştık mı?

Çapkın sırttı.

— Anlaştık. Atlayın sizi götürüyem.

— Evime geldim. Yarın görüşürüz.

Arkasını döndü. Üç adım ilerledi ve ilk binaya dalıp koridoru geçti. Beş dakika orada kaldı. Dışarı çıktığında. Lamborghini gitmişti. Çocukların oynadığı bir parkı aceleyle geçti, "în" bulunduğu binaya geldiğinde arkasında bir ses duydu.

— Bana yalan söylemeniz hiç de hoş değil! Yarın gelmeyecektiniz.

Maria Ave, bir blok öteden tur atıp dönen Lamborghini'nin sırttan sürücüsüyle burun buruna gelmişti. Yorulmak bilmiyordu! Bu adam çok tehlikeliydi. Bu ya kendisiyle yatmak isteyen gerçek bir çapkın, ya da jandarmaların yolladığı bir adamdı. Her iki halde de ondan kurtulmalıydı.

Israr ediyordu. Zamk gibi yapışmıştı. Kadın birçok çare arasında karar veremiyordu. İçeri girip kapıyı

adamin suratına kapatsa, adam kapıcıya rüşvet vererek oturduğu katı öğrenebilirdi. Bu da bir rezalete yol açabilirdi. Onunla bir kadeh içki içmeyi kabul etse daha da kötü olurdu. Artık adam adresi de biliyordu ve ondan kurtulamazdı. Oysa bir "in" in güvenliği en önemlisiydi. Hiçbir şekilde feda edilemezdi.

— Sinyorina! diye ısrar etti çapkın. İnadımı başışlayın, ama o kadar güzelsiniz ki...

Maria Ave ona öyle bir baktı ki, adam ümitlendi. Arkasını döndü ve kapıdan uzaklaştı. Tabii o da takip etti. Kadın bir an döndü.

— Size nişanlı olduğumu söylemişim. Eğer bizi görürse...

— İyi ya öyleyse, gidelim...

— Pekâlâ. Arabanız nerede?

Adam kendini tutamıyordu. Ona dokunmak istiyor, du. Gözleri Maria Ave'nin açıktaki göğüslerini terketmiyordu.

— Gidip alayım.

— Hayır, dedi kadın. Ben de sizinle geliyorum. Önden yürüyün.

— Peki öyleyse, diyerek adam kabul etti.

Adam o kadar hızlı yürüyordu ki, onu takipte güçlük çekiyordu. Lamborghini Via Ravenna'nın köşesine bırakılmıştı. Bindiler. Adam ağır ağır hareket etti. Teybe hafif müzik koydu. Gözlerinden arzu okunuyordu...

— Nereye gidiyoruz, sinyorina?..

— Via Salaria civarına gidelim. Konuşabileceğimiz sakın yerler var... Tanımadığım birisiyle halka açık yerlere gitmek istemem.

— Çok iyi, dedi Lamborghini'nin sürücüsü.

Alacakaranlıkta çok güzel bir kızın parkın boş yollarına gitme teklifinden daha güzel hiçbir şey olamaz... Hızla kuzeye yöneldi. Üçüncü kırmızı ışıktaki sigara yakma bahanesiyle Maria Ave'nin kalçalarını eldiven gibi saran siyah deriyi okşamaya başladı. Genç

XVI. BÖLÜM

Mario di Santini'nin küçük çalışma odasında sıkıcı bir sessizlik vardı. Elinde bir bardak şarap, karısı Virna di Santini'de Sicilya rakısı, Malko'da vermut vardı. Şefin anlattıklarından sonra durum bütün çıplaklığıyla ortadaydı. Kızıl Tugaylar'ın komando birliği ertesi gün Mario di Santini'nin evine gelecek ve Malko'yu bekleyeceklerdi. Eğer kurbanları gelmez ya da karşı saldırıda bulunursa Mario'nun oğlu öldürülecekti.

Malko, Virna di Santini'nin bakışlarının devamlı üzerinde olduğunu anladı. Acemice davranmıştı. Eğer huysuzluk ederse Beppe di Santini ölecekti. Öngörüldüğü gibi buluşmaya giderse • kendisi ölecekti. Şimdilik başka bir çözüm yoktu.

Tek kurtuluş yolu, buluşma gününden önce Beppe'yi sakladıkları yeri bulmaktı. Ama nasıl? Maria Ave Roma'da kaybolmuştu. Tek bir çözüm kalıyordu, şiddet olaylarının dengesini bozmak.

— Tugay üyeleri güçlü, dedi Malko. Çünkü kendilerine güveniyorlar. Kendinizi korumaktan korktuğunuzu anladılar. Aynı duruma düşebileceklerini düşünmüyorlar. Evinize gelecek komandalardan birini yakalayıp, çabuk ve kesin bir darbe indirirsek karşı koyacak zaman bulamazlar.

— Nasıl?

Adamın sesi dertliydi.

— Tehlikeli olabilir, dedi Virna di Santini.

Tekrar sessizlik. Malko çiftin gözlerinden ne düşündüklerini okuyordu. Çıkış yolu savaş olunca, her zaman bir şüphe söz konusudur. Eğer Malko'nun planında bir gedik olursa oğulları ölecekti, tçini çekti.

— Uyumaya çalışın. Düşünmem gerek. Size bir konuda söz veririm. Şayet Beppe'nin tehlikede olmayacağı bir oyun bulamazsam buraya geleceğim. Yalnız ve silahsız. İyi geceler.

— Delisiniz, dedi yavaşça Virna. Sizi...

— Bu benim sorunum, dedi Malko.

Mario onu kapıya götürdü ve uzun uzun elini sıktı. Asansörle inerken kendi kendine iyi bir tuzağa düştüğünü düşündü.

*

•*

Malko kahvaltısıyla birlikte odasına getirilen Messagero'nun başlıklarına üstünkörü baktı. Yargıç Urso'nun kaçırılmasıyla ilgili bitip tükenmeyen soruşturma olduğu yerde sayıyordu... Üçüncü sayfada altı sütun üzerine verilen haber dikkatini çekti. Garip bir olay. Dün akşam devriyeler İtalyan sanayici Gianni Viterbo'nun cesedini arabasında bulmuştu. Adam üç tabanca kurşunuyla öldürülmüştü. Büyük bir ihtimalle susturuculu bir silahtı, zira biraz uzaktaki çöpçü hiçbir şey duymamıştı. Hırsızlık cinayet sebebi olamazdı.

Gianni Viterbo hiçbir zaman skandala karışmamıştı. Duldu, özgürce yaşıyor ve politikayla uğraşmıyordu. II Messagero silah kaçakçılığının söz konusu olabileceğini bildiriyordu... Malko düşünceli düşünceli gazeteyi bıraktı. Garip. Sebepsiz yere adam öldürülmezdi. Bu işte bir bityenîği olmalıydı. Olay Roma'nın kuzeyinde Kızıl Tugaylar'ın "in"lerinin bir kısmının bulunduğu yerde geçmişti. Bu cinayet nasıl açıklanabilirdi? Tüm kahvaltı boyunca bunu düşündü. Ona bir tek kişi yardım edebilirdi: Sergio.

*

**

Tulio, elinde silahı, çocuk gibi uyuyordu. Maria Ave kalktı, üzerine sabahlığını geçirdi ve odadan çıktı. Salon kapısının altından ışık geliyordu. Kapıyı itti. Horst Fulda'nın kara gözleri üzerine dikildi. Alman sehpanın önündeki koltuğa oturmuş güderinin üzerine koyduğu otomatik tabancayı söküyordu. Genç İtalyan kadına baygın baygın sırttı.

— Beni mi arıyordun?

Maria Ave zar zor yutkundu. Son kez seviştiklerinden bu güne uzunca bir süre geçmişti. O dönemler basit bir devrimciydi ve Alman teröristlere tapıyordu. Horst Fulda'ya aşık olmuştu. Deliler gibi her yerde onunla sevişmişti. Hatta ailesinin evinde bile. Adam bir gün kaybolmuş, Maria Ave de bir daha ondan haber alamamıştı. Onların durumunda böyle şeyler doğaldı.

— Hayır, dedi. Uyuyamadım.

Alman sırttı. Üzerinde yalnızca blucini vardı.

— Dün çok iyi hareket ettin. Herif başımıza büyük belalar açabilirdi. Artık daire kiralamak ve ayak işlerine bakmaktan daha önemli işler yapmayı hakettin. İyi bir eğitim görmek için bizimle Lübnan'a gel. Sonra, daha ilginç işler yapabilirsin.

Adamın yanına oturdu. Silahın parçaları onu tahrik ediyordu. Horst kadını kendisine doğru çekti. Elini sabahlığın içine soktu ve dolgun göğsünü yakalayarak bir süre sıktı.

— Göğüslerin her zaman nefis.

Şaşkındı, ne diyeceğini bilmiyordu. Horst Fulda gülerek ani bir hareketle sabahlığın kuşağını çözdü. Maria Ave sabahlığa sarındı ve:

— Olmaz, Tulio bitişikte uyuyor, diye mırıldandı. Uyanırsa...

— Uyanmaz, dedi Alman kızın diri karnını okşarken.

Sabahlığın önünü açtı ve kadının göğüslerini ağzına aldı. Bu tür okşanmaya Maria Ave dayanamıyordu. Dilin göğüs uçlarına her değişinden büyük haz

duyuyordu.

Yavaş yavaş divana uzandı. Horst Fulda ışığı söndürmek için kalktı. Pantolonunu çıkardı. Maria Ave bacaklarının arasına aldığı erkeği bir süre sonra içinde hissetti. Düzenli nefes alışlarla kısa sürede doyuma ulaştı. Maria Ave buluştukları günden beri ona ihtiyacı olduğunu şimdi anlamıştı. Nerede bulunduklarına aldırmadan adamın sımsıkı boynuna sarıldı. Horst Fulda sakinleşmesini bekledikten sonra onu yüzükoyun çevirdi, arkasına geçerek kalçalarını kaldırdı ve olanca gücüyle abanıverdi. Her hareketinde ikisi de inliyordu. Maria Ave bunun sonsuza dek sürmesini diledi. Kısa bir süre sonra Alman boşaldı, kadının üzerinden çekilirken kıcına bir tokat attı.

— Git yat. Yoksa Tulio soru sormaya başlar.

İç i alev alev yanmasına rağmen, uysal uysal "karı koca" hayatı yaşadığı odaya döndü. Tulio uyanmamış-

Horst Fulda pantolonunu giydi ve odasına çekildi. Inge Klein uyumamıştı. Sert sert ona bakarak:

— İtalyanı becerdin, dedi. Sizi duydum. Artık benimle sevişmiyorsun.

Bu yakınlaşma amacıyla yapılmış bir konuşma değildi. Aniden Horst Fulda kadının aşırı sakinliğinden korktu. Bir an uzanmak istediye de Inge onu itti.

— Senden de, bu şehirden de, ülkeden de bıktım, dedi Inge.

Işığı söndürdü ve arkasını döndü.

Sergio'nun sesi öfkeliydi. Malko aradığından bu yana altı saat geçmişti. Bitmek tükenmek bilmeyen altı saat. Ertesi günün akşamı, geriye sayma işlemi başlıyordu.

— Hakkınız vardı, dedi Malko'ya. Devriyeler Gianni Viterbo'nun izlediği yolu buldu. Yanında Maria Ave'ye tıpa tıp uyan ve yoldan aldığı anlaşılan bir kızla Via

Salaria civarında görülmüş.

— Neyse bu da bir şans, dedi SAS. Kurtulmak için öldürmüş olmalı. Çünkü "in"i o yörede... Civarda bir soruşturma yapıp Maria Ave'nin fotoğrafını göstermek lazım. Çok güzel olduğu için dikkati çekmemiş olamaz... Ah, bir yeri bulabilsek...

Ümitlenmişti. Başarmak için yirmi dört saati vardı.

— Hemen işe girişiyoruz, dedi Sergio. Ama çok ölçülü davranmalıyız. Aksi halde onları uyandırmış oluruz. Henüz bir varsayım bu zaten!

— Ben de sizinle gelebilir miyim?

— Yarın sabah, sorunu kabaca çözdüğümüzde. Sizi her zamanki yerden alırsınız. Dokuzda.

*

**

SAS ve bir sivil jandarma birlikte hedef bölgesine gittiler. Bütün tanımlar uyuyordu. Maria Ave bu mahallede oturuyordu. Ama nerede? Bu da başka bir sorundu.

Kapıcılarla işbirliği yapabilirlerdi... 42 numaraya girdiler. Fotoğrafı gösterdiler. Bu kez değişik bir şey oldu. Geveze kadın ilginç bir hikâye anlatmaya başladı. Evet cinayet günü onu görmüştü. Binanın koridoruna sığınmıştı. Kadın onu orospu zannetmiş ve seviştikten sonra gittiğine kanaat getirmişti. Bir ipucu daha... Yüz metre ilerlemişlerdi ki, içi çocuk dolu bir parka girdiler... İki çocuk kırmızı Lamborghini'yi ve güzel kışkı afeti çok iyi hatırlamıştı... Molto sexy... İçleri tutuşuyordu. SAS çevrelerindeki basit binalara baktı. Saygın kişilerin oturduğu bir mahalle. Buna rağmen Tugaylar'ın "in'Merinden biri buradaydı. Jandarma fotoğrafı cebine koydu ve başını salladı.

— Farkettirmeden kızı bulabilmek için on adam lazım. Buradaki binaların hepsine aynı anda dalmak gerekiyor.

— Bir de esnafla konuşalım, dedi Malko.

İlk dükkân bir fotokopiciydi. Sahibi ağır işitiyordu.

Adam dikkatle fotoğrafı inceledi. Sonra bıraktı:

— A, evet, bu Via Severano 1 numarada oturan afet. Arasına fotokopi için gelir... Bir şey mi yaptı?

Malko ve jandarma adama baktılar.

— Hayır, hayır dedi İtalyan. Eğer görürseniz hiçbir şey söylemeyin.

Dükkândan çıktılar. Gösterilen bina yüz metre ilerdeydi. Bu mahalledeki tüm binalar gibi bahçe kapısında bir konuşma cihazı vardı. Altı katlı bir binaydı. Tabii, bir kapıcı vardı ama adamı sorguya çekmek çok tehlikeliydi. SAS ve İtalyan gecikmeden girdiler. Gerisi çok önemliydi. Gerçi Sergio bir telefonla binayı sardırır ve çevreyi aratırdı, ama Tugay üyeleri Beppe di Santini'yi burada rehin tutuyorlarsa onu yüz kere öldürecek zamanı bulurlardı. Darbeyi indirmeden sorunlar azaltılmalıydı.

— Gidip Yüzbaşı Sergio'yu görelim dedi Malko.

Saate baktı: 11.25

Günün yarısı gitmişti.

*

**

Toplatı Via Tıburtina'daki jandarma karakolunun bodrumunda yapılıyordu. SAS oraya General Chiesa'nın "yalnız tilkiler'inden birinin kullandığı kamyonla gelmişti. Duvardaki Roma haritası ve General Chiesa'nın yakaladığı yıkıcıları gösteren grafik haricinde oda bomboştu. Malko'nun Sergio adıyla tanıdığı ve toplantıyı yöneten kişi iki saat önce tele-objektifle çekilen fotoğrafları gösteriyordu. Hepsinde Maria Ave pantolonluydu ve yanında da iki kişi vardı. Horst Fulda ve Inge Klein.

— İyi çalıştınız, dedi Sergio. Bu fotoğraflar çekildiğinde Via Severano'daki 1 no'lu evden çıkıyorlardı.

— Farkedilmediniz mi? dedi Malko, Beppe'yi düşünerek.

— Merak etmeyin. İşimizi bir çiçekçi kamyonetinden

gördük. Via Severano 1 numaranın bir "in" olduğuna eminiz. Ama henüz hangi kat olduğunu bilmiyoruz. Her katta bir daire var. Dört tanesi olamaz. Çünkü orada ya çocuklar ya da onlara uymayacak kişiler var. Geriye dördüncü ve altıncı katlar kalıyor.

— Niçin?

— Dördüncü katta bir profesör ve karısı var, pek misafir gelmez. Eskiden Trente'delermiş ve sol görüşlüler. Tabii bunun pek bir anlamı olamaz...

— Altıncı katta ise felçli bir kadın var. Yeğeni bakıyor. Antonio Capri. Edebiyat fakültesinde öğrenci. Hakkında soruşturma yaptık, ama bir şey bulamadık. Misafirleri olmaz. Oysa ev konuk ağırlayacak kadar büyük...

— Beppe di Santini'nin orada olabileceğini mi düşünüyorsunuz?

— Mümkün. Eğer öyleyse, yalnız bırakmazlar. Almanları ve Maria Ave'yi çıkarken gördüğümüze göre geriye Tulio ve Antonio Capri kalıyor.

— Nasıl saldıracağız?

Jandarma başını eğdi.

— İşin nazik noktası da bu. Arama emriyle gitmek olmaz. Rehini vuracak zamanları olur. Bayatlamış papaz, postacı ve dilencilik numaraları da sökmez, içeriye ziyaretçi gibi girilebilir. Aklıma bir şey geldi. Gaz kaçağı diye. Elimde üniformalar var. önce giriş katında milletin kokuyu duyabilmesi için bir delik açacağız. Sonra en üst kattan arızayı aramaya başlayacağız.

— Bütün daireyi dolaşmamıza izin vermezler, dedi SAS. En iyisi binanın boşaltılmasını istemek.

Sergio güldü.

— Gerçekten de binayı boşaltmak gerekecek. Yalnız buluşmamızı size kurdukları pusuyu göz önüne alarak saptamalıyız. Aşağı yukarı daha iki saatimiz var. Çok dikkatli olalım. Sıkıştırıldıklarını anlarılarsa çok tehlikeli olabilirler. İşte şöyle yapacağız...

XVII. BÖLÜM

SIG'in* kamyoneti bir saattir Via Severano'nun köşesinde duruyordu. Gazcı kılığındaki iki "tilki" dikkatle sokağın kanalizasyonunu dinliyordu. Almanlardan sonra binadan hiç kimse çıkmamıştı.

Malko kötü görünümlü bir araçtan indi. İşin ikinci kısmına karışacaktı. Beppe di Santini'yi kurtarmak için bir saatten biraz fazla zamanları vardı.

Üniformasına baktı. Ceketini düğmelenmiş olmasına rağmen kurşun geçirmez yeleği belli oluyordu. SAS'ta kendi tabancası, Sergio da ise kısa namlulu bir P 38 vardı. Ayrıca Malko'nun sağ bacağına, bantla tutturulmuş küçük bir otomatik Mauser bulunuyordu. Gazalardan biri geldi, kamyonete bindi ve:

— Her şey tamam, bütün ev leş gibi kokuyor! Merdivene gaz bombası attık. Hiçbir tehlike yok, dedi.

Malko, Sergio ile kamyonetten indi. Kapıcının kapısını çaldılar.

— Sinyora, dedi Sergio. Binayı boşaltmak lazım. Kontrol edemediğimiz önemli bir gaz kaçağı var.

Kapıcı dua edercesine ellerini havaya kaldırdı, ama gazcı aldırış etmedi.

— Yukarıdan başlıyoruz. Haber vermek için bizimle gelin.

(*) "İtalyan Gaz Şirketi" anlamına Società Italiana dal Gas.

— Altıncı katta felçli Bayan Mafaldi var... dedi kapıcı. Ne yapacağız?

— İtfaiyeye haber verilir, dedi Sergio.

Kapıcı holde durumdan hoşnut olmadığını belirten hareketler yaptı.

— Che puzza!*

Eski asansör çok yavaş çıkıyordu. Altıncı katın sahanlığı yapraklı çiçek doluydu. Malko beşinci kattakilere haber vermek bahanesiyle bir kat aşağı indi. Tulio ile burun buruna gelmenin alemi yoktu. Sergio altıncı kattaki zile bastı. Bir defa, iki defa, on defa. Kapıcı başını salladı.

— Eğer yeğeni yoksa, kapıyı açamaz.

— Başka kimse yok mu?

— Bazen yeğenin nişanlısı gelir. Bazan de gençlerin misafirleri. Kız biraz önce gitti.

— Sizde anahtar var mı?

— Si, ma...

— Bulun. Bu bir güvenlik sorunu... Bina havaya uçabilir...

Kapıcı tam asansöre girerken, bir kilit sesi duyuldu. Kapının aralığından bir kafa uzandı. Gözlüklü genç şaşkın şaşkın homurdanırcasına:

— Ne oluyor? diye sordu.

Sergio elini kasketine götürdü.

— Sinyor, hissettiğiniz gibi binada önemli bir gaz kaçağı var. Herkesi dışarı çıkarmamız lazım. İtfaiyeciler neredeyse gelir. Yardım eder misiniz?

Jandarmanın yüz ifadesi karşısında genç şaşırdı.

— Ama, teyzem yirmi yedi yıldır çıkmadı.

— Bu bir emir, dedi Sergio. Herkesin çıkması lazım.

— İyi, iyi, dedi aceleyle genç. Haber vereyim. Birkaç dakika sonra gelebilir misiniz?

Sergio bir an durakladı, saatine baktı.

— Bene. Ama bütün binanın yarım saate kadar

(*) Ne pis koku!

boşalmış olması lazım. Biz araştırma yaparken ev sakinleri de Al Foggio Lokantası'nda toplansınlar. Arrivederci...

Merdivenlerden indi ve beşinci katta Malko'yu buldu.

— Bana kalırsa hiçbir şeyden şüphelenmediler, dedi jandarma. Ama telaşa kapılacaklar ve çılgınlık yapabilecekler çıkabilir.

Malko cevap vermedi. Eğer rehin binadaysa onun hayatıyla Rus ruleti oynanıyordu. Orada kim vardı? Oradaki Tugay üyelerinin SAS'ı temizlemeyi üstlenen komandolarla ilişkisi var mıydı? Çok önemli bir sürü sorun. Şu an için bunların cevabı bilinmiyordu.

*

**

Sinyora Mafaldi'nin yeğeni Antonio, Tulio'nun odasına girdi. Terörist elinde silahıyla kapının arkasına saklanmıştı. Zil sesleri nefis bir hayalinin yarım kalmasına sebep olmuştu.

— Ne var? dedi sertçe.

Antonio halinden kuşkullanmış olduğunu anladı. Onun bir katil olduğunu biliyor ve bacakları titriyordu.

— Gaz kaçağı, dedi. Evi boşaltmak lazım. Tekrar gelmelerini söyledim. Beş dakika sonra burada olurlar. Ne yapacağız?

Tulio etrafı kokladı.

— Doğru, pis bir koku... İyi, bizim için sorun yok. Ama diğeri için...

Cümlesini yarım bıraktı, sonra devam etti:

— En iyisi onu saklamak. Daireyi aramazlar. Odayı kilitleriz. Eğer içeride kimse kalmadığını söylersek, inanırlar. Bunlar aynasız değil. İhtiyarı çıkarırız, hoşlarına gider.

— Çok iyi, dedi Antonio.

Kapıyı kapattı. Her şeyin yolunda gitmesine rağmen çok korkmuştu. Bu güne kadar devrimci harekette adı bir neferdi ve hiçbir zaman şiddet eylemine katılması

istenmemişti. Ama, yataklık suçundan otuz sene mahkûmiyet yiyebilirdi. İlk kez böyle bir şey yapıyordu. Uyuklayan teyzesinin odasına girdi ve:

— Teyze, bir gaz sorunu var, dedi. Bir veya iki saatliğine binayı terketmek gerekiyor...

Felçli kadın ağlamaya başladı. Kimseyle görüşmüyordu. Vaktini televizyon ve radyoyla geçiriyordu. Mahalle dedikodularını ise, günde iki kez odasını, mutfağı ve salonu temizlemeye gelen hizmetçiden öğreniyordu. Gaz kokusunu duymasına rağmen önem vermemişti.

— Bir yere kıpırdamak istemiyorum, dedi olabildiğince soğukkanlılıkla.

Antonio kollarını havaya kaldırdı. Sorunlar başlıyordu.

*

**

Beşinci katın sahanlığında boşaltılan ailenin çocukları çığlık çığlığaydı. Bu da harekâtı daha inandırıcı kılıyordu. Sergio altıncı kattaki zile bastı. Bu kez kapı hemen açıldı. Yeğen daha rahata benziyordu.

— Nihayet teyzemi kandırabildim, dedi. Taşımam için yardım eder misiniz?

Sergio adamı izledi. Daire çok büyüktü. Tablo ve biblolarla dolu bir odaya girmek için tozlu salonu geçtiler. İhtiyar kadın odanın ortasındaki koltuğunda sallanıyordu. Gelenlere ters ters baktı. Sergio kadına yaklaştı. Kolları arasına aldı ve kuş gibi kaldırdı. Antonio onu izledi.

Holde Sergio arkasına döndü.

— Başka kimse yok mu?

— Bir arkadaşım var.

— Çıkmasını söyleyin.

Antonio bir kapıyı açtı ve:

— Gidiyoruz! diye bağırdı.

Kapı açıldı. İri yarı romantik yüzlü bir genç çıktı. Bakışları çok sertti. Antonio ile gözgöze geldiler. Yeğen

zoraki olarak gülümsedi.

— Patlamadan önce kaçalım, dedi.

Tulio kıpırdamadı.

— Zavallı enayi! dedi küçümseyerek. Havaya uçacak olan sensin. Gaz şirketine telefon ettim. Kaçak filan yokmuş. Bunlar aynasız.

Paltosunun önünü açtı. Silahını ihtiyar kadını kucaklamış olan Sergio'ya doğrulttu.

— Öyleyse sen de polissin, değil mi?

Sergio soğukkanlılığını kaybetmedi.

— Evet, dedi. Ben Jandarma Yüzbaşı Maricone Bina sarıldı. Teslim olsanız iyi edersiniz.

Antonio kireç gibi olmuştu. Tulio ile gözgöze geldiler. Adam yeğene doğru yürüdü ve dişlerinin arasından:

— Adi herif! Bizi sattın, dedi.

— Hayır Tulio! dedi yeğen. Delisin sen!

— Tulio teslim ol ve silahını at! dedi Sergio. Hafifletici unsur olur.

— Aman ne iyi, dedi alay ederek Tulio. Otuz yıl yerine yirmi sekiz yıl yatarım. Kadını bırak, yoksa ikinizi de vururum.

Sergio kıpırdamadı. Bu mesafeden o silah ikisini de delik deşik edebilirdi. Arka tarafta ses duyuldu. Asansör gelmişti. Kapı açıldı. Maria Ave gözüktü. Genç kadın elini hemen çantasına soktu ve Gianni Viterbo'yu öldürmek için kullandığı susturuculu Berettayı çıkardı. Yorgun ve şaşırmışa benziyordu.

— Neler oluyor? Niçin aradın?

Tulio, Sergio'yu gösterdi ve alay ederek:

— Sana Jandarma Yüzbaşı Maricone'yi tanıtayım... İşimiz var. Beppe ile sen git. Birisi odaya girmek isterse, onu vur. Çabuk ol!

Sergio'ya döndü.

— Bizi faka bastıracağınızı sandınız, değil mi? Ben bu itin hesabını görürken burada kalın. Kıpırdarsanız ya da kaçırsanız çocuk ölür.

Antonio arkasındaki kapıyı açarak geriledi. Kireç gibiydi. Tulio onu izledi ve kapının eşiğinde durdu. Antonio korkuyla silaha bakıyordu.

— Hayır Tulio, hayır.

— Gevezeleri sevmem.

Antonio nereye kaçacağını bilemedi ve köşedeki bir yatağın üzerine çıktı. Silah korkunç bir gürültüyle patladı. Mermi Antonio'nun karnında çay tabağı büyüklüğünde bir delik açıp sırtından çıkarken belkemiğini parçaladı. Tulio hemen kurbanına yaklaştı. Namluyu kafasına dayadı ve tetiği çekti. Bu kez de kafatasının yarısıyla beyni duvara yapıştı... Peşpeşe patlamalarla yukarı çıkan Malko kapıda kalakaldı. Tulio elini kemerine götürerek bir P 38 çekti ve SAS'a nişan aldı.

Sergio hemen harekete geçti. Bir tek hareketle ihtiyar kadını katilin üzerine fırlattı. Tulio P 38'in tetiğine basarken kadın kucağına düştü. Mermi kornişe saplandı ve Malko silahını çekecek zamanı buldu.

İhtiyar kadın haykırarak yere düştü ve Tulio yeniden ateş etti. Bu kez Sergio boğazından vuruldu. Sendeledi, silahını çıkartmak istedi ve duvarın kenarına yığıldı. Çok kan kaybediyordu. P 38 bir kez daha patlamıştı. Mermi Malko'nun karnına isabet etti. Darbenin etkisiyle geriledi, soluğu kesildi. Tulio ikinci kez ateş etti. Bu kez mermi SAS'ın tam kalbinin altına vurdu. Sanki göğsü patlıyormuş gibi oldu.

Gözleri karardı. Yassı tabancasını kaldırdı. Ama elinde güç kalmamıştı. Tetiğe basacak kadar bile. Bacakları hissizleşti, gözleri kararır gibi oldu.

Gaddar bir gülümseme hissetti. Tulio son darbeyi indirmek için geliyordu. Malko büyük bir gayretle gözlerini açtı. Adam karşısında değildi. Başının dönmesi birkaç saniye sürmüştü. Sergio can çekişiyordu, silahı döşemeye düşmüştü. Malko içgüdüsel bir hareketle silahını kaldırdı ve ateş etti. Mermi Tulio'nun sol tarafına isabet etti. İtalyan eksenini etrafında ateş

ederek döndü ve duvar lambasını vurdu. S AS gibi-
onun da kurşun geçirmez yeleği vardı. Malko ikinci kez
ateş ederken adam dengesini buldu ve tam yeleğinin
hemen altından vuruldu. Tulio acı bir çığlık attı ve iki
büküm oldu.

Malko'yu unutmuş, ağzını açmış, nefes almaya
çalışıyordu. Fakat SAS ona hiç şans tanımadı. Silahını
iki eliyle tutarak başına nişan aldı. Kendiliğinden
arkasını dönen Tulio mermiyi ensesine yedi ve yıldırım
çarpmış gibi yıkıldı.

Malko tam doğrulurken, bembeyaz bir surat ve
elinde Beretta'sıyla Maria Ave kapıda belirdi. Tulio'nun
cesedini gördü, bir çığlık attı ve SAS'a baktı. Titreyen
dudakları ve yuvarlak yüzüyle yine küçük bir kıza
benziyordu.

— Silahınızı atın, dedi Malko. Hiçbir kötülük
yapmayacağız.

Maria Ave cevap vereceğine Beretta'yı ona doğrultar-
ak ilerledi ve titrek bir sesle:

— Bırakın geçeyim, diye bağırdı. Bırakın!

Parmağı tetikteydi. SAS onu vurabilirdi, ama her
zaman bir kadına ateş etmekten sakınmıştı. Beretta
karnına yönelikti ve fazla tehlikeli değildi. Geriledi.
Maria Ave küçük holü bir yengeç gibi yan yan
yürüyerek geçti. Sonra geri geri çıktı ve merdivene
doğru gitti.

Malko onu seyretti. Beşinci kattan gelen sesleri
duyunca korkarak asansöre gittiğini gördü. Kadına
biraz süre tanıdı. Sonra asansör hareket edince,
parmaklıkları kapıyı açtı. Asansör iki kat arasında
durmuştu ve Maria Ave yakalanmıştı. Malko daireye
girdi ve Sergio'nun üzerine eğildi. Jandarma zar zor
nefes alıyordu ve nabızı da hissediliyordu.

Merdivende gürültü patırtı oldu. Sergio'nun adam-
ları geliyordu. Birbirlerini vurmamak için kolluk
takmışlardı. Yerde çırpınan ihtiyar kadının ve amirleri-
nin etrafında toplandılar.

SAS evi aramaya başladı. İlk üç odada hiçbir şey yoktu. Sonra dördüncü odaya girdi. Burada alışılmamış bir şey vardı. Bir çadır kurulmuştu! Duvarın kenarında boş konserve kutuları duruyordu. Koku rezaletti. Eğildi, tülü açtı. Ateşten cayır cayır yanan, sakalı uzamış, ve külotla yatan bir delikanlıyla karşılaştı. Çocuk ayak ve el bileklerinden demir bir karyolaya kelepçelenmişti. Sağ kulağında sargı vardı ve çok zayıftı. Malko'ya boş boş baktı.

SAS çocuğa doğru eğildi.

— Sen Beppe di Santini misin?

Delikanlı dudaklarını kıpırdattı, sonra evet anlamında başını salladı. Malko duvardaki bir çivide kelepçenin anahtarını gördü. Birkaç saniyede açıtsa da genç kıpırdamadı. SAS onu kaldırmak için yardım etmek istedi, ama çocuk karşı koydu ve acıyla bağırdı. Uyuşmuştu. Malko etrafına bakındı. Polis gelmeden onu buradan çıkarması lazımdı.

Çadırı yırtarak genç Di Santini'yi kucakladı. Çok hafifti. Malko onu ihtiyar kadının odasına götürdü ve yatağa koydu. Yüzünü saklayacak şekilde bir çarşafa sardı ve kucakladı. Korkunç bir şey, en fazla kırk kiloydu?

Hol çok hareketliydi Jandarmalar Sergio ve ihtiyar kadının etrafındaydılar. Birisi telefonla takviye kuvveti istiyordu. Kimse Malko ile ilgilenmedi. O da merdivenlerden inmeye başladı. Beşinci kattakiler o geçerken korkudan seslerini çıkarmayarak yol açtılar. Üçüncü katta dinlenmek için durdu. Beppe çok hafif olmasına rağmen diğer jandarmaların bulunduğu giriş katına gelince rahat etti. SAS rehini onlara uzattı.

— Derhal hastaneye götürün. Gizlice.

— Sanki bizden biriymiş gibi davranacağız, dedi jandarma komutanı.

Malko birkaç saniye dinledi. Sonunda Sinyor di Santini'ye verdiği sözü tutmuştu. Oğlu sağ salımdı... Ama Mario'nun evinde neler olmuştu? Horst Fulda

neredeydi? Jandarmalardan birine soru sormaya hazırlandığı anda arkasında bir gürültü duydu. Asansör geliyordu. Ne olduğunu hemen anladı. Kabinde Maria Ave'nin olduğunu bilmeyen jandarmalardan biri kapıyı kapatmış ve aleti serbest bırakmıştı.

Kapı açıldı. Arkasına dönmeden Maria Ave Beretta'nın namlusunu boynuna sertçe koydu.

— Şimdi çıkıyoruz. Arkadaşların beni durdurmaya kalkarsa neler olacağını biliyorsun.

Kadın etrafına bakındı. Karşıda birisini bekleyen bir (aksi duruyordu. Malko'yu iterek şoföre yaklaştı.

— Dışarı çık. Anahtarları da üzerinde bırak, dedi.

Bıyıklı adam kadına baktı, alay edencesine başını kaldırdı.

— Taksimi çalabileceğini mi sanıyorsun, orospu!

— Ne diyorsa yapın, diye araya girdi SAS. Tehlikelidir. Sizi öldürebilir.

Ses tonu arabadan inen şoförü korkutmuştu. Maria Ave, Malko'yu direksiyona oturttu kendisi de arkaya bindi. Anında da hâlâ sıcak olan namluyu ensesine dayadı.

— Andiamo. Aptallık etme, kazaya sebep olma ve aynasızların dikkatini çekme. Çünkü seni öldürürüm. Hareket et.

SAS boyun eğdi. Aklı karışmıştı. Yavaş yavaş Via Momentana'ya çıkan caddeyi geçti. Bir döküntü Alfa Romeo ile karşılaştılar. Arabada dört kişi vardı.

Maria Ave arkada alay etti.

— Aptallar! Çok geç kaldılar.

Sesi kesildi. Malko aynadan kadının gözyaşlarını sildiğini gördü. Ancak tabanca hâlâ ensesindeydi.

— Nereye gidiyoruz? dedi.

— Ben söylerim... Sağa sap! Şarjörümü hayalarına boşaltabileceğim sakın bir yere gidiyoruz. Tulio'ya yaptığın gibi!

XVIII. BÖLÜM

Malko sakinleşsin diye bir süre hiç sesini çıkartmadan arabayı sürdü. Viale della Provincie'den inerken konuşmaya başladı.

— Gianni Viterbo'nun öldürülmesi bir hataydı, dedi sakin sakin. Sizi onun sayesinde bulduk. İstedliğini yapıp öyle kaçsaydınız daha iyi olurdu...

Maria Ave sığradı.

— Ben orospu değilim, her önüme çıkanla sevişmem.

Aniden sustu. Malko söyleyecek bir şey bulamıyordu. Fakat sessizlik uzayınca işin kötü bitebileceğini hissediyordu. Maria Ave başını çevirmiş onu seyrediyordu. Geçen arabaların farlarıyla yüzleri aydınlanıyordu. Genç kadının gri gözleri sert, ama ifadesizdi.

— Bu işin böyle biteceğini biliyor muydunuz? dedi. (Sesi yumuşamıştı.)

— Nasıl? dedi SAS.

— öleceksiniz.

— Hepimiz bir gün öleceğiz. Kaçınılmaz bir son.

Maria kendini haklı göstermek istercesine:

— Tulio'yu öldürdünüz, dedi.

— Bildiğiniz gibi o da epeyce insan öldürmüştü. Ben olmasaydım benim yerime başka birisi de onu temizleyebilirdi. Yolunu seçmişti. Peki ama, siz beni niçin öldürmek istiyorsunuz? Horst Fulda'ya teslim etmeyi istediğinizi sanıyordum.

— Nerede olduklarını bilmiyorum, dedi Maria.
Sürekli konuşmak gerekiyordu. Böylece tetiğe dokunmasına engel olabilirdi.

— Arabadan çıkınca ne yapacaksınız?

— Bu sizi ilgilendirmez.

— Ne yapacağınızı ben söyleyeyim, dedi Malko. Yürüyeceksiniz. Otostop yapacak, belki de "in'lerinizden birine gideceksiniz. Arkadaşlarınızı bulabilmek için. Ancak durum değişti... Bu harekâta bana kim yardım etti biliyor musunuz? General Chiesa'nın "tilkiler"! Bir gün sizi sıkıştırıp vuracaklar.

— Niçin?

— Çünkü Tulio onlardan birini öldürdü.

Umursamaz bir hareketle omuz silkti.

— Gizleneceğim. Her şeyi çok iyi ayarladık... Bazı arkadaşlarımız yıllardır gizleniyor.

— Bütün hayatınız boyunca saklanamazsınız, dedi Malko. Yüzlerce Tugay üyesi Trani Hapishanesi'nde. En iyi ihtimalle size de aynı şey olur. Onlar bulmadan teslim olursanız otuz yıl hapis... Sizde bu kadar güzellik varken yaptığınız enayilikten başka bir şey.

— Sizi öldürüp öldürmemem bir şey değiştirmez. Daha önce de adam öldürdüm.

— Doğru. Ama, hapisteyken iki yerine tek kâbus görmenizi sağlar hiç olmazsa. Ben de adam öldürdüm. Bazen yüzleri gözümün önüne gelir, ölü, korkunç derecede hareketsiz ve soğuktur. Biliyor muydunuz? Onlarla konuşmak istersiniz, ama cevap vermezler.

Her ikisi de alçak sesle konuşuyordu. Neredeyse başları birbirine değecekti. Malko'nun elleri direksiyondaydı. Araba pipo kokuyordu. Maria Ave'yi şaşkın bir anında yakalasa bile kurtulamayacağını biliyordu... Sadece onu kandırabilirdi... Yakınlık kurduğu bir insanı öldürmek zordu. Saldırıya geçti.

— Aslında kim olduğumu bilmiyorsunuz. Bu mesleği niçin yaptığımı da.

— Çünkü faşistsiniz, dedi. Pis bir faşist. Halktan

nefret ediyorsunuz.

— Halktan nefret etmiyorum, diye düzeltti SAS. Faşist değilim. Siz de halk değilsiniz. Evinizi gördüm. Ailenizin hali vakti yerinde. Savaşırıysam bu bir ideal içindir, çok az param var...

— Şatonuzla uşaklarınıza ne demeli...

Bu kez Malko samimi olarak güldü.

— Eğer çalıştırmısam o zavallı ihtiyar çift sokakta kalır. Yardımcıma gelince, bana çok bağlıdır. Beni korumak için karnından yaralandı.

— Enayiymiş! dedi sinirli sinirli Maria Ave. Onun gibi köpekler fabrikada işçileri ezen polislere benzerler...

— Boş verin, dedi SAS. Her tarafa pislik bulaşmış. Alman "dostlarınız" onlara yardım eden bir kıza ne yaptılar biliyor musunuz? Şantaj...

Kamyonları farlarıyla aydınlatarak geçmeye devam ediyordu. Arabanın içi ise gittikçe soğuyordu...

Ona Frankfurt'taki sevicinin hikâyesini anlattı. Maria Ave hiç kesmeden dinledi. Sonra:

— Ya sevgiliniz Tulio niçin arkadaşını öldürdü? diye sordu. Hiçbir şey yapmamıştı. Öldürmekten zevk alıyordu. Delilik. İstedığınız bu mu? Ölüler, ölüler. Sıra size gelinceye kadar... Olduğunuz yerde dönüp duruyorsunuz. "Dayanaklarınız" peşpeşe yıkılıyor. Çünkü kimse sizden yana değil. Korkuttuklarınız hariç. Karnına delik açtığınız kapıcı, faşist miydi, kapitalist mi? Yoksa proletaryanın sömürücüsü mü?

— Sinirliydim, korkmuştum.

Ailesine böyle söyleyin... Ya babasına şantaj yapmak için sakatladığınız Beppe?

Kız cevap vermedi. Buna rağmen Beretta'nın kabzasındaki parmakları gevşememişti. Malko henüz kazanamadığını biliyordu. Kendini toparlayıp onu öldürebilirdi. Ne yapacağını bilemiyordu. Aniden durdu.

— Burada durmayalım. Gidelim, dedi Maria .

— Hayır, dedi SAS. Eğer öleceksem burada kalmayı

tercih ediyorum.

Maria Ave dudaklarını ısırđı. Ateş edeceğini sandı. Sonra başını eğdi ve mırıldandı.

— Aslında bu bir şeyi değiştirmez...

SAS tam duruma hakim olduğunu sanırken Maria Ave kararlı bir şekilde devam etti.

— Efendiliğiniz ve zevzekliğiniz ile beni kandıracağınızı sanıyorsunuz. Ama kötü ününüzü biliyorum. Siz bizim en tehlikeli düşmanlarımızdan birisiniz. Davamıza çok zarar verdiniz. Mısır'da iki Alman arkadaşımızı öldürdünüz. Tam itsiniz. Yalancı...

Kendini toparlamıştı... Malko başından aşağı kaynar suların devrildiğini hissetti. Bir tek kelime daha ederse tetiği çekeceğini biliyordu. Çok sinirliydi. Kadın ciddi ciddi onu öldürmek istiyordu. Tehlikeliydi, çünkü daha önce de adam öldürmüştü.

— Niçin evlenmediniz? diye sordu aniden.

Şaşkıındı. Cevap vermeden önce biraz bekledi. Üzgün bir tavırla.

— Bu sizi ilgilendirmez, dedi.

— Erkeklerin hoşuna gitmiyordunuz? Sizi çok mu şişman buluyorlardı ?

— Ne? Bunu nereden biliyorsunuz?

Malko, Maria Ave'nin hapse girmeden önce çok şişman ve lakabının da "Fıçı" olduğunu CIA raporundan öğrenmişti. Zayıf noktasına yüklenmenin tam zamanıydı.

Yumuşak bir sesle devam etti.

— Terörizme karıştınız. Çünkü ancak erkekleri tahrik eden ince ve güzel kadın kimliğine bürünmüştünüz. (Bilerek kaba bir kelime kullandı.) Şimdi de gençliğinizden ve güzelliğinizden yararlanmak istemiyorsunuz.

— Susun!

Bağırmıştı. SAS sustu. Biraz sonra yanlarından geçen kamyon korna çalınca ikisi de sıçradı. Malko hırıltılı bir ses çıkardı.

— Haydi gidiyoruz. Hakkınız vardı. Yola devam etmek daha iyi. Eğer bizi bir jandarma aracı farkedirse...

Kadının tehlikeli bir hareket yapmasına engel olmak istiyordu. Çok sinirli olduğunu anlamıştı.

— Hayır, burada kalalım, dedi kadın.

Malko başını eğdi.

— Taksiden ineceğim. Ne isterseniz yapın.

— Ne oluyorsunuz?

— Hiç, yorgunum, dedi SAS. Yetti artık. Bütün gece burada kalamayız. Ya beni öldürün ve arkadaşlarınızı bulun, ya da barış yapalım.

— Barış! diye haykırdı Maria Ave. Barış filan olamaz. Özgürlük için arkadaşlarını satan bir "dönek" olamam. Onları bıçakla lime lime ederim daha iyi.

Yine coşmuştu. Birkaç yıl içeride yattıktan sonra özgürlüklerine kavuşma vaadiyle arkadaşlarını, hücre evlerini satan, pişman olmuş tüm Tugay üyelerine lanet okudu. Bu yüzden de hapisteki Tugay üyeleri dışardakilerden daha çoktu...

— Size bundan söz etmiyorum, dedi SAS. Ayrılabiliriz. Birbirine saygı duyan iki kişi gibi. Tugaylar'ı başka bir hayata atılmak için terkedin.

— İmkânsız, çok geç.

— Eğer anlaşırsak bu ülkeyi terketmenizi ben sağlayacağım. Ne polis ne de arkadaşlarınız sizi bulabilirler. Kimseyi ele vermeyeceğinize göre kin de söz konusu olmaz.

Sessizlik. Malko yavaşça sağ elini uzattı.

— Maria Ave, burayı, parkı birlikte terkedeceğiz. Sizi istediğiniz yerde bırakacağım. Hakkınızda bildiklerimi jandarmalara söylemeyeceğim.

Soğuğa rağmen şakır şakır terliyordu. Gömleği sırtına yapışmıştı. Maria Ave küt parmaklı sol elini pantolonun üzerine koymuştu. Parmakların kasıldığını gören SAS yanlış hesap yaptığını sandı.

Maria Ave ateş edecekti.

XIX. BÖLÜM

Sessizlik uzadı. Maria Ave gözlerini Beretta'yı çevirdiği yere, Malko'nun böğrüne dikmişti. Ağır ağır gözlerini kaldırdı. SAS içinden bir "oh" çekti. İnsan öldüreceği kişiye bakmazdı. Maria Ave'nin ağzı sanki ağlayacakmış gibi büzüldü. Sonra aniden Beretta'yı çantasına attı.

— Pekâlâ. Siz burada kalın, dedi. Ben gidiyorum. Takip etmeyin, yoksa öldürürüm.

Eli kapıdaydı, Malko ısrarlı bir sesle durdurdu.

— Maria Ave, çıkmayın!

Kadın çantasının içinde tabancayı kavradı.

— Niçin?

— Nereye gitmek istiyorsunuz?

— Bundan size ne?

— Yakalanır ya da öldürülürsünüz.

Bitkin bir sesle.

— Ne önemi var! dedi. Nasıl olsa senelerce hapiste kalacağım. Öldürmelerini tercih ederim.

Kapıyı itti, ama SAS tutuyordu.

— Sizi öldürmeyecekler, dedi. Belki hapise de girmeyeceksiniz.

— Nasıl?

— Biraz önce beni öldürebilirdiniz. Bende saygınlık uyandırdınız. Eğer istediğimi yaparsanız, kurtulursunuz.

Maria Ave içini çekti.

— Arkadaşlarımı satarak mı?

— Hayır. Savaştan çekilerek, SISDE ve BR'nin ulaşamayacağı bir yere giderek. Başka bir hayata başlarsınız.

İmkânsız.

— Zor, ama imkânsız değil. Size yardım edeceğim.

— Niçin?

— Sebebini söyledim. Beni öldürebilirdiniz. Şimdi buradan gideceğiz.

Hareket etti. Maria Ave kurtulmaya çalışmadı. Koltuğuna gömülmüştü. Çevre yolunda trafik daha rahattı. Yirmi dakika sonra başkentin biraz dışındaki Eur bölgesine geldiler. SAS bir telefon kulübesinin yanında durdu.

— Beni bekleyin, dedi.

Kadının silahını almayı bile gerekli görmedi. Sergio'nun numarası hemen cevap verdi. Karşısındaki jandarma yüzbaşısının yardımcısıydı. Malko kendini tanıttı.

— Yüzbaşı Sergio öldü, dedi jandarma. Almanlar Mario di Santini ve eşini öldürdü. Horst Fulda, Via Severano'daki sığınağa telefon etti, adamlarımızdan biriyle konuştu... Kaçtılar.

— Ya Beppe?

— Durumu iyi.

Malko'nun ağzında pas tadı vardı. Mario di Santini ona yardım etmeyi hayatıyla ödemişti. Kaderin cilvesi, oğlu hayatta kalmış, o ölmüştü...

— Korkunç, dedi SAS.

— Neredesiniz? Ortadan kayboldunuz.

— Kaçırıldım. Maria Ave tarafından.

Olanları kısaca anlattı.

— Vazgeçtiğini sanıyorum. Benimle birlikte. Bizi ötekilere yalnız o götürebilir.

— Dikkat edin, dedi jandarma. Bu durumu fazla uzatmayın. O bir katil. Er veya geç bize teslim etmeniz

lazım. Vurduğu kapıcı komada.

— Merak etmeyin, dedi Malko. Sizi yarın sabah arayacağım.

Taksiye bindi. Maria Ave sanki uyuyordu.

— Horst Fulda, Mario di Santini ile karısını vurmuş, dedi SAS.

Genç kadın cevap vermedi. Koltuğuna iyice gömülmüştü. On dakika sonra Malko arabayı Excelsior'un yanında Via Boncompagni'de park etti. Maria Ave peşinden gitti. Kapıcı Malko'nun kıyafetine duyduğu şaşkınlığı gizlemeye çalıştı ve hiçbir yorumda bulunmadı.

Malko odasına girince mutluluk duydu. Rahatlamıştı. Maria Ave soyunmadan yataklardan birine yattı. Malko kapıyı bir iskemleyle destekledi, yatak odasının kapısını kilitledi ve çantadan Beretta'yı aldı. Şarjörü boşalttı, namludaki mermiyi çıkardı, bir kadeh Perrier içti ve yattı. Saatine baktı: On otuz.

Çok uzun bir gündü.

*

**

Horst Fulda tanınamayacak haldeydi. Bit Pazarı'ndan pis bir iş elbisesi, bir bisiklet, bir de alet çantası almıştı. Bu tuhaf kıyafetle altı dakikadır boş rıhtımda bekliyordu. Yukardan araba gürültüleri geliyordu. Inge Klein yeni bir sinemaya, Via Nazionale'ye gitmişti.

Köprü'nün merdivenlerinden kısa saçlı, öğrenci görünümlü bir çocuk indi ve ona doğru geldi. Horst Fulda için için kızdı. Hiçbir sorumluluğu olmayan bir ulak yollamışlardı. Parolayı söylediler. Haberci:

— Şef bu gece için gizlenebileceğiniz bir yer buldu, dedi. işte adres. Sizi orada bekliyorlar. Yarın sabah aynı numarayı arayın.

Alman'a katlanmış bir kâğıt uzattı ve yanından uzaklaştı. Horst Fulda kâğıdı açtı ve içindeki: "Katolik Gençlik Yurdu. Tiberina Kilisesi. Peder Pio." yazısını hayretle okudu.

Sergio'nun yerine gelen adam uzun uzun Malko'nun elini sıktı. ENEL'in kamyonu her zamanki yere gelmişti. Jandarma karargâhı çok hareketliydi. Görevli, SAS'ı bütün günlük gazetelerin sergilendiği küçük bir büroya götürdü. Gazeteler Via Severano baskını en ince ayrıntılarıyla verirken, yalnızca kaçan ve çok tehlikeli bir anarşist olan Maria Ave'den bahsetiyorlardı. Ne Beppe'den ne de Malko'dan tek kelime edilmemişti. İtalyan, Messagero' nun yayınladığı genç kadının resmi ni işaret etti.

— Onu istiyoruz. Nerede?

— Excelsior'da, benimle birlikte.

— Onu ne yapacaksınız?

— Eğer Tugaylar'ı terk ederse özgür kalacağına dair söz verdim.

Görevli başını salladı, yüzü asılmıştı.

— İmkânsız. Çok tehlikeli. Ne düşündüğünüzü iliyorum. Sizi Horst Fulda'ya götüreceğini sanıyorsunuz. Ama bu kez sizinle aynı kanıda değilim. Maria Ave'den vazgeçmek için tek şartım var: Profesör Serengeti'yi ele versin.

Malko bu konuda kuşkuluydu.

— Yoksa?

— Size onu ikna edebilmek için kırk sekiz saat veriyorum. Ondan siz sorumlusunuz. Daha sonra tutuklarız. Sizinle birlikte olsa bile.

*

**

Inge Klein, Peder Pio'nun hareketli yüzünden ve lekesiz boynundan büyülenmişti. Bakışları durgundu. Eski moda kelebek gözlükler ise gözlerini büyütüyordu. Yumuşak bir hareketle iki Alman oturumalarını işaret etti. Küçük büro cila kokuyordu.

— Kim olduğunuzu ve ne yapmış olduğunuzu biliyoruz, diye söze girdi. Ortak dostumuz bana herşeyi

anlattı. Kilise şiddeti, eğer ispatlandıysa, reddeder. Şu anda siz bu durumda değilsiniz...

Horst Fulda'nın düşmanca hali yüzünden:

— Burada sizi yargılamak için değil, size yardım etmek için bulunuyorum, dedi. En azından ümitsizliğe kapılmamanız için. Özeleştirinizi yapabilecek zamanınız var. Burada kimse sizi aramaz. Yeni olaylar çıkartmaya kalkmayın...

— Ya yarın? dedi Horst Fulda.

— İstedığınız yere gideceksiniz. Ya da isterseniz jandarmalarla bir teslim anlaşması yaparım. Şimdi dinlenin. Burası Tanrının evi, silah taşıyamazsınız. Giderken size iade ederiz.

Elini Inge Klein'ın torbası ve Horst Fulda'nın alet çantasına doğru uzattı. Horst biraz geriledi, sonra yandaşının bakışına boyun eğdi. Peder Pio onları sade, ama rahat bir odaya götürdü.

— Yaklaşık bir saat sonra yemeklerinizi getirecekler, dedi.

Yavaşça kapıyı kapattı. Adam gider gitmez Horst kapıya koştu. Kilitli değildi.

— Tamam, dedi. Aptallıklarına rağmen dürüst insanlar. Kilit altında değiliz.

Inge Klein botlarını çıkartmıştı bile. Derin bir nefes olarak yatağa uzandı. Kalın duvarlardan hiç ses geçmiyordu. Uzun süredir ilk kez Inge kendini emniyette hissediyordu.

**

Maria Ave yatağa uzanmıştı. Gözleri kırmızı ve şişti.

— Ne oldu? dedi Malko.

Maria Ave yine masum kız ifadesi takınmıştı. Onun birkaç gün önce bir adamı öldürdüğünü, zavallı bir kadını yaraladığını ve BR'nin birçok eylemine katıldığını bu yüz unutturuyordu. Şaşırmış ve mahvolmuş bir genç kadındı.

— Serengeti'ye davaya inanmadığımı, ayrılmak

istediğimi söylemek için telefon ettim. Kimseyi ele vermeyeceğimi de söyledim. Yedi yıl önce beni üye yapan oydu.

— Ee?

Maria Ave burnunu çekti.

— Bana orospu, dedi. Hiçbir yere kaçamayacağımı, beni yakalayıp bacaklarımı kıracaklarını, söyledi. Hayatımın geri kalan kısmını tekerlekli sandalyede geçirmem için...

— Blöf bu!

— Hayır. Hapistekileri bile vuruyorlar. Dediklerini yapacaklar.

Olan olmuştu. SAS jandarmaların teklifini iletmeye cesaret edemedi. Neye yarardı? Kadın kısıtılmıştı. Teröre bulaşan bir daha ayrılamazdı.

— Serengeti herkes demek değildir, dedi Malko.'

— Haber çabuk yayılır. Herkese benim orospu olduğumu, bir BKA ajanıyla seviştiğimi, bir de dönek olduğumu anlatacaklar. (Öfkeyle SAS'a döndü.) Bu senin hatan. Seni öldürmeliydim. Şimdi bir "in"de emniyette olurdum. Bazı dostlar on senedir aynasızlardan kaçıyor, bunu ben de yapabilirdim.

— Dinleyin, dedi SAS. BKA'dan korunmanızı isteyebilirim. En azından bir süre için.

— Beni ilgilendirmez! diye hırladı.

Çok kızmıştı, kapıyı çarparak odadan çıktı. Malko oturma odasına kapandığını anladı. Uzağa gidemeyeceğini bildiği için hiç rahatını bozmadı. Excelsior'u ve korumasını terkederse yandı demekti. Yatağa uzandı, daha doğrusu çöktü. Horst Fulda bir kez daha elinden kurtulmuştu...

Farkında bile olmadan uyudu.

*

**

Malko bir çılgınlıkla sıçrayarak uyandı. Maria Ave önünde durmuş ağlıyordu. Acı çeken bir hayvan gibi çılgınlık atıyordu.

— Ne var?

— Uyuyamıyorum. Korkuyorum. Beni koruyun, Kâbus görüyorum.

Yüzü yaşlar içinde, vücudu sinirden kasılmış bir halde kollarına sığındı. Yavaş yavaş sakinleşti, ama ondan ayrılmadı. Sonra vücudu gevşedi ve başka bir tarzda sarıldı. SAS kadının göğüslerinin gövdesine süründüğünü ve baldırlarından birini bacaklarının arasında oynattığını hissediyordu. Bir rüyadaymışçasına gözlerini yummuştu.

Malko sırtını okşadı. Maria Ave ürperdi, daha çok sokuldu. Sonra SAS'ın gömleğini çıkarttı ve göğsünü öpücüğe boğdu. Şimdi karnı inip kalkıyordu. Ani bir hareketle pantolonunu ve tişörtünü çıkardı. Malko'yu çekti ve kendine yapıştırdı, tırnaklarını sırtına gömdü. Ağzını haykıracakmış gibi açmıştı, ama dudaklarının arasından hiç ses çıkmıyordu. Sonra garip bir şekilde SAS'ı itti, ona sırtını döndü, uyuyan küçük bir kız gibi dizlerini karnına çekti. Ama kalçaları hiç de çocukça olmayan bir şekilde dalgalanıyor ve Malko'ya sürtünyordu. Malko elini dolgun kalçalara koydu ve kendine doğru çekti. Maria, Malko'yu içinde hissettiği anda hafif bir şekilde inledi. Bu tarz birleşmenin İtalyanın ilk deneyi olmadığı belliydi. SAS bu durumdan ağır ağır davranarak mümkün olduğunca uzun süre yararlandı. Maria Ave bu sapıkça sevişmeye sanki bir dini ayindeymişçesine katılıyordu. Kendini yeni efendisine teslim eder gibiydi. Malko kadının zevkin doruğuna ulaştığını ve orgazm olacağını anlayınca daha bir sıkı sarıldı. Sarsılarak gevşediler ve uzun süre tek kelime etmeden aynı durumda kaldılar.

Malko uyuduğunu sandığı bir sırada Maria Ave alçak sesle:

— Sana yardım edeceğim, dedi. Aradıklarının nerede olduğunu biliyorum.

*

**

Horst Fulda sıçrayarak uyandı, saatine baktı: 11.10. Başını hemen öbür yatağa çevirdi. Inge yoktu. Eşyaları da yoktu. Alelacele giyindi ve boş koridora fırladı. Peder Pio'yu odasında buldu. Rahip başını kaldırdı. Yüzünde bir gülümseme vardı.

- İyi uyudunuz mu?
- Inge nerede? diye gürledi Horst Fulda.
- Sizinle birlikte olan kişi mi?
- Tabii o, papa olacak değil ya!
- Gitti!
- Gitti mi! Nereye?

Rahip genç Almanı oturabileceği bir yer gösterdi.

— Genç bayan bu sabah bana geldi. Bu hayata devam edemeyeceğini, biraz düşünmesi gerektiğini ve kendini toparlamak için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Almanya'ya dönerse tutuklanacağını, polise teslim olursa uzun süre hapis yatacağını açıkladı. Bu hayatı... terketmek istiyordu... Onu örnek olarak kabul edeceğinizi de söyledi.

- Kaçtı ha! dedi buz gibi bir sesle Horst Fulda.
- Doğru kelime bu değil, diye düzeltti papaz. Ona birkaç ay içinde bir misafirhane bulmamı istedi. Düşünebileceği tarafsız bir yer. Ondan bu yardımı esirgeyemedim.

— Nerede? diye gürledi Horst Fulda.

— Rahibelerimize ait evlerden birinde. Serbest. Eğer ona bir haber yollamak isterseniz, severek yardımcı olurum...

Horst Fulda kalktı, yüzü sinirden bembeyazdı.

— O orospuya söyleyin, canı cehenneme! Eğer yoluma çıkarsa geberteceğim.

İskemleye bir tekme attı. Rahip soğukkanlılığını korudu.

- Gideceğinizi umarım.
- Eşyalarımı verin! dedi Horst.
- Buradan buyrun.

Peder Pio girişin yakınındaki bir gömme dolaba

kadar teröristi götürdü ve silahların bulunduğu alet çantasını aldı. Horst Fulda kutuyu açtı ve içindekileri kontrol etti. Uzaklaşmadan evvel, geri döndü ve rahibe:

— Eğer ölmeden evvel sizin gibi bir, iki iti temizlersem şaşırmayın, dedi.

Koşar adım, öfkeden kudurarak gitti. Farkında olmadan Piazza Navona'ya çıktı. Oradaki basit adamların ve eroinmanların arasında kayboldu. Bir kaldırıma oturdu ve düşünmeye çalıştı. Inge'nin ayrılması onun için korkunç bir darbe olmuştu. Almanya'ya dönmek istiyordu. Bu makarnacılar ülkesinde kendini kaybolmuş hissediyordu. Hâlâ öfke içinde bir telefon kulübesine ilerledi. Onu başıboş bırakmak Tugay üyelerinin işine gelmezdi.

XX. BÖLÜM

Maria Ave telefonu kapattı. Birbirine zıt duygular içindeydi. Hiçbir zaman Profesör Serengeti ona karşı bugünkü kadar kibar davranmamıştı. Hem bu kadar makul, hem de dikkatsizce. Dün gece için özür dilemiş ve Alman arkadaşından gelen haberleri bildirmişti. Horst örgütlerinin etkililiği sayesinde sağ salimdi. BR'nin gizlenme yerlerinden birinde dinlenecekti. "9 no'lu in"de. Telefon dinlense bile, bu evin nerede olduğunu öğrenemezlerdi. Yalnızca yeri Maria Ave biliyordu.

— Git dinlen, diye o aydın havasıyla önermişti Serengeti. Karar verince, beni ara. Ben dostunum.

Bütün bu cesaretlendirici önerilerden sonra telefonu kapatmıştı. İtalyan liderinin yaptığı ve Horst Fulda'ya karşı kendi hayatının kurtarılmasıyla ilgili iğrenç teklifi Maria Ave kafasından atmaya uğraşıyordu. Çünkü, Serengeti genç kadının Horst Fulda'yı temizlemek isteyen adamla birlikte olduğunu biliyordu. Ayrıca ona yardım ederse jandarmalardan koruyacağını da. Serengeti'ye işlerini düzenleme zamanı veriyordu...

— Evet? dedi S AS banyodan çıkarken.

— Nerede olduğunu biliyorum. Bu gece "9 no'lu in"e geçiyor. Via Cristoforo Colombo'da, kafa dinlenebilecek bir küçük ev... Onu soracak zamanı bile bulamadım. Yalnız...

— Ne?

— Oraya yaklaşılmaz. Gitmen tehlikeli...

Cümlesinin sonunu getirmedi. Malko onun ne düşündüğünü biliyordu. Jandarmalara bir telefon yeterdi. Başını eğdi.

— Hayır Maria Ave, yalnız gideceğim. Hiç kimse Alman dostlarını polise sattığını söyleyemeyecek. Yalnızca evin nerede olduğunu söylemen gerekiyor.

*

**

— Bekleyin, yazacak bir şey alayım.

Horst Fulda dar kulübede ceplerini aradı. Daha sonra Serengeti'nin verdiği bilgileri yazmaya başladı. İtalya Grubu'nun "capo"su hangi arabayı kullanması gerektiğini de söyleyerek üç kez adresi tekrarladı.

— Geleceğiniz hakkında karar verince sizi orada ziyaret edeceğim, dedi Serengeti. Bir de orada sizi çok seveceğiniz bir sürpriz bekliyor. Mutfağın döşemesini kaldırın. Altında birkaç şarjörle bir M 60 var. Size... yarayabilir. Arrivederci

Horst Fulda kulübeden çıktı ve bisikletine bindi. Arabadan korkuyordu. Sığınağa kadar pedal çevirecekti... Bir çocuk gibi heyecanlıydı. Bir M 60! Makineli. Napoli'deki NATO deposundan çalınanlar arasındaydı. Tugaylar bu güne kadar bu silahı hiç kullanmamıştı. Zira bu vur-kaç olaylarından çok sokak çatışmalarında kullanılması gerekli bir silahtı. "İn", bundan sonra ele geçirilemeyecek bir kale olacaktı. Dakikada altı yüz mermi.

Daha önce böyle bir silahı olmaması ne kötüydü!

*

**

Giovanni Serengeti işleri halletmiş olmanın rahatlığıyla altıncı kahvesini içti. Bir kez daha politikacılığını göstermişti. Aynı anda hem grubunu, hem kendisini kurtarmış ve birçok sorunu da çözmüştü.

Önce Horst Fulda... Çok şey biliyordu ve

tehlikeliydi. Ayrıca can sıkıcı biriydi. Onu başıboş bırakmak çok tehlikeliydi. En iyi çözüm "9 nolu in" idi. Eğer Serengeti insan ruhunu iyi tanıyorsa, Maria Ave adresi yeni arkadaşına verirdi... iki saat sonra da BKA ajanı jandarmalarla orada olurdu. Burada biraz üçkâğıtçılık vardı. Çünkü Serengeti, Maria Ave'ye makinelinin varlığını bildirmemişti... Horst Fulda'nın kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Yakalanmadan evvel bir jandarma kırımına yol açacaktı. Kızıl Tugaylar için ne iyi reklam...

Geriye sol kesimin bulunduğu çevrelere Maria Ave'nin Alman dostunu jandarmalara sattığını yaymak kalıyordu.

Serengeti mutluydu. İtalyan Grubu'nun başına geçtiğinden beri yaptığı en iyi işti. Artık radyo dinleyecekti. Kuşatmanın ne zaman başlayacağını öğrenmek için. Profesyonel tarafından kullanılan bir M 60 çok kan dökebilirdi.

*

James Gardener SAS'ın hikâyesini sesini çıkartmadan dinledi. Çok duygulanmıştı. Yalnız son kısım hoşuna gitmemişti.

— Ya Maria Ave?

— O sorun çözüldü, dedi Malko. Onu güvenilir arkadaşlar saklayacak. Hem polisten, hem de Tugaylar. Biraz önce bıraktım.

— Neyse, bu herife yaptıklarını tek başınıza bir samuray gibi ödetmek istiyorsunuz... dedi Amerikalı. Bu iş için para alan insanlara bırakmak varken. Enayilik...

— Olabilir, ama benim yaşımda insan huyunu değiştiremez...

— Ya sizi vurursa?

— Bu bir tehlike. Olmamasını dilerim.

— Çok zor durumlarda kaldınız... Dinleyin, eğer çenenizi kaparsanız, size yardım edebilirim. Bakın.

Eğildi ve masanın altından metal bir bavul aldı. Açtı. Malko iri "tambur" şarjörlü, eski Tomsonlara benzeyen kırk milimetre çaplı kısa bir otomatik silah gördü. Büyük kalibreliydi. Gerçek bir namluydu. Otuz beş, kırk milimetre arasında.

— Bu ne?

— Bir XM-18. ATS tarafından imal edilmiş özel bir roketatar. Henüz seri imalatı yok. Devrim tipi. Beş saniyede 35 milimetrelik on sekiz roket atabiliyor. Geri tepmesi yok. Patlayıcı, yangın, gaz, delici atabilir. Seçime bağlı. Başarılı bir iş yapmak isterseniz hepsini karıştırırsınız. Aşağı yukarı seri atış yapabilen bir top gibi. Her bomba üç metre çapında bir alanı tahrip eder. Menzil ise 200 metre.

— Onu ne yapacaksınız?

Amerikalı güldü.

— İtalyan meslektaşlarıma denemesini yaptırmakla görevlendirildim. Şu sıralar size ödünç verebilirim. Dolu bir şarjörle. Yön değiştirdiği sanılır.

SAS, XM-18'e baktı. Namlusu en fazla kırk santimetre uzunluğundaydı. James Gardener bavulu kapadı ve uzattı.

— Onunla iyi bir iş becerin.

*

**

Yol eve kadar dümdüz gidiyor sonra hafifçe dönüyordu. Malko kulak kesilerek yola girdi ve ağır ağır yürüdü. Hem sakın hem de olacıklara boyun eğmişti. Horst Fulda'nın silahlarından emin olamazdı. Inge Klein ile nöbetleşe uyuyor olmalıydılar, öyleyse geldiğini görürlerdi. Her şey onlardaki silahın cinsine bağlıydı. Dürbünlü bir tüfekte bu mesafeden rahatça vurulurdu... Hiçbir şey düşünmemeye ve dikkatini kırmızı biriket binada yoğunlaştırmaya çalıştı. Yoldaki gürültü azalıyordu. İlk tahta perdeyi geçti. Şimdi yalnız yol gözüküyordu.

Takriben dört yüz metre kalmıştı. Bir tüfek mermisi

için yarım saniyelik mesafe.

*

**

Horst Fulda alnını sildi ve şarjörün tam yerleşip yerleşmediğini kontrol etmek için iki kez sürgüyü itti. Araba durduğu anda Malko'yu tanımıştı. Hasımının yalnız olmadığına emindi. Tek başına üzerine gelmesi yalnızca şaşırtmaca olabilirdi. Bu taraftan kontrol için banyonun penceresini kullanıyordu. İki ateş hattı arasında gidip gelirken sürekli on kiloluk yükü taşıyamayacağı için makineliyi masaya koydu.

Her şeyin böyle biteceğini ta baştan biliyordu. Ancak Andreas Baader gibi hücresinde intihar etmektense, böylesi daha iyiydi.

Patikadaki gölge iki yüz metreye yaklaşmıştı. Bir M 60 ile çelik yeleği bile olsa tek kurşun bu mesafeden onu öldürmeye yeterdi. Bu çok süratli bir savaş silahıydı: Saniyede 800 metre... Arkaya koştu ve pencereye geldi.

Bomboştı. Oysa jandarmaların orada olduğuna öylesine emindi ki!.. Birkaç saniye hiçbir hareket görmediği halde gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Gözlerini havaya kaldırdı. Helikopter de yoktu. Anlaşılr gibi değil.

Yeniden küçük evi dolaştı. Hasımını yüz elli metre ilerde, elinde büyük bir silahla görünce çok şaşırdı. Biraz eğlenecekti. Koşarak pencereye döndü ve yeşil panjuru bir yumrukta açtı. Makineli için geniş bir atış alanı gerekiyordu. Masaya döndü, dipçığı omuzuna koydu ve göz deliğinden hedefini aradı.

Yüksek sesle haykırdı:

— Orada mısın, adi herif?

Hasımının silahından turuncu bir ışık çıktı. Horst Fulda tetiğe dokunacak zamanı bile bulamadı. Pencere-den giren ilk bomba dipteki duvarda patladı.

Panjurlar açılınca SAS masanın üzerindeki siyah uzun şekli görmüştü. Bir makineli. Hemen ileri atıldı. Silahını doğrultmuş ve tetiğe basmıştı. Korkunç bir

patlamayla birlikte evin içi sanki yapma bir alevle aydınlandı. Ateşe devam etti. Bir tahrip roketi, bir yangın, bir de gaz bombası. Bütün mermiler camdan giriyordu. İçerdeki basıncın etkisiyle duvarlar yıkıldı. Yeşil panjurlardan biri havaya fırladı, bunu alevlere karışmış siyah bir duman izledi.

Mermilerin hiçbiri pencereyi ıskalamadı. Patlamalardan kendini kaybeden Malko ateş etmeye devam ediyordu. Aniden ev karton oyuncak gibi yıkılıverdi. Birden, "klak" diye bir ses duyuldu. XM-18 boşalmıştı.

Tekrar sessizlik çöktü. Yalnızca yangının çıkardığı ses vardı. SAS biraz ilerledi sonra ısının etkisi yüzünden durdu. İç sıkıntısının verdiği karıncalanma yerini baş dönmesine bırakmıştı. XM-18 bu kez ağır geldi. Patlamalardan şaşkına dönen kuşların ötüşünü dinledi. Belki de hayal kuruyordu... Alevler azalıyordu. Biraz yaklaşabildi. Ev sanki top ateşine maruz kalmıştı. Ama bazı kirişler sağlamdı. M 60 bir demir yığını haline gelmişti. Yanında yangın bombalarıyla kömürleşmiş ve patlayıcılarla paramparça olmuş birisi yatıyordu.

Horst Fulda'dan geriye bunlar kalmıştı.

Malko birkaç saniye düşmanının cesedini inceledi. Inge Klein neredeydi? Neyse önemi yoktu. SAS için bitmişti. Ama ne pahasına?

Arkasını döndü ve Via Cristofore Colomba'ya doğru gitti.

SAS, kurşun geçirmez Fiat'ı otelin girişine park ederken Excelsior'un kapıcısı her günkü gibi Rolls Royce'u ile geliyordu. Memur ona tuhaf tuhaf baktı.

Malko doğru danışmaya gitti.

— Hesabımı hazırlayın lütfen, dedi. Gidiyorum.

— Tatiliniz iyi geçti mi? dedi veznedar.

— Harika, dedi SAS.

Yarım saat sonra Fiumicino'ya gitmek için yeşil bir taksile Coliseum'un etrafında tur atıyordu. Şoför arkasına döndü ve:

— Bellissima Città, ha! Rome e unica! dedi.

“... Malko Brezilyalı dilberi kalçalarından tutup kendine doğru çekti. İlk başta nazlanan kadın şimdi Malko'nun her hareketine delicesine karşılık veriyordu.

Birden, korkunç bir gürültüyle büyü bozuldu. Malko yataktan fırlayıp salona daldı. Karşısında, komando giysili dört kişi vardı.

- Kimsiniz, ne istiyorsunuz? dedi Malko.

- Filistin Direnme Örgütü'nce idama mahkûm edildiniz. Cezayı infaza geldik! diye karşılık verdi içlerinden biri...”

Kahire Komplosu'nda görevinin bittiğini sanan Malko, şatosunda verdiği bir davet sırasında bunda ne denli yanıltılmış olduğunu anlar. Görevlerine her zaman belli hazırlıklarla başlayan Avusturyalı, bu kez gafil avlanmıştır. Hem de, dünyanın en acımasız örgütlerinden biri tarafından...

BU DİZİDE ÇIKAN KİTAPLAR: ÖLÜMLE RANDEVU • KİYAMET GÜNÜ • HEDEF REAGAN • SAS İÇİN SAMBA • SAS İSTANBUL'DA • BAŞKANA ŞANTAJ • KARA CEHENNEM • SAN SALVADOR'DA DEHŞET • BULGAR ÇIKMAZI • ATİNA'DA CİNAYET • KENNEDY DOSYASI • ŞANGHAY EKSPRESİ • HAİTİ CELLATI • KIZIL GRÉNADA • HAMBURG'A FIRAR • KAHİRE-KOMPLOSU •